

HET MYSTERIE VAN DE VREEMDE KOSTGANGERS

Pieter Pottenkijker

HET MYSTERIE VAN DE VREEMDE KOSTGANGERS

INLEIDING

Welkom in het onderzoek

Er zijn mensen die op vakantie gaan om uit te rusten.

Zij lezen een boek. Zij drinken een glas rosé. Zij kijken met een zekere tevredenheid naar een heuvel, een zwembad of een Franse dorpsstraat waar de bakker nog gewoon bonjour zegt zonder eerst te vragen of u een klantenkaart bezit.

En dan zijn er mensen die, eenmaal op vakantie, onmiddellijk een comité oprichten.

Zij organiseren een boulestoernooi voordat de caravan waterpas staat. Zij voeren diepgravend overleg over de ideale temperatuur van witte wijn. Zij weten precies wie er te laat kwam, wie er een boule in de lavendel gooide en waarom een voortent, mits goed vastgehouden, in wezen een symbool is van menselijke verbondenheid.

Dat zijn de mensen over wie dit boek gaat.

Of beter gezegd: dat zijn de mensen die Pieter Pottenkijker – onderzoeksjournalist, notitieboekbezitter en parttime kenner van zaken die eigenlijk niemand had hoeven uitzoeken – in dit boek onder zijn vergrootglas legt. Niet om hen te ontmaskeren. Daarvoor zijn zij veel te zichtbaar. En ook niet om hen belachelijk te maken. Daarvoor zijn zij veel te geliefd.

Nee, Pieter onderzoekt iets veel ingewikkelders.

Waarom gedragen keurige mensen zich op vakantie ineens alsof zij een tweede leven hebben gekregen? Waarom is iemand die thuis nooit vóór negen uur opstaat, in Frankrijk om half zeven al in het zwembad te vinden? Waarom kan een eenvoudig spelletje pétanque uitgroeien tot een strijd waarin eer, prestige, familiegeschiedenis en vermoedelijk ook de stand van de planeten een rol spelen? En waarom blijken de grootste verhalen soms te beginnen met een verdwenen boulebal, een verdacht zonnebloemveld, een barbecue die uit de hand loopt of een man die beweert dat hij alleen "even een boodschap" ging doen?

In de wereld van de Vreemde Kostgangers is niets ooit helemaal gewoon.

Een glas wijn is er zelden alleen een glas wijn. Het is een aanleiding tot vriendschap, een debat over Franse druiven, een herinnering aan vroeger of het begin van een verhaal dat bij de eerste versie nog geloofwaardig klonk. Een camping is geen verzameling caravans en tenten, maar een dorp zonder gemeenteraad, waar iedereen elkaar kent, iedereen alles van elkaar weet en niemand precies begrijpt wie nu eigenlijk de leiding heeft.

En toch – of misschien juist daarom – gaat dit boek over meer dan vrolijke verwarring, scherpe observaties en licht ontspoorde vakantie-avonturen.

Het gaat over mensen die elkaar vinden. Over oude en nieuwe vriendschappen. Over muziek die herinneringen opent. Over de geruststellende wetenschap dat er bij storm altijd iemand naast u komt staan om een scheerlijn vast te houden. Over ouder worden zonder oud te hoeven zijn. Over het grote geluk dat soms schuilt in een lege stoel die voor iemand wordt vrijgehouden, een goed gesprek na afloop en de vraag of er nog koffie is.

Pieter Pottenkijker heeft geprobeerd het mysterie op te lossen.

Hij heeft dossiers aangelegd, getuigen gehoord, boulesbanen bestudeerd en zich met grote ernst verdiept in onder meer baarden, zonnebloemen, strandontbijten, belastinggeschiedenis, Franse hitte, muziek, honden, voortenten en de opmerkelijke neiging van sommige mensen om zichzelf bij een spelletje pétanque volkomen objectief tot winnaar uit te roepen.

Of hij het antwoord heeft gevonden?

Dat mag u zelf beoordelen.

Maar één ding staat vast: wie eenmaal kennis heeft gemaakt met de Vreemde Kostgangers, kijkt daarna anders naar een campingstoel, een glas rosé en een groep mensen die beweert dat het "heel rustig" wordt deze zomer.

Veel leesplezier.

En houd bij twijfel vooral de voortent vast.

Uitgeverij De Overkant
Ringvaarpark 1
2907 LH Capelle aan den IJssel
De-Overkant@Doodkorte.nl

9789083723242

INHOUDSOPGAVE

Het mysterie van de vreemde kostgangers 1

Inleiding 1

Het Mysterie van de Vreemde Kostgangers 9

De zonnebloemenaffaire 11

De man die de vrijdagmiddag bewaakt 13

Over kostgangers en vreemde snoeshanen 15

De gevoelige snaar 17

Klaas Zwart de onverwoestbare kostganger. 19

De gevaarlijke wereld van Strokeplay 21

Het grote geheim van de kostgevers 23

De bron van de term 25

De kostganger in de bovenkamer 27

De kostgangers op het pluche 29

De onverklaarbare jeugdbron van de Krasse Knarren 32

De grote voortentstorm 34

Het geheim van de zure kostgangers 36

Frank Tassie en de schatkist van Karel de Grote 38

De Veiligheidskundige die Vreemde Kostgangers overleefde 40

De Baardenbrigade van de Kaag 42

De Hittebrief uit Tréteau 44

De onderscheiding die eigenlijk te klein was 46

Cinca, de Jarige Boxer 49

De kippen van Sonja en het Ei van Columbus 51

De Kermis van de smoezen 53

Oude Kostgangers **55**

De man die geboren was om door te draven **57**

Het Curaçaose Complot **59**

Het raadsel van de Muzikale Monkeys **61**

Het geheim van de Heilige Hop **63**

Theo WatZegJeNou en het Grote Gelijk **65**

La Voix du Domaine Sainte Marie **67**

De Audities van La Voix du Domaine Sainte Marie **69**

De Vrolijke Verrekijker en het Kiekeboe-effect **71**

De stilte voor het doordraven **73**

De Hollandse frituurbrigade **75**

Zomerzorg en andere vreemde kostgangers **77**

De zegen van boven **79**

De dame klimt in de pen **81**

Het Franse goede leven **83**

Operatie Frankrijk **85**

De schapenfluisteraar **87**

De Fabelachtige Fabeltjesmusical **89**

De rolverdeling 90

Lowieke komt binnen 91

Het Hamsterduo 92

De koe, de pad en de vliegenier 92

Zara Zebra 92

En toen begon het mysterieuze gedoe 93

De generale repetitie 94

De Kapper van La Palisse **95**

Hoogseizoen in alle seizoenen **98**

De Staatsraad en de glazen boule **100**

De spirituele campinggast **102**

Het Mysterie van de Winnende Verliezers **104**

Het toernooi is gestart **106**

Het Krasse Knarren Boulestoernooi **108**

De Ontbrekende Knarren **110**

Het Telraam van de Triomf **112**

De microfoon die alles hoorde **114**

Het mysterie van de zonnebrilkoeien **116**

De ballenfluisteraar en het olieschandaal **118**

De vogelaar van Domaine Sainte Marie **120**

De zaak van de verdwenen boulesbal **122**

De superkracht van José Gemoedelijk **124**

Rust roest, bramen rijpen en onrust broeit **126**

Het borreluurtje der openbaringen **128**

De transfermarkt van de Krasse Knarren **130**

Het onweer dat niet van plan was te komen **132**

De dag waarop zelfs de regen meespeelde **134**

De komst van Krasse Greet en Clyde van Bonnie **136**

Van het voetstuk en de poedelprijs **138**

Greet kwam, zag en overwon 139

Freek doet het stiekem heel goed 139

Clyde zoekt nog steeds naar Frits 139

De strijd om plaats vijf tot en met twaalf 140

En toen was daar Marga 140

De ware les van het toernooi 140

De wondere wereld van de boulepunten **142**

De laatste ronde van de Knarren 144

De citroenvlinders van hoop 146

Het dringende advies van de Franse Boulesbond 148

Pieter en het kasteel van de laatste Neanderthaler 150

De grote opruiming van Gannat 152

Als je met Hans gooit, komt Carmen mee 155

De Heilige Procule en het Gat van Jan 157

Het Rariteitenkabinet van Domaine Sainte Marie 159

Tentbezorgd.nl: de maaltijd komt eraan! 161

De bedevaart van de Bolide 163

De uil zat in de olmen 165

Duiven schieten 168

De Mossel met de Gouden Smaak 171

Kaviaar op het neusje van de zalm 173

Het Schaep aan de overkant 175

Het ei van Saint-Ambroise 177

Het Mysterie van de Natte Stoelen 180

Herinneringen met een staartje 182

Het beest aan de waterkant 184

Het Krasse Knarren Circus 186

Twintig man op de baan en niemand weet waarom 188

De naakte waarheid en de droge handdoek 190

Jerommeke en het paard dat niet wilde luisteren 192

De zaak van de slipper 194

Ha die Greet, ik kom zo zoenen! 197

De onderbroek die Pieter de das omdeed 199

Het miskende talent van peter volloper 201

De pruik, de Pride en het gescheurde fatsoen 203

Paaltjes, Pitten en Paniek 205

Kunst, Kitsch en een Jong Ding 207

Een frisse wind aan de borreltafel 209

De Grote Dankdag van Krasse Greet 211

De vierdehands kostgangers van Billy 213

Pieter in het Wilde Westen 215

De barbier van Lapalisse en de Schicht 217

De tondeuze van de camping 219

De kaviaar op het neusje van de zalm kan los 221

Het knellende huwelijk en de Brabantse speurtocht 223

De komkommercode en het syndroom van de miskende boule 225

De dag waarop zelfs de boules zweetten 227

De tussenstand en het Brabantse raadsel 230

De zachte g van het kwaad 232

De meet & greet die niet doorging 234

De rustdag waarop Fanny ineens overal opdook 236

De derde speeldag: conditie boven alles 239

Het mysterie van de camper die niet meer wilde 241

De laatste worp 243

Fanny: de vrouw die je liever niet tegenkomt 245

Diepgravend onderzoek, oppervlakkig plezier 247

Roel is de kampioen 249

De barbecue die geen barbecue was 251

Sonja zet de wereld in de verf 254

Opruimen, bedriegertjes en een Nederlands nachtje 256

De eindconclusie van Pieter Pottenkijker 258

Het laatste woord is aan Pieter 261

Epiloog 264

Over de schrijver 266

Wie is Pieter Pottenkijker? 266

Pieters' Daglicht over Denkdingen 266

Mysteries voor De Kolderkrant 267

Vrolijk, cabaretesk én respectvol 267

BIBLIOGRAFIE 268

HET MYSTERIE VAN DE VREEMDE KOSTGANGERS

Pieter Pottenkijker was nog maar nauwelijks terug uit Frankrijk.

Nog geen week eerder had hij zich verdiept in de wonderlijke wereld van illusies, grootspraak, borrelpraat en andere verschijnselen die op Camping Domaine Sainte Marie tot ware kunstvormen waren verheven. Hij had er mannen ontmoet die zonder blikken of blozen beweerden dat hun hengel vanzelf de vis vond, dames die hun rosé uitsluitend medisch verantwoord dronken en een Fransman die met zijn grasmaaier een diepere relatie onderhield dan menig echtpaar na veertig jaar huwelijk.

Kortom: Pieter dacht dat hij voorlopig alles wel gezien had. Dat bleek een misrekening.

Het begon op een rustige donderdagmorgen. De zon beukte zacht tegen het raam. De koffie dampte. De kat van de buren zat wederom op een plek waar hij volgens alle bekende eigendomsverhoudingen niets te zoeken had. En op het bureau van Pieter lag een foto. Niet zomaar een foto. Een foto die zich gedroeg als een detectiveverhaal.

Pieter pakte hem op.

Daar stonden ze. Hans, The Guitar Man uit Den Haag. En naast hem Carmen. La Baronessa dalla Chioma Bionda e Ricciuta. Een titel die ongeveer even lang was als sommige Italiaanse regeringen standhielden.

Pieter kende hen goed. Tenminste, voor zover iemand Hans werkelijk kon kennen.

Hans was een man die in drie zinnen tegelijk kon praten, gitaar kon spelen terwijl hij een discussie

voerde over wereldvrede en tijdens een barbecue een filosofisch debat kon beginnen over de betekenis van een halfgare worst.

Carmen vormde daarbij zijn stralende tegenpool. Elegant. Charmant. En gezegend met een bos blonde krullen die bij stevige zeewind vermoedelijk een eigen weersysteem konden ontwikkelen.

Maar niet zijzelf trokken Pieters aandacht. Het was de locatie. Want Hans en Carmen stonden niet op Domaine Sainte Marie. Niet tussen de caravans. Niet bij het zwembad. Niet onder de vertrouwde Franse zon. Nee. Ze zaten op een Nederlands strand. En niet zomaar een strand. De Wassenaarse Slag.

Pieter kneep zijn ogen samen. Dat was merkwaardig. Maar toen zag hij iets dat nog merkwaardiger was. Ze zaten te ontbijten. Op het strand. In alle vroegte. Zo vroeg zelfs dat de gemiddelde haan waarschijnlijk nog lag te onderhandelen met zijn wekker over een redelijke aanvangstijd van de dag.

De zee was vrijwel leeg. De lucht nog half in slaap. En daar zaten Hans en Carmen alsof ontbijten op een verlaten strand de normaalste zaak van de wereld was.

Pieter voelde onmiddellijk dat hier iets niet klopte. Niet op een verontrustende manier. Meer op de manier waarop een man in een pinguïnpak op een bromfiets vragen oproept. Je weet dat het waarschijnlijk goed afloopt. Maar je wilt toch weten hoe het verhaal begonnen is.

Hij draaide de foto nog eens om. Geen tekst. Geen afzender. Geen verklaring. Alleen die twee bekende gezichten.

En plotseling viel het kwartje. Of beter gezegd: het viel met zoveel geweld dat het bijna door het bureau heen sloeg.

Dit was geen foto. Dit was een aanwijzing. Een vingerwijzing. Een uitnodiging. Niet om onmiddellijk naar De Wassenaarse Slag af te reizen - al moest worden toegegeven dat Pieter daar weinig bezwaar tegen zou hebben gehad. Nee. Dit was een uitnodiging om iets anders te doen. Om opnieuw op onderzoek uit te gaan. Om zich te verdiepen in een nieuw raadsel.

Want waarom verbleven deze twee voormalige bewoners van Domaine Sainte Marie plotseling als vreemde kostgangers aan de Nederlandse kust? Wat deden zij daar? Waarom zo vroeg? En belangrijker nog: Wie maakt vrijwillig foto's vóórdat de koffie haar werk heeft gedaan?

Pieter zette zijn kopje neer. Hij glimlachte. Er hing een nieuw mysterie in de lucht. En ervaring had hem geleerd dat waar mysteries opduiken, verhalen nooit ver weg zijn. Zeker niet wanneer Hans, Carmen en een strand vol onbekende kostgangers erbij betrokken waren.

Het onderzoek kon beginnen.

DE ZONNEBLOEMENAFFAIRE

Er zijn van die momenten waarop een mens weet: nu is er iets niet pluis. Een vlek in het tapijt. Een buurman die ineens vrijwillig de afwas doet. Of, in het geval van onderzoeksjournalist Pieter Pottenkijker van *De Kolderkrant*: een keurige staatsraad in ruste die op de heetste ochtend van het jaar zogenaamd "even boodschappen" gaat doen en vervolgens opduikt in een veld vol zonnebloemen alsof hij auditie doet voor een Franse ansichtkaart.

Het begon, zoals zoveel grote affaires beginnen, met een foto op Pieters bureau.

Daar lag hij dan. Tussen een half leeg notitieboek, drie paperclips, een op mysterieuze wijze plakkende perzik en een mok koffie die qua kleur verdacht veel op slootwater leek. Op de foto: Staatsraad in ruste Van der Molen, de man die normaal gesproken zelfs zijn brood in rechte hoeken lijkt te smeren, in een zonnebloemveld. Naast hem, zoals altijd rechts gepositioneerd alsof ze door een streng verkeersreglement aan elkaar verbonden waren, liep Sonja. Sonja van de opgetrokken wenkbrauw. Sonja van de degelijke sandalen. Sonja die ooit op de camping een discussie van 42 minuten had gevoerd over de juiste vouwrichting van gastendoekjes.

En daar stonden ze nu. In een veld. Bij zonsopgang. Op een dag waarop de hitte al om half acht uit de grond kringelde als een ongeduldige heksensoep.

Pieter zette zijn leesbril op, keek nog eens, kneep zijn ogen tot twee onderzoekspleetjes en mompelde: "Boodschappen doen, mijn linker sok."

Volgens de tipgever – een betrouwbare bron die anoniem wenste te blijven maar verdacht veel leek

op Gerda Haaknaald, de linkerhand van Marga, the lady of the house Hyacinth – de ene helft van de directie van camping Domaine Sainte Marie in Treteau, Frakrijk – en de rechterhand van de Dweildiva's Dien en Daatje - waren Van der Molen en Sonja die ochtend vertrokken met één helder doel: "even naar de supermarkt." Een eenvoudige missie. Brood. Kaas. Misschien een abrikozenjam als men zich feestelijk voelde. Maar in plaats van de kortste route te nemen, hadden zij de toeristische weg gekozen. Niet de weg van de logica, maar de weg van lavendel, slingerbochten en uitzichtpunten waar mensen met sandalen en strohoeden dingen roepen als "kijk nou toch, wat authentiek."

En toen waren ze verdwaald.

Niet per ongeluk, nee. Willens en wetens, zo leek het. Alsof verdwalen die ochtend niet het gevolg was van een verkeerde afslag, maar het programmaonderdeel zélf.

Pieter voelde zijn journalistieke voelsprieten trillen. Dat was altijd een ongemakkelijk gezicht, want Pieter had geen echte voelsprieten, maar de rest van de camping wist inmiddels dat je hem in zulke gevallen beter niet kon storen. De vorige keer dat iemand dat wel had gedaan, had hij per ongeluk Theo WatZegtUNou geïnterviewd over een opblaaskrokodil en daar een vierdelige serie van gemaakt.

Hij schoof de foto naar zich toe en bestudeerde Sonja. Daar zat het hem in. Niet alleen in haar blik – een mengeling van vastberadenheid en licht spirituele roekeloosheid – maar ook in de houding. Iets losser dan anders. Iets… kostgangerigs. Alsof ook zij trekjes begon te vertonen van dat wonderlijke fenomeen waar Pieter al dagen over mijmerde: de **Vreemde Kostgangers**. Mensen die ineens afweken van hun vaste patroon. Mensen die niet meer helemaal deden wat men op grond van leeftijd, gewoonte of karakter van hen verwachtte. Mensen die op dinsdag een omelet bestelden terwijl ze al achttien jaar yoghurt met muesli aten. Mensen die hun slippers kwijtraakten en het niet eens erg vonden. Mensen die zich gedroegen alsof het leven niet uit regels bestond, maar uit zijpaadjes.

En dat, dacht Pieter terwijl hij opstond en bijna in zijn eigen prullenbak stapte, was precies wat hem zorgen baarde.

Want vergis u niet: onder al het gelach, het geslof naar het sanitairgebouw en het geharrewar met koelboxen schuilde een ernstiger vraag. Wat gebeurt er met mensen als ze eindelijk de teugels laten vieren? Wat komt er boven als de agenda zwijgt, de klok smelt en de zonnebloemen als gele wachters langs de weg staan?

Pieter pakte zijn notitieblok, stopte een pen achter zijn oor en keek naar buiten, waar de hitte al als een warme pudding boven zijn thuisbasis, Capelle aan den IJssel hing.

"Dit," zei hij plechtig tegen niemand in het bijzonder, "is geen ommetje naar de supermarkt. Dit is het begin van iets groots. Iets vreemds. Iets met zonnebrandfactor 50 en een dubieuze afslag naar Saint-Bloemkool-les-Bains."

Hij sloeg zijn blocnote open en schreef bovenaan een nieuwe titel:

HET MYSTERIE VAN DE VREEMDE KOSTGANGERS

Hoofdstuk 1: De zonnebloemenaffaire

En ergens, heel ergens, ritselde een zonnebloem verdacht instemmend.

DE MAN DIE DE VRIJDAGMIDDAG BEWAAKT

Er bestaan mensen die op vrijdag om vijf uur nog driftig de laatste e-mails versturen. Mensen die vergaderen over een vergadering die de vergadering over de volgende vergadering moet voorbereiden. En dan bestaat Ben Dubbeldam.

Ben behoord tot een zeldzame diersoort die begrijpt dat de klok niet alleen de tijd aanwijst, maar ook het juiste moment om haar níét meer serieus te nemen.

Vrijdag. Vijf uur. In huize Dubbeldam klinkt geen sirene. Er wordt geen vlag gehesen. Er stijgt geen witte rook op uit een schoorsteen. Maar geloof mij: de ceremonie is minstens zo plechtig. Er verschijnt een goed glas. Eline glimlacht.

En ergens, nog voordat de eerste kurk ook maar voorzichtig overweegt los te komen, staat boxer Cinca al paraat. Niet omdat honden wijn drinken – gelukkig niet – maar omdat ervaring heeft geleerd dat mensen met een glas in de hand aanzienlijk gulziger worden met kaasblokjes.

Ik ontmoette Ben ooit lang geleden. Zo lang geleden zelfs dat mobiele telefoons vooral geschikt waren om mee te bellen en politici soms nog luisterden voordat zij antwoord gaven. Daarna verloren wij elkaar uit het oog. Dat gebeurt wel vaker in het leven. Mensen verdwijnen niet echt; ze lopen slechts tijdelijk een andere straat in. Jaren later kruisten onze wegen opnieuw. Alsof iemand boven een oude kaartenbak opensloeg en zei: “Deze twee kunnen nog best een hoofdstuk samen gebruiken.” Sindsdien beschouw ik Ben als een officiële Vreemde Kostganger. Niet vreemd in de zin van eigenaardig. Hoewel…

Hij heeft namelijk iets met horeca. Niet een béétje. Nee. Wanneer Ben een café binnenloopt, lijkt het alsof het gebouw opgelucht ademhaalt. Stoelen gaan rechter staan. De tap begint verwachtingsvol te glimmen. En een bitterbal krijgt spontaan het gevoel eindelijk gezien te worden.

Sommige mensen verzamelen postzegels. Ben verzameld gesprekken. Hij kent het personeel voordat hij de menukaart heeft gelezen. Hij weet dat de mooiste verhalen nooit op de rekening verschijnen. En daarin lijken wij verrassend veel op elkaar.

Ook politiek blijken wij geestverwanten. Dat wil niet zeggen dat wij overal hetzelfde over denken. Integendeel. Maar wij delen het hardnekkige geloof dat gezond verstand nog altijd een onderschat beleidsinstrument is. Dat mensen belangrijker zijn dan systemen. En dat een samenleving pas echt rijk wordt wanneer buren elkaar nog kennen zonder eerst een AVG-formulier te hoeven invullen.

Zijn thuisbasis is Schiedam. De jeneverstad. Een stad waar geschiedenis, scheepvaart en een gezonde dosis eigenwijsheid elkaar dagelijks vriendelijk toeknikken.

Vanaf zijn woning aan de Schie kijkt Ben uit over de haven. Schepen komen. Schepen gaan. Kranen draaien onverstoorbaar hun rondjes. En Ben kijkt. Niet als een toerist. Maar als iemand die begrijpt dat een haven eigenlijk een spiegel is. Alles is voortdurend in beweging. En juist daarom is het prettig ergens thuis te komen. Bij Eline. Bij Cinca. Bij dat heilige vrijdagmiddagritueel.

Terwijl ik daar zo over nadenk, begin ik te vermoeden dat Ben helemaal geen gewone kostganger is. Hij behoort tot een uitstervend ras. Mensen die hard kunnen werken zonder het leven te vergeten. Die genieten zonder zich ervoor te verontschuldigen. Die weten dat een goed gesprek meer waard is dan honderd berichten in een groepsapp.

Misschien is dat wel het grootste mysterie van allemaal. Dat we steeds drukker worden met leven…
…en steeds minder tijd nemen om werkelijk te léven.

Gelukkig bestaan er nog mensen zoals Ben Dubbeldam. Zij herinneren ons eraan dat geluk soms verrassend eenvoudig is. Een uitzicht over het water. Een goed glas. Een geliefde naast je. Een hond die hoopt op een stukje kaas. En de wetenschap dat het, heel even, precies goed is.

OVER KOSTGANGERS EN VREEMDE SNOESHANEN

Pieter Pottenkijker zette zijn bril een tikje hoger op zijn neus, streek bedachtzaam door zijn notitieboek en keek de kring rond alsof hij op het punt stond een staatsgeheim prijs te geven.

“Voordat wij verder gaan,” zei hij plechtig, “moet er iets uit de wereld worden geholpen.”

Wim Slotman keek op van zijn koffie. Frank Luiks stopte halverwege een speculaasje dat al drie keer onderweg naar zijn mond was geweest.

“Een vreemde kostganger,” vervolgde Pieter, “is niet hetzelfde als een vreemde snoeshaan.”

Er viel een stilte.

“Hoewel…” zei Frank voorzichtig. Pieter stak onmiddellijk zijn wijsvinger op. “Hoewel het natuurlijk niet uitgesloten is.”

Dat bracht enige opluchting.

“Kijk,” ging Pieter verder, terwijl hij met zijn potlood een denkbeeldig schema tekende, “een kostganger is van oorsprong iemand die ergens mee-eet. Iemand die onderdak heeft gevonden aan andermans tafel. De geschiedenis heeft daar later allerlei betekenissen aan vastgeknoopt. Soms letterlijk, soms figuurlijk.”

“En een snoeshaan?” vroeg Wim. “Dat is een heel ander dier.” “Bestaat dat?” “Nee.” “Gelukkig.” “Een snoeshaan,” zei Pieter, “is een zonderling. Een merkwaardige figuur. Iemand waarvan je denkt: daar zit een verhaal achter.”

Frank knikte ernstig. “Zoals mijn buurman die iedere woensdag zijn heg stofzuigt.” “Bijvoorbeeld.” “Of die man die zijn kat uitlaat aan een elastiekje.” “Ook.” “Of…”

Pieter onderbrak hem vriendelijk. “Maar juist daarom gebruik ik dat woord liever niet.” “Waarom niet?” “Omdat mensen verrassend vaak volkomen normaal blijken te zijn zodra je vijf minuten met ze praat.”

Dat maakte indruk.

Wim dacht terug aan een kennis die jarenlang bekendstond als “die zonderlinge man met zeven wekkers”, totdat bleek dat hij nachtdiensten draaide, slechthorend was én bang was zich te verslapen. Sindsdien vond niemand die zeven wekkers nog vreemd. Hooguit ambitieus.

“Het probleem,” zei Pieter, “is dat wij mensen razendsnel etiketten plakken.” “Ik plak alleen adresstickers,” mompelde Frank. “Op belastingaanslagen.” “Dat weet ik.”

Pieter sloeg zijn notitieboek open. “Bovendien draait ons onderzoek niet om vreemde mensen.” “Nee?” “Nee.”

“Waar draait het dan om?” “Om vreemde verschijnselen.”

Frank keek teleurgesteld. “Dat klinkt veel minder gezellig.” “Vergis je niet.” Pieter boog zich geheimzinnig naar voren. “Want soms gedragen volkomen keurige burgers zich ineens alsof zij een logeerkamer hebben verhuurd aan een onzichtbare kostganger.”

“Hoe bedoel je?” “Ze praten niet meer zoals vroeger.” “Nee.” “Ze denken ineens in beleidsdoelen.” “Oei.” “Ze beantwoorden eenvoudige vragen met een routekaart.” “Ernstig.” “En als je vraagt hoe laat het is, krijg je een integraal afwegingskader met handelingsperspectief.”

Frank verslikte zich bijna in zijn speculaas. “Dat ken ik!” “Ik ook,” zei Wim somber. “Precies.”

Pieter keek tevreden. “En dát is nu precies het mysterie.” Hij tikte driemaal op zijn schrift. “Want niemand wordt geboren met de onweerstaanbare behoefte om bij een verjaardag te zeggen dat een kopje koffie een integraal warmtedragend participatie-instrument is. Gelukkig niet.”

“Er moet dus onderweg iets zijn binnengewandeld.” “Een vreemde kostganger?” Pieter glimlachte. “Dat onderzoeken wij.”

Hij keek nog één keer ernstig de kamer rond. “Maar onthoud dit goed.” “Ja?” “Wie anders is dan wij, is nog geen snoeshaan.” “Nee.” “En wie vreemde woorden gebruikt, is ook niet automatisch verloren.” “Nee.” “Soms heeft iemand gewoon te lang in een vergaderzaal zonder daglicht gezeten.”

Frank knikte begrijpend. “Dat kan iedereen overkomen.” Zelfs Pieter kon dat niet ontkennen.

En ergens, diep in de schaduw van een overvolle vergaderagenda, schoof een onbekende kostganger heel even zijn stoel naar achteren. Alsof hij had gemerkt dat iemand eindelijk begonnen was hem te zoeken.

DE GEVOELIGE SNAAR

Pieter had zijn notitieboek nog niet eens goed opengevouwen of er werd op de deur geklopt. Niet zomaar geklopt. Nee, er werd geklopt in een strak vierkwartsmaatje. Tak-tak… tak… tak-tak. “Dat is een muzikant,” mompelde Pieter. “Of een timmerman met ritmegevoel.”

Toen Pieter opendeed stonden daar twee figuren die onmiddellijk de indruk wekten dat ze al jaren in een kleedkamer leefden waar de koffie altijd lauw is en de verhalen steeds mooier worden.

“Goedemiddag,” zei de eerste. “Ik ben Johan de Gevoelige Snaar.” “En ik ben Annemieke la Sauvage,” zei de tweede. “Laat hem niet te lang praten, want dan raakt hij ontstemd.”

Johan keek beledigd. “Ik bén helemaal niet ontstemd.” “Nog niet,” zei Annemieke. Ze stapten binnen alsof Pieters’ woonkamer backstage was.

“Wij komen,” begon Johan plechtig, “omdat jij met jouw onderzoek een gevoelige snaar raakt.” “Je bedoelt jouw snaar?” vroeg Pieter. “Nee.”

“De bassnaar?” “Nee.” “De G-snaar?” Annemieke schoot in de lach. “Zie je nou? Daarom wilde ik het woord voeren.” Johan zuchtte. “Nee, Pieter. We bedoelen figuurlijk.”

Dat stelde Pieter gerust. Pieter had al even gevreesd dat hij aansprakelijk zou worden gesteld voor een gebroken basgitaar.

Johan is de bassist van The Gigs, een Haagse band waarin ook Guitar Hans de snaren beroert alsof hij persoonlijk ruzie heeft met elke gitaar die hij tegenkomt.

“Luister,” zei Johan. “Onze platenmaatschappij maakt zich zorgen.” “Daar zijn platenmaatschappijen

goed in," knikte Pieter. "Ze denken dat jouw onderzoek naar de Vreemde Kostgangers mensen op het verkeerde been zet." "Dat is lastig," zei pieter. "Zeker voor drummers."

Annemieke nam het woord over. "De échte Vreemde Kostgangers waren natuurlijk Boudewijn de Groot, George Kooymans en Henny Vrienten." "Vrienten, Kooymans en Groot," vulde Johan aan. "Nee," zei Annemieke. "Groot, Kooymans en Vrienten." "Nee, de naam staat juist voor Vrienten, Kooymans en Groot." "Dat zei ik toch bijna."

Pieter schonk koffie in en besloot voorlopig niet tussenbeide te komen. Sommige discussies zijn als een gitaarsolo: je weet niet precies waar ze heen gaan, maar onderbreken is gevaarlijk.

Ze vertelden over het bijzondere ontstaan van de groep. Hoe de drie elkaar vonden tijdens de vijfenzestigste verjaardag van Cesar Zuiderwijk. Hoe een verrassingsoptreden uitgroeide tot een muzikaal avontuur. Hoe drie eigenzinnige mannen, ieder met hun eigen gewoonten, hun eigen stem en hun eigen geschiedenis, besloten samen iets nieuws te maken.

"De één speelde liever zittend," zei Johan. "De ander liever staand," zei Annemieke. "En Boudewijn vond techniek minder belangrijk dan het lied." "Terwijl George techniek juist ademde." "En Henny…" "…verbond alles met elkaar."

Pieter knikte. Dat klonk eigenlijk precies zoals samenwerking hoort te zijn. Niet proberen elkaars kopie te worden, maar elkaars verschillen laten zingen.

Ze vertelden over de theatertournees, de albums Vreemde Kostgangers, Nachtwerk en later Mist. Over hoe de coronajaren de concerten stillegden. Over de ziekte van George Kooymans, waardoor optreden onmogelijk werd. Over het veel te vroege overlijden van Henny Vrienten. En uiteindelijk ook over het afscheid van George.

Even werd het stil. Zelfs de koffielepeltjes maakten geen geluid meer.

"Luister," zei Pieter uiteindelijk. "Mijn onderzoek heeft helemaal niets met jullie Vreemde Kostgangers te maken. Ik heb misschien de nodige noten op mijn zang, maar geen enkele noot is bedoeld om ook maar één verkeerd woord over deze muzikale kanjers te zeggen."

Pieter keek Johan aan. "Bovendien zou dat nachtwerk in de mist worden." Johan glimlachte. Annemieke rolde met haar ogen. "Die zag ik aankomen."

"Ik ben een jager op nieuws," vervolgde Pieter. "Niet op muzikale legendes. Of het zou hun muziek moeten zijn."

Johan stond op en gaf me een stevige hand. "Dan zijn we gerustgesteld." "Mooi," zei Pieter. "Want ik heb nog genoeg vreemde kostgangers te onderzoeken."

"En wij," zei Annemieke terwijl ze de deur opende, "gaan weer naar huis." Ze keek nog één keer om. "Maar pas op, Pieter." "Waarvoor?" "De gevaarlijkste kostgangers zijn meestal degenen die doen alsof ze allang vertrokken zijn."

En nog voor Pieter kon vragen wat ze daarmee bedoelde, verdwenen ze de straat uit. Alleen een zachte bastoon bleef nog even in de lucht hangen. Of misschien…was dat toch gewoon zijn maag.

KLAAS ZWART DE ONVERWOESTBARE KOSTGANGER.

Er zijn van die mensen waarbij je onmiddellijk denkt: hier klopt iets niet. Niet omdat ze verdacht zijn. Integendeel. Juist omdat ze zó normaal lijken, dat het bijna onnatuurlijk wordt.

En precies dát maakt ze interessant.

In het uiterste geheim – daarom leest u het hier als eerste – zette Pieter Pottenkijker zijn onderzoek naar het Mysterie van de Vreemde Kostgangers voort. Ditmaal viel zijn vergrootglas op een man die luistert naar de naam Klaas Zwart.

Alleen al die naam. Zwart. Pikzwart. En dat is opmerkelijk, want Klaas heeft op zevenenzestigjarige leeftijd nog een haardos waar menig twintiger jaloers op zou zijn. Een glanzend zwart gevaarte dat zelfs een merel met identiteitsproblemen zou bezorgen.

Pieter keek er een tijdje naar. Toen keek hij naar zijn eigen spiegelbeeld. “Dat had ik vroeger ook,” mompelde hij. Na een korte stilte voegde hij eraan toe: “Nou ja… met een potje verf.”

Maar haar verven? Dat is volgens Pieter wel ongeveer het laatste wat Klaas ooit zal doen. Eerder zou hij vrijwillig een triatlon lopen op teenslippers dan een tube haarverf openen.

En over triatlons gesproken… Nog vóór de eerste haan op Domaine Sainte Marie ook maar had overwogen zijn wekker te zetten, hoorde Pieter een plons. Geen gewone plons. Een doelgerichte plons. De plons van iemand die zelfs het water een warming-up gunt. Daar dook Klaas al het zwembad in. Alsof de zon eerst toestemming aan hem moest vragen voordat ze mocht opkomen. Niet vreemd natuurlijk. Hij is immers trainer van de Triatlon Club Alphen.

Sommige mensen beginnen de dag met koffie. Klaas begint hem met tweehonderd meter schoolslag, een paar baantjes borstcrawl en vermoedelijk een klein overleg met zijn eigen hartslag.

Over dat hart gesproken… Dat loopt volgens ingewijden als een gereviseerde pacemaker. Rustig. Betrouwbaar. En vermoedelijk voorzien van levenslange garantie. Pieter noteerde zorgvuldig: "Verdacht vitaal."

Maar het onderzoek bracht nóg iets aan het licht.

Jarenlang werkte Klaas in de foodindustrie. Eerst als ovenist, later als ploegleider bij Royal Smilde Bakery. Een onderneming die actief is in meerdere landen, verschillende productgroepen en tal van kanalen. Voor een Vreemde Kostganger klinkt dat bijna als een internationale opleiding.

Een man die zijn leven tussen ovens, deeg en bakkunsten heeft doorgebracht, ontwikkelt vanzelf een verfijnde smaak. En eerlijk is eerlijk… Dat kun je ook wel een beetje zien aan zijn partner. Blonde Marita.

Zelfs Pieter, die zich normaal gesproken uitsluitend met waarheidsvinding bezighoudt, moest toegeven dat Klaas op culinair en vrouwelijk gebied kennelijk uitstekende keuzes weet te maken. "Een fijnproever," schreef hij discreet in zijn notitieboekje. Met daarachter drie uitroeptekens.

En toen ontdekte Pieter nóg iets.

Waar veel mensen van zevenenzestig voorzichtig informeren naar korting op een museumjaarkaart of een comfortabele tuinstoel, blijkt Klaas per direct beschikbaar als huismeester, conciërge of beheerder. Alsof pensioen slechts een misverstand is.

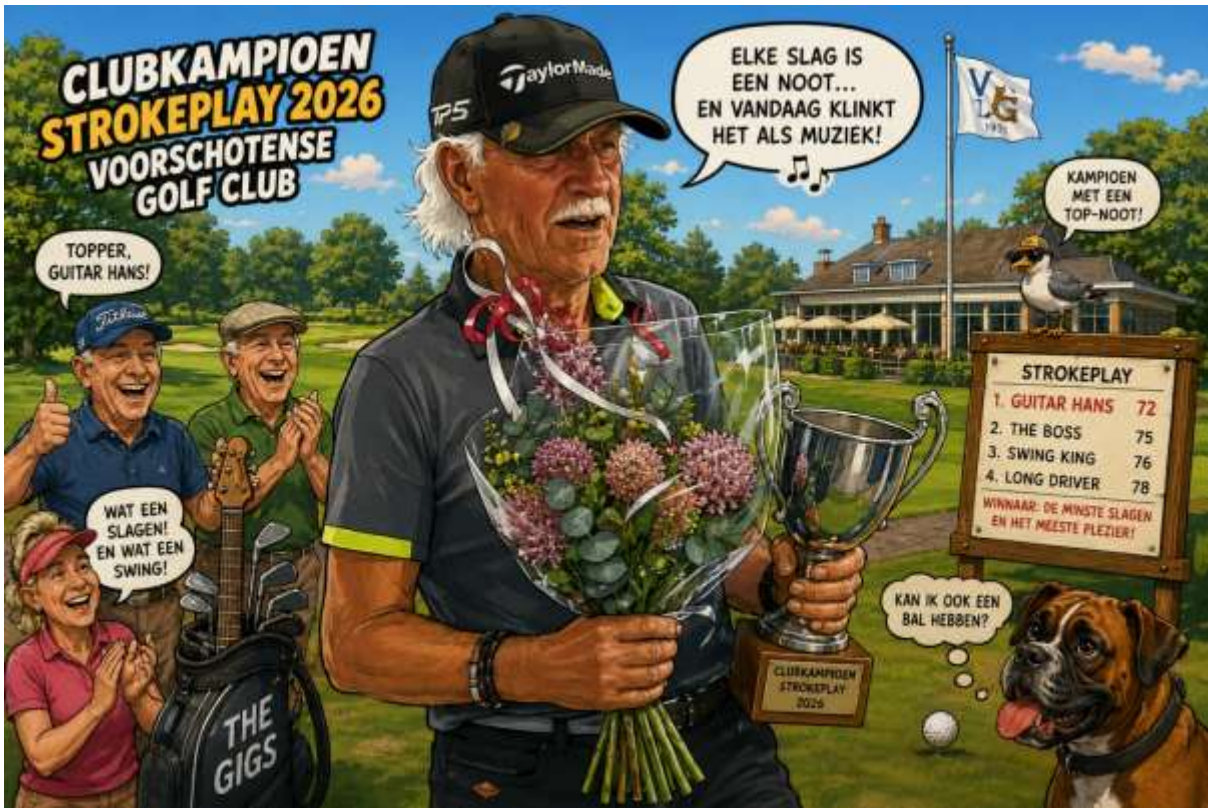
Dat verklaart misschien ook waarom hij opvallend goed overweg kan met Koen de Ridder, die dergelijke functies eveneens met verve vervult. Twee beheerders herkennen elkaar nu eenmaal sneller dan twee flamingo's op een jeu-de-boulesbaan.

Pieter begon een patroon te zien. Steeds weer blijken de Vreemde Kostgangers mensen die niet stil kunnen zitten. Ze zorgen. Ze bouwen. Ze organiseren. Ze helpen. En als er niets te doen is, verzinnen ze gewoon iets wat gedaan moet worden.

Misschien, dacht Pieter terwijl hij zijn schrift dichtklapte, zit daarin wel het grootste geheim. Niet dat ze vreemde kostgangers zijn. Maar dat ze overal waar ze komen een beetje thuis weten te maken.

En misschien… heel misschien… is dát uiteindelijk het mooiste recept dat een oud-bakker ooit heeft leren beheersen.

DE GEVAARLIJKE WERELD VAN STROKEPLAY

Wie denkt dat een onderzoeksjournalist alleen maar achter stoffige archiefkasten kruipt, heeft duidelijk nog nooit kennisgemaakt met Pieter Pottenkijker. Een goed onderzoek begint immers altijd met een onschuldige opmerking. Zo ook deze keer.

Terwijl ik mij nog steeds verdiepte in het mysterieuze gezelschap der Vreemde Kostgangers, bereikte mij een bericht van Guitar Hans. U kent hem wellicht. Gitarist. Zanger. Haags fenomeen. Een man die zijn gitaar zo laat zingen dat zelfs een stoplicht even op groen blijft staan om het refrein af te luisteren.

Zijn bericht luidde kort maar krachtig: *"Vandaag clubkampioen strokeplay 2026 geworden!"*

Ik schrok. Clubkampioen? Strokeplay? Mijn fantasie sloeg onmiddellijk op hol. Ik zag donkere steegjes. Deurbelletjes met rode lampjes. Herenclubs waar men uitsluitend binnenkomt na het uitspreken van een geheim wachtwoord als "parmezaan". Strokeplay… Dat klonk bepaald niet als iets wat je tijdens een gemiddelde zondagsschoolles leert. Sterker nog, ik durfde het woord nauwelijks hardop uit te spreken.

Voor de zekerheid keek ik eerst om mij heen. Je weet tegenwoordig maar nooit wie er meeluistert. Na enig speurwerk bleek mijn bezorgdheid volledig misplaatst. Het ging… over golf.

Golf! De sport waarbij keurige mensen urenlang achter een klein wit balletje aanlopen dat zelf overduidelijk helemaal niet gevonden wil worden.

Het bleek zelfs een uiterst respectabele discipline te zijn. Strokeplay. Daarbij tel je álle slagen. Werkelijk allemaal. Geen enkele misser wordt vergeten. Elke tik. Elke mispeer. Elke bal die besluit

liever kennis te maken met een sloot dan met de hole. Alles telt mee. Ik vond dat eigenlijk verrassend eerlijk.

In het gewone leven werkt het immers vaak anders. Daar tellen mensen vooral de successen. Over mislukkingen wordt hooguit fluisterend gesproken. Alsof het verboden terrein betreft.

Golf denkt daar heel anders over. Golf zegt: "Beste vriend… ook die bal die u met bewonderenswaardige overtuiging richting parkeerplaats sloeg… die tellen wij gewoon mee."

Daar kan menig bestuurder, politicus en directeur nog iets van leren. Verantwoordelijkheid blijkt op een golfbaan ineens opmerkelijk overzichtelijk.

Intussen zag ik Guitar Hans voor mij. Op een zonovergoten fairway. Geen elektrische gitaar. Geen versterkers. Geen schreeuwende fans. Alleen een golfclub. Een pet. En een blik van opperste concentratie. Waarschijnlijk hoorde hij in gedachten nog net een stevige rocksolo toen de bal met chirurgische precisie richting hole rolde.

Ik stel mij zo voor dat zelfs de vogels even stil werden. Misschien applaudisseerde een eend.
Of gaf een konijn hem een goedkeurend knikje. Je weet het niet.

Sindsdien kijk ik anders naar golf. Het blijkt helemaal geen sport voor mensen die niets beters te doen hebben. Integendeel. Het is een spiegel. Je speelt uiteindelijk niet tegen de ander. Je speelt tegen jezelf. Tegen je geduld. Je humeur. Je ijdelheid. En vooral tegen de hardnekkige overtuiging dat je de volgende slag écht beter gaat uitvoeren.

Dat laatste herkennen wij allemaal. Morgen begin ik met sporten. Volgende week ga ik gezonder eten. Na de vakantie ruim ik de schuur op. En vanaf maandag lees ik eindelijk de gebruiksaanwijzing.

Het leven is eigenlijk één grote ronde strokeplay. Iedere dag een nieuwe hole. Iedere fout telt. Maar gelukkig ook iedere rake klap.

Guitar Hans mocht zich deze week clubkampioen noemen. Volkomen verdiend. Niet omdat hij nooit een verkeerde slag heeft gemaakt. Maar omdat hij uiteindelijk de minste nodig had.

En misschien schuilt daarin wel het grootste geheim van alle Vreemde Kostgangers. Zij proberen niet volmaakt te zijn. Ze proberen gewoon iedere dag één slag beter te worden. En als dat onderweg gevierd moet worden… dan mag daar best een goed glas op worden geheven.

Zolang iemand maar de score bijhoudt. Want geloof mij: het leven vergeet geen enkele slag.
Gelukkig telt het gelach óók mee.

HET GROTE GEHEIM VAN DE KOSTGEVERS

Pieter Pottenkijker heeft zich alweer even verdiept in de Vreemde Kostgangers. Hij bestudeert hun gewoontes, observeert hun ochtendrituelen en hun merkwaardige voorkeur voor koffie om zeven uur 's morgens heeft hij nauwkeurig vastgelegd. Zijn notitieboekje puilt inmiddels uit van de onthullingen.

Maar op een avond, terwijl hij met een glas rosé filosofisch naar een bord dampende lasagne zat te kijken, overviel hem een schokkend inzicht.

"Als er kostgangers zijn…" mompelde hij. Hij legde zijn vork neer. *"Dan moeten er ook kostgevers zijn!"*

Hij keek om zich heen alsof hij zojuist had ontdekt dat koeien eigenlijk de melk al die tijd vrijwillig hadden afgestaan. Natuurlijk waren die er. Overal.

De vriendelijke mevrouw van de snackbar op de hoek. De ober in dat driesterrenrestaurant in Zwolle. De eigenaar van het pannenkoekenhuis waar zelfs de pannenkoeken een reservering nodig hebben. Maar één kostgever sprong er met kop en schouders bovenuit. Marga. Of, zoals de vaste gasten haar met een mengeling van ontzag, bewondering en gezonde eetlust noemen: The Lady of the House Hyacinth.

Marga is niet alleen de eigenaresse van camping Domaine Sainte Marie. Nee. Dat zou haar ernstig tekortdoen. Zij is ook de keukenprinses. De opperbevelhebber van de pannen. De koningin van de koekenpan. De sultan van de saus. En de onbetwiste keizerin van alles wat sissend uit een braadpan komt.

Haar restaurant draagt de veelzeggende naam De Verbroederij. Een naam die volgens Pieter

uitstekend gekozen is. Want zodra Marga begint te koken, verdwijnen verschillen als sneeuw voor de zon.

Nederlanders. Belgen. Fransen. Duitsers. Zelfs mensen die thuis principieel alleen maar sla eten, blijken ineens een derde portie gratin volkomen verantwoord te vinden.

In Nederland spreken we eerbiedig over drie Michelinsterren. Bij Hyacinth gelden andere natuurwetten. Hier bestaat een geheel eigen sterrenstelsel. Geen Michelin. Geen Gault&Millau. Nee. Hier koken de sterren zélf. En dat is niet alleen omdat je er letterlijk buiten kunt eten. Hoewel dat natuurlijk helpt.

Nee, het bijzondere zit in de smaak. Iedere hap lijkt met liefde te zijn gekruid. Iedere saus heeft meer diepgang dan sommige verkiezingsprogramma's. En iedere dessertlepel zorgt ervoor dat mensen spontaan vergeten hoeveel calorieën een vakantie eigenlijk mag bevatten.

Het grootste wonder moet echter nog genoemd worden. De prijs. Pieter controleerde de menukaart drie keer. Daarna zette hij zijn leesbril op. Toen vroeg hij voor de zekerheid of hij misschien de kinderkaart in handen had.

Maar nee. Het klopte. Voor bedragen waarvoor je in Nederland soms nauwelijks een kop koffie en een nerveus koekje krijgt, verschijnen hier complete maaltijden op tafel waar engelen stil van worden.

De gasten reageren dan ook volgens een voorspelbaar patroon. Eerst kijken ze verbaasd. Dan proeven ze voorzichtig. Vervolgens worden de ogen groter. Daarna verdwijnen alle tafelmanieren voor een paar minuten volledig naar de achtergrond.

Er wordt gesmuld. Gesopt. Gedipt. En uiteindelijk… worden de vingers afgelikt. Letterlijk.

Al schuilt daar volgens Pieter een klein gevaar. Want in De Verbroederij heerst een bijzondere vorm van saamhorigheid. Wie niet goed oplet terwijl hij tevreden zijn vingers aflikt, loopt het risico dat een overenthousiaste tafelgenoot denkt dat de ronde nog niet voorbij is.

"Was die van jou al schoon?" vroeg iemand onlangs. Waarop de buurman haastig zijn hand onder tafel liet verdwijnen.

Pieter schreef het zorgvuldig op. *"Sociale cohesie kent grenzen."*

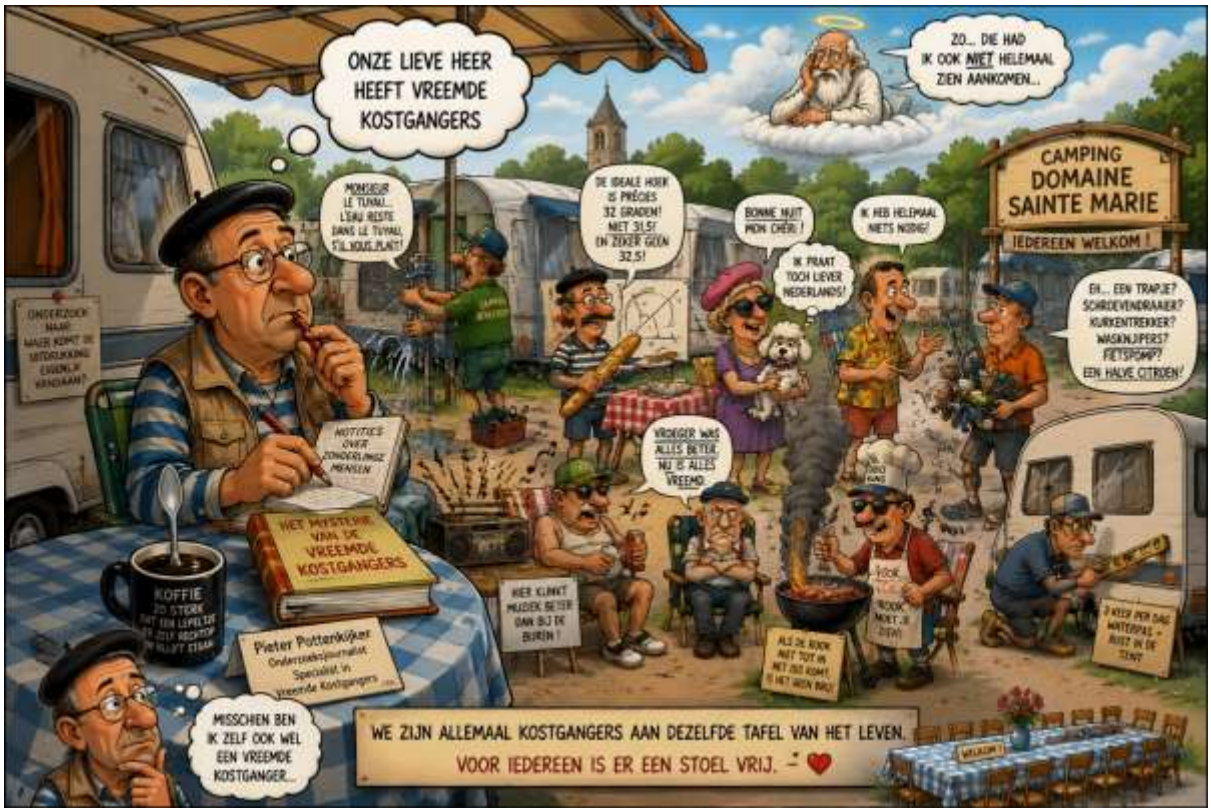
Later die avond keek hij hoe Marga tussen de tafels door liep. Ze maakte een praatje, informeerde naar ieders dag, schonk hier wat bij, lachte daar om een grap en wist feilloos wie nog een toetje verdiende, ook al beweerde diegene moedig dat het écht niet meer hoefde.

En ineens begreep Pieter waarom De Verbroederij zoveel meer is dan een restaurant. Mensen komen er misschien voor het eten. Maar ze blijven hangen voor de warmte. Niet alleen die uit de keuken. Vooral die van de mensen.

Misschien, dacht Pieter terwijl hij zijn laatste stukje appeltaart uiterst langzaam opat, zijn kostgevers wel minstens zo belangrijk als kostgangers.

Want een goede maaltijd vult de maag. Maar een gastvrije tafel vult iets veel groters. En daar bestaat, gelukkig maar, nog altijd geen Michelinster voor. Die past eenvoudigweg niet op een schort.

DE BRON VAN DE TERM

Pieter Pottenkijker zat onder de parasol in zijn tuin met een kop koffie die zo sterk was dat een lepeltje er uit eigen beweging in rechtop bleef staan. Hij was verdiept in zijn onderzoek naar **Het Mysterie van de Vreemde Kostgangers**. Een zaak die inmiddels zoveel wendingen had genomen dat zelfs een rotonde er duizelig van zou worden.

Plotseling schoot hem een vraag te binnen. “Waar komt die uitdrukking eigenlijk vandaan?”

Hij vroeg zich af om of de campingbeheerder, Peter Volloper, misschien ook hoofd etymologie was. Nee. Die was vast druk bezig een Franse waterleiding te overtuigen dat water bij voorkeur ín de buis blijft.

Pieter wist één ding zeker. Hij had de term niet bedacht. Dat zou hij trouwens graag hebben gedaan. Het had niet misstaan op zijn visitekaartje.

Pieter Pottenkijker. Onderzoeksjournalist. Specialist in Vreemde Kostgangers.

Het klonk bijna academisch.

Na enig speurwerk ontdekte Pieter dat de uitdrukking al eeuwen oud is. “Onze Lieve Heer heeft vreemde kostgangers.” Een schitterende zin. Kort. Krachtig. En tegelijk een geruststellende constatering. Want als zelfs de Schepper af en toe denkt: *Zo… die had ik ook niet helemaal zien aankomen…*, dan hoeven wij ons over de camping niet al te veel zorgen meer te maken.

Het woord *kostganger* betekende vroeger simpelweg iemand die mee-at aan tafel. Een pensiongast. Iemand die onderdak kreeg.

Maar de uitdrukking kreeg een bredere betekenis. Er lopen nu eenmaal zonderlinge mensen rond. Mensen die de wereld nét iets anders bekijken.

Zoals de man die een half uur discussieert over de ideale hoek waaronder een stokbrood gesneden moet worden. Of de buurvrouw die haar hond iedere avond "Bonne nuit" wenst, waarna de hond zichtbaar beledigd kijkt omdat hij liever in het Nederlands wordt toegesproken. Of die campinggast die steevast beweert dat hij "helemaal niets nodig heeft", om vervolgens een uur later een trapje, een schroevendraaier, een kurkentrekker, twee wasknijpers, een fietspomp en een halve citroen bij de buren te lenen.

Pieter keek glimlachend om zich heen. Eigenlijk waren ze allemaal kostgangers. Niet alleen van camping Domaine Sainte Marie. Maar van het leven zelf. Iedereen logeert maar even op camping Domaine Sainte Marie.

De één maakt veel lawaai. De ander zet zijn radio nét iets te hard. Weer een ander denkt dat een barbecue pas geslaagd is als de rookpluim vanaf het internationale ruimtestation zichtbaar is. Maar allemaal eten we van dezelfde tafel die het leven ons heeft gedekt. Dat maakte de oude uitdrukking ineens een stuk vriendelijker.

Misschien bedoelden onze voorouders helemaal niet dat sommige mensen raar zijn. Misschien wilden ze vooral zeggen dat er plaats is voor iedereen. Voor de druktemaker. Voor de mopperaar. Voor de stille genieter. Voor de eeuwige optimist. Zelfs voor de man die zijn caravan drie keer per dag waterpas zet alsof hij auditie doet voor de Rijkswaterstaat.

En toen overviel Pieter een ongemakkelijke gedachte. Stel dat híj óók zo'n vreemde kostganger was. Per slot van rekening liep hij al weken nieuwsgierig rond, luisterde gesprekken af die niet voor hem bedoeld waren, maakte aantekeningen over het gedrag van hem bekende kampeerders en noemde dat vervolgens onderzoeksjournalistiek. Van een afstandje bekeken was dat misschien óók niet helemaal doorsnee.

Hij grinnikte. Misschien was dát wel het grootste mysterie. Dat wij onszelf doorgaans verrassend normaal vinden, terwijl de buurman zich precies hetzelfde afvraagt. En misschien glimlacht Onze Lieve Heer daarboven dan wel even. Niet omdat Zijn kostgangers zo vreemd zijn. Maar omdat ze stuk voor stuk denken dat vooral die ándere een merkwaardig exemplaar is. Terwijl er aan Zijn grote campingtafel gelukkig voor iedereen nog altijd een stoel vrijstaat.

DE KOSTGANGER IN DE BOVENKAMER

Pieter Pottenkijker trok op een vroege ochtend over camping Domaine Sainte Marie. Niet uit sportieve overwegingen. Pieter rent alleen als er gratis croissants worden uitgedeeld of wanneer een wespenkolonie collectief besluit dat hij op een honingpot lijkt.

Hij groette links en rechts de inmiddels beroemde Vreemde Kostgangers. Sommigen zaten voor hun caravan met een kop koffie en een blik alsof ze de wereld persoonlijk kwalijk namen dat de zon alweer op was. Anderen voerden verhitte discussies over de juiste stand van een campingstoel. Dat is een onderwerp waarvoor de Verenigde Naties gerust een speciale gezant mogen benoemen.

Terwijl Pieter langs een heg liep die meer gesprekken had afgeluisterd dan de gemiddelde inlichtingendienst, schoot hem een merkwaardige gedachte te binnen.

Misschien, heel misschien, waren er kostgangers die gebaat zouden zijn bij een hersentransplantatie.

Nee hoor, Pieter noemt geen namen. Hij is niet gek. Hij wil tenslotte nog gewoon over de camping kunnen wandelen zonder dat er een haringhamer achter hem aan vliegt. Maar stel je voor…

Er bestaat tegenwoordig van alles. Nieuwe knieën, nieuwe heupen, donorharten, kunstkleppen, zelfs oren die beter luisteren dan hun eigenaar ooit deed. Waarom dan geen nieuwe hersenen?

Niet voor iedereen natuurlijk. Alleen voor mensen die al drie weken volhouden dat hún caravan precies op de erfgrens staat terwijl zelfs de satellieten van de NASA inmiddels hebben vastgesteld dat hij twee meter op het pad is geparkeerd. Of voor die vakantieganger die iedere ochtend om half zeven zijn bladblazer start omdat er drie dennennaalden op zijn kunstgrasmatje liggen. Een man die met dezelfde overtuiging de Sahara zou stofzuigen.

Misschien was een gedeeltelijke hersenverversing voldoende. Een klein stukje geduld erbij. Een kwabje gezond verstand. Een paar gram relativeringsvermogen. En voor de zekerheid een flinke injectie humor.

Pieter stelde zich de wachtkamer voor. “Goedemorgen meneer.” “Waarvoor komt u?” “Mijn vrouw zegt dat ik nooit ongelijk heb.” “En wat vindt u daarvan?” “Dat zij dringend nieuwe hersenen nodig heeft.” De chirurg zou zuchten. “We beginnen toch maar bij u.”

Intussen dwaalden Pieters gedachten af naar de grote filosofen. Wat gebeurt er eigenlijk als je hersenen vervangt? Ben je dan nog dezelfde persoon? Of word je ineens een kruising tussen jezelf, je donor en de buurman die altijd zonder te vragen jouw stopcontact gebruikt?

Stel dat de grootste mopperkont van de camping ineens de hersenen kreeg van een vrolijke dirigent. Zou hij dan fluitend de afwas doen? Of zou de dirigent onmiddellijk beginnen te klagen over de lengte van de elektriciteitssnoeren?

Misschien zit een mens toch ingewikkelder in elkaar dan een verzameling zenuwcellen. Misschien wonen vriendelijkheid, geduld en wijsheid niet uitsluitend in onze hersenen, maar ook ergens tussen ons hart, onze opvoeding, onze ervaringen en de bereidheid om af en toe eens naar een ander te luisteren.

Dat laatste leek Pieter eerlijk gezegd de moeilijkste transplantatie van allemaal. Want een nieuwe bovenkamer plaatsen is één ding. Maar oude vooroordelen eruit opereren? Daar heeft zelfs de knapste neurochirurg voorlopig nog geen handleiding voor.
Pieter keek nog eens om zich heen. De Vreemde Kostgangers zaten er nog steeds. De één wat eigenaardiger dan de ander. En ineens realiseerde hij zich iets ongemakkelijks.

Misschien liep er op deze camping helemaal niemand rond die een hersentransplantatie nodig had. Behalve af en toe… Pieter zelf.

Want ook hij betrapte zich er weleens op dat hij te snel oordeelde, te gemakkelijk glimlachte om andermans eigenaardigheden en vergat dat hij voor een ander net zo goed een Vreemde Kostganger kon zijn.

Hij grijnsde. Een volledige hersentransplantatie was misschien wat overdreven. Maar een dagelijkse gedachtewisseling met een ander mens… Die bleek verrassend vaak de beste operatie zonder verdoving.

DE KOSTGANGERS OP HET PLUCHE

Pieter Pottenkijker zat achter zijn typemachine. Tenminste, dat dacht hij. Want sinds hij een laptop had gekregen, bleef hij hardnekkig op de spatiebalk slaan alsof er een lint vervangen moest worden. Sommige gewoontes verdwijnen nu eenmaal niet. Net als vreemde kostgangers.

Na maanden van veldonderzoek, buurtonderzoek, campingonderzoek, koffieonderzoek en één uiterst riskante observatie vanuit een kliko, was Pieter tot een schokkende conclusie gekomen.

Vreemde kostgangers wonen niet alleen in rijtjeshuizen, caravans en hoekwoningen.

Nee. Ze huizen ook in paleizen. Presidentiële residenties. Ministeries. Parlementen. Bestuurskamers. En soms, zo leek het, in de complete directiekamer van een internationale organisatie.

“Het is wereldwijd,” mompelde Pieter terwijl hij een lijntje trok tussen tientallen namen op een enorme landkaart. “Het is geen incident meer. Het is een complete kostgangersmigratie.”

Hij pakte zijn notitieboek. Bovenaan stond:

Verdachtenlijst.
Poetin.
Trump.

Infantino.

“Die laatste heeft zijn naam ook niet mee,” bromde Pieter. “Als je Infantino heet, moet je toch extra je best doen om serieus genomen te worden.”

Hij zette een vraagteken achter de naam. Niet omdat hij wist wat er precies aan de hand was, maar omdat vraagtekens volgens Pieter veel gezonder zijn dan uitroeptekens.

Want dat was hem inmiddels opgevallen. De vreemde kostganger houdt niet van twijfelaars. Hij houdt van mensen die overal onmiddellijk honderd procent zeker van zijn. Of het nu over oorlog gaat. Voetbal. Klimaat. Belastingen. De prijs van bloemkolen. Of de vraag of ananas op pizza hoort. Overal lopen mensen rond die met de overtuiging van een profeet verklaren dat alleen hún waarheid de waarheid is.

Pieter fronste. “Dat is precies hoe een kostganger werkt.” Hij nestelt zich ongemerkt in het hoofd van zijn gastheer. Niet met geweld. Nee. Met een vriendelijk fluisterstemmetje. *“Jij hebt altijd gelijk.” “Luister vooral niet naar anderen.” “Iedereen is tegen je.” “Nog een beetje groter.” “Nog een beetje belangrijker.”*
“Nog een beetje meer applaus.”

Voor je het weet, loopt iemand met een wereldkaart onder zijn arm te vertellen hoe de planeet bestuurd moet worden, terwijl hij nog geen kamerplant een week in leven kan houden.

Pieter begon te lachen. Niet om de mensen. Wel om de merkwaardige gewoonte van de mens om macht soms te verwarren met wijsheid. Een koning blijft gewoon een mens. Een president eveneens. Een minister kan ook weleens zijn autosleutels kwijt zijn. En zelfs een wereldleider trekt soms twee verschillende sokken aan zonder het te merken.

Macht maakt niemand immuun voor vreemde kostgangers. Sterker nog. Misschien vinden kostgangers macht juist een bijzonder aantrekkelijk pension. Ruime kamers. Veel aandacht. Gratis media. En een onbeperkt buffet aan jaknikkers.

Pieter keek peinzend uit het raam. De wereld leek soms één groot vakantiepark. Iedereen zat op zijn eigen veranda luidkeels uit te leggen waarom de buurman ongelijk had. Niemand die nog even vroeg hoe het eigenlijk met die buurman ging.

Misschien, dacht Pieter, begint elke grote ruzie wel met een kleine kostganger die zachtjes in iemands oor fluistert dat luisteren eigenlijk tijdverspilling is.

Hij sloeg zijn notitieboek dicht. Onder zijn lijst met wereldleiders schreef hij met grote letters: *“Pas op.”*

Niet voor presidenten. Niet voor koningen. Niet voor premiers. Maar voor de kostganger die denkt dat hij belangrijker is dan het gezonde verstand.

Want die kan overal opduiken. In Moskou. Washington. Een voetbalbond. Een gemeentehuis. Een camping. Of…

Pieter keek langzaam in de spiegel boven de wasbak. "…bij mij."

Hij glimlachte. Dat was misschien wel de veiligste gedachte van allemaal. Want wie af en toe bereid is zichzelf uit te lachen, verhuurt zijn bovenkamer zelden voor onbepaalde tijd aan een vreemde kostganger.

DE ONVERKLAARBARE JEUGDBRON VAN DE KRASSE KNARREN

Er zijn mysteries die de mensheid al eeuwen bezighouden.

Waar ligt Atlantis? Bestaan buitenaardse wezens? Waarom verdwijnt er altijd precies één sok in de was?

Maar tijdens zijn onderzoek naar *Het Mysterie van de Vreemde Kostgangers* stuitte Pieter Pottenkijker op een raadsel dat minstens zo groot was.

De Krasse Knarren.

Vier keer per jaar trekken zij, als een goed georganiseerde volksverhuizing, vanuit alle windstreken van Nederland naar Camping Domaine Sainte Marie. Niet voor een kortingsactie, een bingo met een airfryer als hoofdprijs of een busreis naar de Keukenhof.

Nee. Voor een boulestoernooi. Vier keer per jaar. Alsof het in de cao voor gepensioneerden is vastgelegd.

Pieter besloot zich tussen de deelnemers te mengen. Gewapend met een notitieboekje, een scherpe blik en een kop koffie die volgens de plaatselijke overlevering ooit was gezet tijdens de Franse Revolutie.

Het eerste wat hem opviel, was de wonderbaarlijke metamorfose.

Thuis deden sommige deelnemers er volgens eigen zeggen een kwartier over om uit een luie stoel op te staan. De trap werd beschouwd als een bergexpeditie en het aantrekken van steunkousen vereiste de samenwerking van twee volwassenen en een schoenlepel.

Maar zodra de eerste boulesbal werd uitgedeeld…verdwenen de kwaaltjes als sneeuw voor de Provençaalse zon.

Rollators werden achteloos geparkeerd alsof het overbodige decorstukken waren. Ruggen kwamen weer recht. Knieën bleken ineens scharnieren van Zwitserse kwaliteit. En de boules werden van de grond geraapt met een snelheid waar menig scharrelkip een puntje aan kon zuigen.

Pieter noteerde ernstig: *"Medisch fenomeen. Mogelijk nader onderzoek door de universiteit aanbevolen."*

Midden in dit alles troonde staatsraad in ruste Van der Molen als een vriendelijke veldheer over het gebeuren. Rechts van hem – altijd rechts, alsof zelfs het kompas zich daaraan had aangepast – zat Sonja. Zij hoefde nauwelijks iets te zeggen. Eén blik was voldoende om een discussie over een millimeter verschil onmiddellijk terug te brengen tot Franse proporties.

Op de achtergrond zweefde Marga, beter bekend als *the Lady of the House Hyacinth*, door het terrein. Ze zag alles. Werkelijk alles.

Nog vóór iemand zelf wist dat hij dorst had, stond er een drankje klaar. Nog vóór een stoel begon te wiebelen, had Peter Volloper hem alweer gerepareerd.

Peter… Over Peter doen verhalen de ronde. Sommigen beweren dat hij op drie plaatsen tegelijk kan zijn. Anderen houden vol dat hij ooit een complete partytent heeft opgebouwd terwijl hij tegelijkertijd koffie schonk, een lamp verving en een scoreformulier invulde. Pieter heeft het niet kunnen verifiëren. Hij heeft het overigens ook niet kunnen weerleggen.

Het meest wonderlijke gebeurde echter na afloop. Want natuurlijk werd er fanatiek gespeeld. Er werd gemeten, gemompeld, gejuicht en soms met veel gevoel voor theater hoofdschuddend naar een ongelukkig liggende bal gekeken alsof het om de finale van Roland Garros ging. Maar zodra de laatste bal tot stilstand was gekomen…verdwenen winst en verlies als ochtendmist.

Glazen werden gevuld. Schalen met hapjes verschenen. Nieuwe vriendschappen werden gesloten, oude verhalen kregen er weer een hoofdstuk bij en de lach klonk luider dan het tikken van staal op staal.

Pieter keek om zich heen. Misschien, dacht hij, is dit wel het grootste geheim van de Krasse Knarren. Niet dat zij ouder worden zonder oud te zijn. Niet dat boules een verborgen geneeskracht bezit. En zelfs niet dat Peter Volloper vermoedelijk beschikt over een geheime voorraad extra uren per dag.

Nee. Hun echte geheim is dat zij elkaar gevonden hebben. Dat zij samen iets hebben om naar uit te kijken. Dat zij bewijzen dat ouder worden niet betekent dat je moet stoppen met leven, maar hooguit dat je iets vaker een stoel waardeert.

En terwijl de zon langzaam achter de Franse heuvels verdween, sloot Pieter zijn notitieboek.
Het mysterie was nog lang niet opgelost. Maar één ding wist hij inmiddels zeker. De jeugd zit niet in je knieën. Die zit tussen je oren… en heel soms ook in een jeu-de-boulesbal.

DE GROTE VOORTENTSTORM

Wie denkt dat het grootste gevaar op Camping Domaine Sainte Marie schuilt in een slecht geworpen boulesbal of een vergeten fles rosé, heeft duidelijk nog nooit een Zuid-Franse onweersbui meegemaakt.

Pieter Pottenkijker had het al snel door.

Het weer op de camping is namelijk geen weersverschijnsel. Nunspeet Het is een karakter.

Een humeurige Fransman met een zonnebril op, die 's morgens vriendelijk "Bonjour!" roept, rond het middaguur besluit de thermostaat op stand barbecue te zetten en tegen de avond denkt: *Weet je wat? We gooien er een orkaan tegenaan. Voor de afwisseling.*

Nog geen uur eerder lag half Nederland in zwembroek languit voor caravan of camper. De thermometer flirtte schaamteloos met de vijfendertig graden. Opblaasflamingo's dobberden loom in het zwembad en de enige inspanning bestond uit het optillen van een glas gekoelde rosé.

"Wat een heerlijk windje," hoorde Pieter iemand tevreden mompelen. Dat bleek achteraf een historische vergissing. Want dat "windje" groeide binnen enkele minuten uit tot een luchtverplaatsing waar de gemiddelde Boeing met diep respect naar zou kijken.

Vanuit het niets klonk de oer-Hollandse strijdkreet: "**VOORTENT VASTHOUDEN!!**"

En alsof iemand op een onzichtbare alarmknop had gedrukt, schoten de vreemde kostgangers massaal overeind.

Wat daarna gebeurde, tart iedere beschrijving.

Mensen die vijf minuten eerder nog voorzichtig hun leesbril zochten, veranderden in acrobaten. Krasse Knarren sprintten over het terrein alsof ze zich hadden ingeschreven voor de honderd meter op de Olympische Spelen.

Peter Volloper verscheen gelijktijdig op minstens vier verschillende plekken. Met de ene hand trok hij een haring dieper de grond in, met de andere hield hij een partytent vast, ondertussen stelde hij iemand gerust en wist hij tussen neus en lippen door ook nog een losgeschoten waslijn te redden. Pieter begon ernstig te twijfelen of Peter niet stiekem uit drie personen bestond.

Boven het terrein golfde een bont schouwspel van klapperend tentdoek, rondvliegende stoelkussens en op hol geslagen strandballen. Een opblaaskrokodil koos het luchtruim en werd voor het laatst gezien in de richting van Marseille.

Tien man hing inmiddels aan één voortent. Elf eigenlijk. Want Pieter hing er ook tussen. Niet uit heldhaftigheid. Zijn jas zat per ongeluk tussen een scheerlijn. “Niet loslaten!” bulderde iemand. “Ik wil wel,” riep Pieter terug, “maar mijn jas denkt daar anders over!”

Wonder boven wonder bleef alles overeind. De storm ging liggen. Langzaam liet iedereen de voortent los. Er viel een diepe stilte.

Toen klonk vanaf de overkant van het veld een droge stem: “Nou… zullen we koffie zetten?”

En alsof er niets was gebeurd, verschenen er binnen vijf minuten klapstoelen, koekjes, koffie, rosé, pinda’s en sterke verhalen.

De schade bleek beperkt tot één omgevallen geranium, drie verdwenen wasknijpers en een buurman die zijn pet pas de volgende ochtend terugvond in een lavendelstruik.

Pieter keek peinzend om zich heen. Misschien, dacht hij, is dát wel het ware geheim van de vreemde kostgangers. Niet dat zij stormen kunnen tegenhouden. Dat kan niemand. Maar als de wind aantrekt, komt er altijd iemand naast je staan om een scheerlijn vast te pakken. En als de lucht weer opklaart, wordt er samen gelachen om wat bijna misging.

Want uiteindelijk is een camping net het gewone leven. De zon schijnt niet altijd. De wind steekt soms onverwacht op. Maar met genoeg handen aan dezelfde voortent blijkt zelfs de zwaarste bui verrassend goed te doorstaan.

Pieter sloot zijn notitieboekje. Boven de camping brak de avondzon opnieuw door. En ergens, heel voorzichtig, hoorde hij iemand zeggen: “Wat een heerlijk windje…”

HET GEHEIM VAN DE ZURE KOSTGANGERS

Pieter Pottenkijker had inmiddels heel wat soorten Vreemde Kostgangers leren kennen.

De vroege zwemmers. De stille genieters. De barbecuefilosofen. De wijnkenners die na drie glazen ineens vloeiend Frans spreken, terwijl zelfs de Fransen geen idee hebben waar het over gaat.

Maar tijdens zijn onderzoek stuitte hij op een nieuwe, zeldzame soort. Een soort die zich niet laat lokken met een goed glas wijn. Niet warmloopt voor een zonsondergang. En zelfs een perfect gebakken entrecote wantrouwend aankijkt.

De Zure Kostganger.

Het bijzondere van deze soort is dat hij overal te vinden is. Op campings. In buurthuizen. In gemeenteraden. Op verjaardagen. En tegenwoordig zelfs op sociale media, waar hij zich razendsnel voortplant.

Je herkent hem onmiddellijk. Zodra iemand zegt: “Wat hebben we het hier toch gezellig…” hoor je uit een hoek: “Nou… vroeger was het beter.”

Zegt iemand: “Wat een prachtige bloemen.” Dan volgt onmiddellijk: “Ja, maar over drie dagen zijn ze uitgebloeid.” En als iemand voorzichtig opmerkt dat de soep heerlijk smaakt, klinkt steevast: “Vast uit een pakje.”

Pieter begon aantekeningen te maken. “Niets is goed.” “Niets deugt.” “Alles is verdacht.” “Zelfs optimisme wordt met argwaan bekeken.”

Hij probeerde een gesprek aan te knopen. “Wat zou u dan anders doen?” Er viel een lange stilte. Zo’n stilte waarin zelfs de vogels even stopten met fluiten.

“Nou…” zei de Zure Kostganger uiteindelijk. “Dat weet ik ook niet.” “Aha,” noteerde Pieter tevreden. “Diagnose bevestigd.”

Want dat was misschien nog wel het merkwaardigste. Er was altijd kritiek. Maar zelden een alternatief. Alsof men een Michelin-recensent was die zelf nog nooit een ei had gebakken.

Pieter besloot dieper te graven. Waar kwam dit toch vandaan? Was het erfelijk? Een tekort aan vitamine D? Te veel regen in de jeugd? Had men als kind nooit op een stoepje gezeten om eindeloos te knikkeren, elastieken of gewoon naar wolken te kijken? Was er nooit iemand geweest die zei: “Kom, we gaan een ijsje halen.” Had Cupido per ongeluk een ander adres gekozen?

Of waren deze mensen zo lang in hun eigen ongeluk blijven rondzwemmen dat ze dachten dat zuurstof vanzelf naar azijn smaakte? Hij wist het niet.

Maar hij begon iets op te merken. Achter de scherpe woorden zat vaak iets zachts verstopt. Achter de brom. De kritiek. De achterdocht. Soms zat teleurstelling. Soms gemis. Soms een leven waarin verwachtingen nét iets te vaak waren gesneuveld.

En toch…dacht Pieter…mag verdriet nooit een vergunning worden om voortdurend de zon van een ander te verduisteren. Dat zou immers hetzelfde zijn als een paraplu opsteken omdat de buurman een mooie dag heeft.
De camping bood opnieuw het bewijs. Aan een grote tafel zat een bont gezelschap te lachen. Eén brombeer mompelde dat het allemaal veel te luidruchtig was. Tien minuten later zat hij zelf te schateren om een flauwe mop over een Belg, een Nederlander en een campingtoilet.

Niemand had hem overtuigd. Niemand had hem terechtgewezen. Er was eenvoudigweg een stoel voor hem vrijgehouden.

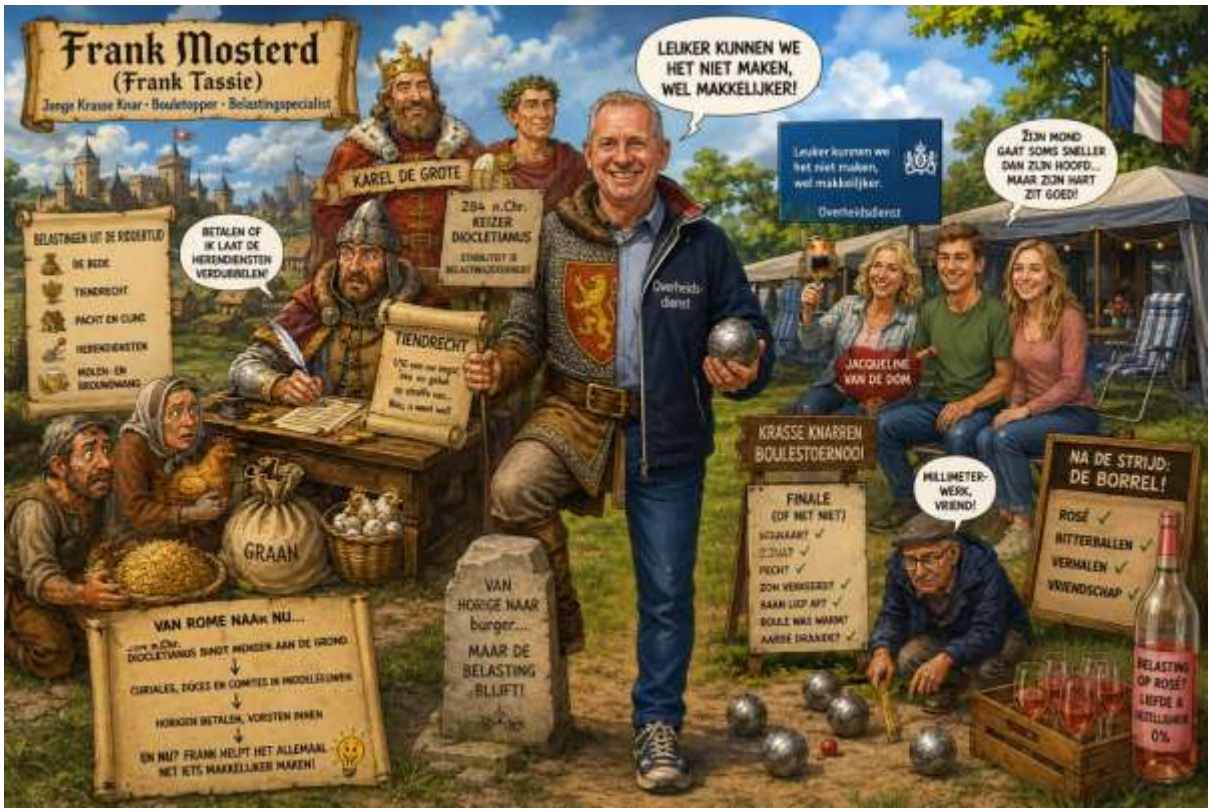
Pieter glimlachte. Misschien is dat wel het geheim. Niet elke Zure Kostganger heeft een preek nodig. Soms heeft hij alleen een stoel nodig. Een bord eten. Een luisterend oor. En iemand die niet direct terug bromt. Want zelfs de zuurste citroen blijkt, met een beetje suiker en wat geduld, verrassend goede limonade te kunnen worden.

Pieter sloeg zijn notitieboek dicht. Op de laatste bladzijde schreef hij slechts één zin. “Wie alleen zoekt naar wat niet deugt, mist vaak alles wat al goed genoeg is.”

Daarna liep hij fluitend weg. Uiteraard nét hard genoeg dat de Zure Kostganger nog kon zeggen: “Dat fluiten was vroeger ook mooier.”

Waarop Pieter zich omdraaide, vriendelijk knikte en antwoordde: “Dat zou best eens kunnen… maar vandaag is het gratis.”

FRANK TASSIE EN DE SCHATKIST VAN KAREL DE GROTE

Tijdens zijn onderzoek naar *Het Mysterie van de Vreemde Kostgangers* stuitte Pieter Pottenkijker op een dossier dat dikker was dan de gemiddelde campinggids.

Op de kaft stond slechts één naam. **Frank Mosterd.** Bijgenaamd: **Frank Tassie**. Een bijnaam die je niet zomaar krijgt.

Frank behoort tot de categorie *jonge Krasse Knarren*. Een merkwaardige levensfase waarin je officieel nog veel te jong bent om erbij te horen, maar inmiddels wel zo goed kunt boulen dat de echte Krasse Knarren je met argwaan beginnen te bekijken.

Bij vrijwel ieder toernooi bereikt Frank de halve finale. Of de finale. Of nét niet.

Dat laatste gebeurt volgens Frank overigens nooit door eigen toedoen. “De zon stond verkeerd.” “De baan liep af.” “Die boule was nog warm.” Of zijn persoonlijke favoriet: “Ik gooide precies goed; de aarde draaide alleen nét iets te ver door.”

Pieter noteerde alles nauwgezet.

Frank is getrouwd met Jacqueline van de Dom, trotse vader van een zoon en een dochter en gezegend met een hart dat minstens zo groot is als zijn mond.

En over dat laatste lopen de meningen uiteen. Waar de gemiddelde mens eerst denkt en daarna spreekt, heeft Frank gekozen voor een efficiëntere volgorde. Hij spreekt. En ontdekt daarna wat hij eigenlijk had willen denken.

Gelukkig wordt dat vrijwel altijd gevolgd door een brede glimlach, waardoor zelfs de scherpste opmerking verandert in iets waar je uiteindelijk toch om moet lachen.

Maar Pieter rook een groter verhaal. Frank werkt immers bij een overheidsdienst met de legendarische slogan: *"Leuker kunnen we het niet maken, wel makkelijker."*

Dat is voor een onderzoeksjournalist ongeveer hetzelfde als een rood lampje voor een nieuwsgierige kat. Dus dook Pieter de geschiedenis in.

En wat bleek? De Belastingdienst is helemaal niet in Apeldoorn begonnen. Nee. Het begon eeuwen eerder. Bij ridders. Graven. Bisschoppen. En ene Karel de Grote.

In de Middeleeuwen betaalde de boer belasting in graan, kippen, bier, turf, arbeid en – als het echt tegenzat – in een paar dagen sloten uitbaggeren voor de plaatselijke heer. Dat noemden ze herendiensten.

Pieter keek peinzend op. "Eigenlijk," mompelde hij, "was dat de eerste versie van een digitale aangifte."

Hij bladerde verder. Tiendrecht. Pacht. Cijns. Bede. Tol. Molenplicht. Brouwdwang.

Hoe verder hij las, hoe meer hij begon te vermoeden dat de uitvinder van de belastingaanslag een buitengewoon rijke fantasie had gehad.

En toen stuitte hij op keizer Diocletianus. Een Romein die dacht: *"Als de boeren gewoon niet meer mogen verhuizen, weten we tenminste zeker dat ze belasting blijven betalen."*

"Briljant," fluisterde Pieter. "Verschrikkelijk… maar briljant." Langzaam vielen de puzzelstukjes op hun plaats. Tweeduizend jaar geschiedenis. Keizers. Graven. Horigen. Belastinginners. En uiteindelijk… Frank Mosterd. Die op de camping doodgemoedereerd een boule staat te gooien.

Pieter besloot de proef op de som te nemen. "Frank," vroeg hij achteloos, "hoeveel belasting zit er eigenlijk op een glas rosé?"

Frank keek hem aan. "Dat hangt ervan af." "Waarvan?" "Hoeveel glazen je al op hebt." Een antwoord waar zelfs de Romeinen niet tegenop konden.

Die avond, tijdens de borrel, werd er druk gediscussieerd over belastingen. Iedereen had een mening. Niemand was het met elkaar eens. En toch betaalde Frank zonder morren een rondje.

Pieter keek glimlachend toe. Misschien, dacht hij, is dát wel het verschil tussen belastingen en vriendschap. Belastingen betaal je omdat het moet. Een rondje geef je omdat je wilt.

En hoewel Frank beroepshalve misschien meewerkt aan het vullen van de schatkist van de staat, vult hij op Camping Domaine Sainte Marie vooral iets heel anders. De glazen. De gesprekken. En de gezelligheid.

Pieter sloot zijn notitieboek. Het mysterie van Frank Tassie was opgelost.

Achter iedere belastinginspecteur schuilt blijkbaar gewoon een man die graag boulet, graag discussieert, soms iets te snel praat…maar altijd zijn hart laat voorgaan op zijn aanslag.

DE VEILIGHEIDSKUNDIGE DIE VREEMDE KOSTGANGERS OVERLEEFDE

Pieter Pottenkijker zat met gefronste wenkbrauwen voor zijn caravan. Zijn notitieboekje lag open op tafel. De titel boven de pagina luidde: *"Het Mysterie van de Illusie – deel 47½."* Dat halve deel was noodzakelijk, want de werkelijkheid bleek zich zelden netjes in hele hoofdstukken te laten vangen.

Het was tijdens het allereerste **Krasse Knarren Boules Toernooi van 2026** dat zich een bijzonder verschijnsel voordeed. Tussen de gebruikelijke Vreemde Kostgangers – die zich normaliter bezighielden met discussies over de ideale temperatuur van rosé, de exacte lengte van een stokbrood en de vraag of een boulebal aerodynamischer wordt door hem liefdevol toe te spreken – verscheen plotseling een nieuwe gast.

Geen gewone kostganger. Nee. Een **vreemde kostgangster**.

Sanne. Dochter van Frank Mosterd en Jacqueline van de Dom. Volgens de officiële lezing was zij naar Domaine Sainte Marie gekomen om "in alle rust" de laatste fase van haar HBO-opleiding Integrale Veiligheidskunde af te ronden.

Pieter verslikte zich bijna in zijn koffie. "In alle rust?" mompelde hij. Dat was ongeveer hetzelfde als een ijsbeer uitnodigen voor een barbecue en hopen dat hij vegetariër bleek te zijn.

Want op Domaine Sainte Marie is rust een rekbaar begrip. Er wordt gelachen voordat de zon opkomt. Er worden boules gegooid alsof de Olympische Spelen elk moment kunnen beginnen. Er ontstaan dagelijks spoedvergaderingen over verdwenen kurkentrekkers, mysterieuze barbecuegeuren en de vraag wie nu alweer de koelkast had gevuld met zeven soorten Franse kaas die allemaal roken alsof ze persoonlijk aan Napoleon hadden voorgesteld.

Toch gebeurde het wonder. Terwijl om haar heen de Kostgangers hun dagelijkse portie

georganiseerde chaos produceerden, werkte Sanne onverstoorbaar verder. Alsof zij beschikte over een onzichtbaar veiligheidsprotocol.

Risicoanalyse? Afgevinkt. Omgevingsfactoren? Onder controle. Afleiding door Pieter Pottenkijker die luid filosoferend achter zijn caravan heen en weer paradeerde? Geïdentificeerd… maar beheersbaar. Zelfs toen Harm zonder Harp een uitgebreide presentatie gaf over de gevaren van oververhitte koffie, bleef Sanne onverstoorbaar typen.

Pieter begon langzaam te vermoeden dat Integrale Veiligheidskunde méér omvatte dan hij ooit had gedacht. Je leert er kennelijk ook hoe je geconcentreerd blijft terwijl twintig Krasse Knarren tegelijkertijd proberen uit te leggen waarom zij allemaal gelijk hebben.

En toen kwam deze week het verlossende bericht. Frank en Jacqueline stuurden een boodschap die zelfs de hoofdredactie van De Kolderkrant even stil kreeg.

Geslaagd!

De laatste loodjes waren niet alleen gedragen… Ze waren keurig geclassificeerd, geëvalueerd, voorzien van een risicoanalyse én succesvol afgerond. Nederland beschikt vanaf nu over een nieuwe professional op het gebied van Integrale Veiligheidskunde.

Dat is goed nieuws. Want veiligheid gaat allang niet meer alleen over stevige sloten of brandblussers die nét niet achter een kamerplant staan.
Veiligheid begint bij mensen die vooruitkijken. Die risico's herkennen voordat ze problemen worden. Die bruggen bouwen tussen organisaties. Die begrijpen dat samenwerking vaak sterker is dan regels alleen.

Misschien is dat wel de mooiste les die zelfs de Vreemde Kostgangers ongemerkt iedere zomer leren. Je zorgt niet alleen voor jezelf. Je let ook een beetje op elkaar. En eerlijk is eerlijk… Als iemand zich onder deze omstandigheden wist te concentreren en met succes een HBO-opleiding afrondde, dan verdient dat een diepe buiging.

Namens Pieter Pottenkijker, de volledige redactie van De Kolderkrant én alle Vreemde Kostgangers:

Van harte gefeliciteerd, Sanne!

Moge jouw talent om overzicht te bewaren nog heel veel mensen een veiliger toekomst bezorgen. En mocht je ooit onderzoek willen doen naar een omgeving waarin werkelijk álles tegelijk gebeurt… dan weet je inmiddels precies waar je moet zijn.

DE BAARDENBRIGADE VAN DE KAAG

Pieter Pottenkijker had in de loop van zijn speurtocht naar de Vreemde Kostgangers al heel wat eigenaardigheden genoteerd. Er waren Kostgangers die hun sokken alfabetisch opvouwden. Anderen begroetten iedere ochtend de koffiepot met een lichte buiging. Eén enkeling sprak uitsluitend tegen kamerplanten, omdat die – volgens eigen zeggen – tenminste niet terugpraatten.

Maar één ding was Pieter inmiddels wel duidelijk geworden. Vreemde Kostgangers hebben vaak ook… vreemde gewoontes.

Neem nu The Gigs. Vier keurige heren. Althans, zo leek het. Multi-instrumentalisten van het zuiverste soort. Mannen die zonder blikken of blozen konden wisselen van gitaar naar mandoline, van viool naar trekzak en ondertussen driestemmig zongen alsof de engelen een zangcursus in Nashville hadden gevolgd.

Hun repertoire vloog onbekommerd van Pop naar Rock-'n-Roll, maakte een tussenstop bij Westcoast, nam een afslag richting Ierse Folk, hobbelde door de Country en eindigde ergens in de Bluegrass, waar zelfs de grassprietjes op de maat meedeinden.

Maar toen gebeurde er iets merkwaardigs. Een week voor de Kaagweek begonnen de baarden te groeien. Niet een beetje. Nee. Alsof er ergens een geheime vergadering was geweest. "Operatie Gezichtsbegroeiing."

Guitar Hans verscheen plotseling met een baard waar een merel probleemloos een nest in kon bouwen. Johan de Gevoelige Snaar liet zijn kin veranderen in een landschap waar zelfs een verdwaalde wandelaar drie dagen zoek zou raken. Gerard Viool kreeg een baard die bij windkracht vier zelfstandig begon te vibreren. En Bo Trekzak… tja… diens baard had zoveel volume dat hij inmiddels als extra instrument stond vermeld op de setlist.

Pieter rook een complot. “Dit vraagt om onderzoek.” Hij besloot de heren tijdens de repetitie te observeren.

Precies op het moment dat de eerste tonen van *Te Kaap’ren Varen* klonken, gebeurde het. Alle vier streelden tegelijkertijd hun baard. Niet uit ijdelheid. Nee. Uit overtuiging. “Al die willen te kaap’ren varen…” zongen ze plechtig. “…moeten mannen met baarden zijn.”

Pieter liet bijna zijn notitieboek vallen. Het was dus waar. Niet Jan, Pier, Joris en Corneel alleen. Ook Guitar Hans, Johan de Gevoelige Snaar, Gerard Viool en Bo Trekzak hadden zich vrijwillig aangesloten bij de illustere Baardenbrigade.

Een voorbijlopende meeuw keek goedkeurend toe. Een zeilboot maakte spontaan een sierlijke buiging. En ergens begon een accordeon uit zichzelf een shanty te spelen.

Want de Kaagweek kwam eraan. Van 16 tot en met 19 juli verandert de Kaag opnieuw in het kloppend hart van zeilend Nederland. De inmiddels 104e editie belooft een bijzonder spektakel te worden. Sprintwedstrijden zorgen ervoor dat Regenbogen, Pampussen, Finns, Valken, 12-voetsjollen en Marieholms elkaar in razend tempo de loef proberen af te steken. Sneller. Scherper. Spannender.

Maar eerlijk is eerlijk… Wie overdag het water verovert, verdient ’s avonds muziek. En laat dat nu precies zijn waar The Gigs in uitblinken.

Hun akoestische instrumenten klinken alsof hout, snaren en levensvreugde een verbond hebben gesloten. Hun meerstemmige zang laat oude klassiekers weer glanzen als een pas gepoetste scheepsbel. En voor je het weet staat een hele kade mee te zingen, mee te deinen en zelfs een voorzichtig danspasje te wagen.

Pieter sloeg zijn notitieboek dicht. Het mysterie was opgelost. Niet iedere baard verbergt een geheim. Sommige baarden vertellen juist een verhaal. Over muziek. Over vriendschap. Over tradities die nooit verouderen.

En misschien is dát wel het mooiste van alle Vreemde Kostgangers. Ze zijn een tikje eigenaardig. Een beetje anders. Maar juist daardoor kleuren ze de wereld nét iets mooier.

En terwijl Guitar Hans nog eens tevreden door zijn imposante gezichtsbos streek, mompelde Pieter glimlachend: “Een goede baard groeit vanzelf… maar een goed gezelschap moet je koesteren.”

DE HITTEBRIEF UIT TRÉTEAU

Sommige brieven zijn zo kort dat je denkt dat de afzender per letter moest betalen. En sommige berichten zijn zó krachtig, dat je er een complete roman omheen kunt schrijven.

Zo ontving ondergetekende, onderzoeksjournalist, amateurfilosoof en internationaal erkend Vreemde-Kostgangeroloog Pieter Pottenkijker, onlangs een bericht van exact twee zinnen.

"Wij hebben de betaling ontvangen.

Groetjes uit een zeer heet Tréteau."

Dat was alles.

Voor de buitenwereld een zakelijke bevestiging. Voor de geoefende onderzoeker een document van ongekende historische waarde.

Allereerst de mededeling dat de betaling was ontvangen. Dat betekende dat Marga, beter bekend als *The Lady of the House Hyacinth*, en haar onafscheidelijke wederhelft Peter Volloper - de enige man die zelfs een grasmaaier vriendelijk goedemorgen wenst - de reservering officieel hadden bekrachtigd.

Met andere woorden: eind augustus zouden Adri en ik opnieuw afreizen naar Domaine Sainte Marie. Het hoofdkwartier van de Vreemde Kostgangers.

Mijn notitieboek begon spontaan te trillen. Mijn vergrootglas glimlachte. En mijn wandelhoed maakte uit zichzelf een vreugdesprongetje. Maar toen kwam de tweede zin.* "Groetjes uit een zeer heet Tréteau."*

Aha! Een aanwijzing. Want waarom zou iemand expliciet vermelden dat het heet is?

Ik raadpleegde onmiddellijk mijn inmiddels beroemde *Thermologische Theorie van de Kostganger*. Daarin staat onomstotelijk beschreven dat de gemiddelde Vreemde Kostganger bij temperaturen boven de dertig graden merkwaardige neigingen ontwikkelt.

Men gaat vrijwillig jeu-de-boulesballen poetsen. Sommigen praten tegen lavendelstruiken. Anderen raken ervan overtuigd dat een glas rosé eigenlijk telt als mineraalwater. Een enkeling probeert zelfs de barbecue te overtuigen vegetarisch te worden. Dat laatste is overigens nooit gelukt.

Volgens betrouwbare bronnen liep Marga ondertussen onverstoorbaar over het terrein alsof de zon persoonlijk toestemming aan haar had gevraagd om te schijnen. Met de elegante vanzelfsprekendheid van Hyacinth, dirigeerde zij gasten, planten, parasols en waarschijnlijk ook de wind.

Peter daarentegen bleef de rust zelve. Als ergens een stoeltje scheef stond, stond het vijf seconden later weer recht. Als een gast verdwaalde, wist Peter hem al terug te begroeten voordat die zelf besefte dat hij verkeerd liep. Die man bezit een ingebouwde navigatie waar zelfs satellieten stil van worden.

Toch besefte ik ineens dat achter al die vrolijkheid iets schuilgaat. Gastvrijheid lijkt soms vanzelfsprekend. Alsof een camping zichzelf runt. Maar achter iedere warme ontvangst gaan ontelbare uren schuil van schoonmaken, repareren, organiseren, luisteren, improviseren en vooral zorgen dat iedereen zich thuis voelt. Dat zie je pas wanneer je goed kijkt.
En precies dát maakt Domaine Sainte Marie zo bijzonder. Je komt er voor de vakantie. Je blijft er voor de mensen. Dus is de onderzoekskoffer inmiddels afgestoft. De vulpen gevuld. De wandelhoed geborsteld.

En het officiële onderzoeksdossier “Vreemde Kostgangers – Seizoen 2026” ligt klaar.

Ik verheug me nu al op nieuwe ontmoetingen, oude bekenden, onverwachte gesprekken, absurde ontdekkingen en ongetwijfeld minstens één mysterie dat zelfs Sherlock Holmes zou hebben doorgeschoven naar een ander.

Want één ding weet ik inmiddels zeker. In Tréteau gebeurt nooit iets. Totdat je goed begint te kijken.

En dat…is precies waar ieder prachtig avontuur begint.

DE ONDERSCHEIDING DIE EIGENLIJK TE KLEIN WAS

Pieter stond met een dampende op zijn terras toen hij de foto zag.

Twee onbekenden.

Dat was op Domaine Sainte Marie ongeveer net zo bijzonder als een Frans stokbrood zonder korst. Nieuwe gezichten werden hier meestal binnen drie minuten opgenomen in de sociale kringloop. Eerst een vriendelijke bonjour, daarna een stoel, vervolgens een glas wijn en voor je het wist, wist iedereen hoe vaak je thuis de heg snoeide.

Maar deze twee droegen iets bij zich. Een onderscheiding.

Pieter kneep zijn ogen samen. “Dat ziet er verdacht officieel uit,” mompelde hij. “Straks verklaren ze de jeu-de-boulesbaan nog tot UNESCO-werelderfgoed.”

Nog geen kwartier later wist de halve camping - en ook Pieter op zijn terras - hoe de vork in de stokbroodmand zat.

Patrick en Ingrid waren van de ACSI.

Niet de Algemene Club voor Serieuze Inspecteurs, zoals Ben Waterkering hardnekkig bleef volhouden, maar van Auto Camper Service International, de campingautoriteit uit het Gelderse Andelst. Mensen die duizenden campings kennen, elk grassprietje beoordelen en waarschijnlijk zelfs kunnen horen of een toiletrolhouder waterpas hangt.

En zij kwamen niet om kritiek te leveren. Integendeel. Ze kwamen een eervolle vermelding overhandigen aan Marga, de onovertroffen Lady of the House Margareth, en aan Pieter Volloper.

Volgens de informatie die Pieter kreeg, viel er een stilte.

Zelfs Joep, die normaal gesproken naar iedere voorbijvliegende vlinder blafte alsof het een inbreker was, zou eerbiedig hebben toegekeken.

Ben Dubbeldrank, die het geheel aanschouwde vanuit zijn woning in Schiedam, fluisterde: "Zie je wel. Ik wist altijd al dat deze camping minstens vier sterren en een melkwegstelsel waard was."

Jerommeke Leegloper, inmiddels ergens in de Achterhoek beland, belde Pieter ernstig. "Ik had persoonlijk op een lintje van Macron gerekend."

Pieter Pottenkijker moest glimlachen. Want eerlijk gezegd verbaasde hem die onderscheiding helemaal niet. Natuurlijk verdiende Domaine Sainte Marie een prijs. Niet omdat het zwembad zo blauw was dat zelfs de lucht er jaloers op werd. Niet omdat de sanitaire gebouwen schoner waren dan sommige operatiekamers. En zelfs niet omdat de stokbroden iedere ochtend gevaarlijk vers roken.

Nee. Deze camping deed iets wat geen inspectierapport volledig kan beschrijven. Ze liet mensen thuiskomen. Mensen die elkaar een week eerder nog nooit hadden ontmoet, zaten een paar dagen later alsof ze al dertig jaar samen kerst vierden.

Hier werd een lekke band niet gerepareerd door één buurman. Nee. Voor je met je ogen kon knipperen stonden er zeven mannen omheen. Drie met gereedschap. Twee met goedbedoelde adviezen. Eén die alleen maar "dat deden we vroeger anders" bleef herhalen. En Ben…, als hij er was, maar die hield vooral het bier koud. Ook een talent.

Nieuwe gasten bleven hier zelden lang vreemden. Ze werden vanzelf onderdeel van de wonderlijke familie die Domaine Sainte Marie heet. Een familie waarin Dien en Daatje, de dweildiva's nog altijd dachten dat fluisteren een vorm van schreeuwen was. Waar Nico Snor iedere ochtend dezelfde mop vertelde alsof hij hem zojuist had uitgevonden. Waar Gitaar Hans zelfs zonder gitaar wist wanneer er gezongen moest worden. En waar Marga alles leek te zien voordat het überhaupt gebeurde.

Ze was tegelijk moeder, burgemeester, verkeersregelaar, psycholoog, gastvrouw en af en toe ook een vriendelijke schooljuf voor volwassenen die dachten dat een wijnfles vanzelf leegliep.

Pieter Volloper liep intussen bescheiden rond alsof hij per ongeluk op zijn eigen feestje was beland. Hij haalde zijn schouders op. "Ach…"

Dat ene woord zei eigenlijk alles. Want juist mensen die geen prijzen najagen, blijken ze vaak te verdienen.

Toen de officiële foto's waren gemaakt, de felicitaties waren uitgesproken en iemand voorstelde om de onderscheiding "veilig in de koelkast te bewaren", keek Pieter Pottenkijker nog één keer rond.

Hij zag lachende gezichten. Kinderen die speelden. Mensen die elkaar hielpen. Niemand vroeg waar je vandaan kwam. Iedereen vroeg of je erbij kwam zitten.

En ineens wist Pieter het. Die eervolle vermelding was prachtig. Maar eigenlijk was ze nog veel te klein. Want hoe geef je een onderscheiding aan een plek waar mensen geen camping verlaten… maar een stukje thuis achterlaten, zodat de volgende gast zich meteen welkom voelt?

Dat blijft misschien wel het mooiste mysterie van alle vreemde kostgangers.

Voor de luie lezers (of de mensen die na drie alinea's al aan de rosé zitten):

Twee “vreemde kostgangers” van de ACSI doken op bij Domaine Sainte Marie. Gelukkig kwamen ze niet om de toiletrollen te tellen of het gras met een liniaal op te meten, maar om Marga en Pieter Volloper een eervolle vermelding te overhandigen. Dik verdiend, want deze camping is veel meer dan een verzameling caravans en kampeerplekken. Het is een plek waar vreemden vrienden worden, lekkende caravans door een compleet comité worden gerepareerd en niemand lang alleen blijft. Kortom: geen camping, maar een tweede thuis. En dat is misschien wel de mooiste onderscheiding die een camping ooit kan krijgen.

CINCA, DE JARIGE BOXER

Er zijn van die dagen waarop zelfs de zon haar agenda leegmaakt. Dagen waarop de vogels een tandje vrolijker fluiten, de koffie nét iets beter smaakt en de inwoners van Domaine Sainte Marie onrustig naar hun telefoon kijken alsof er groot nieuws op komst is.

Zo'n dag was het vandaag.

Want vandaag vierde niemand minder dan **Cinca** Waterkering, boxer van beroep, clown van karakter en levensgenieter pur sang, haar zesde verjaardag.

"Zes jaar alweer," verzuchtte Ben terwijl hij op het terras van zijn woning zijn derde kop koffie inspecteerde alsof het een verdachte substantie betrof.

"Voor een boxer is dat ongeveer vergelijkbaar met een puber die net ontdekt heeft dat hij een brommer mag besturen," sprak hij plechtig.

"Onzin," zei Eline. "Cinca heeft meer verstand dan sommige volwassenen die ik ken."

Daar kan niemand iets tegenin brengen.

Nu moet u weten dat Cinca niet zomaar een hond is. Nee. Cinca is een fenomeen. Een vierpotige tornado van enthousiasme die erin slaagt om binnen vijf minuten een terras te veroveren, drie nieuwe vrienden te maken, twee koekjes te regelen en vervolgens een dutje te doen alsof ze een marathon heeft gelopen.

Volgens haar baasjes, Ben en Eline Waterkering uit Schiedam – de stad waar de jenever rijkelijk

stroomt en de molens fier in de wind staan – is het iedere dag feest met hun boxer. En eerlijk is eerlijk. Dat geloven wij onmiddellijk.

Ben en Eline behoren bovendien tot de mysterieuze orde van de Vrijdagmiddagborrelaars. Iedere vrijdag, klokslag vijf uur, wordt ergens ter wereld een glas geheven. Of ze nu in Schiedam zitten. Of op Domaine Sainte Marie. Of ergens onder een Spaanse zon naast hun camper. Vijf uur is vijf uur. Dat is heilig.

“Sterker nog,” fluisterde Jerommeke Leegloper eens geheimzinnig, “ik heb gehoord dat zelfs de klok van de camping zich aanpast aan het borreluurtje van Ben en Eline.”

Dat bleek overdreven. Maar slechts een beetje. Want toen om vijf uur de glazen werden gevuld, verscheen ook de jarige zelf.

Cinca. Met een feestelijke strik om haar nek. Een blik vol ondeugende plannen. En een energievoorraad waar een kleine elektriciteitscentrale jaloers op zou zijn. Binnen enkele minuten had zij persoonlijk alle aanwezigen begroet. Sommigen zelfs tweemaal. Anderen drie keer. Een enkeling werd liefdevol voorzien van een royale lik.

Marga, de Lady of the House Hyacinth die het op afstand aanschouwde riep geschokt: “Mijn hemel, die hond heeft meer sociale contacten dan ik op Facebook!”

“Dat komt omdat zij geen discussies voert over spelling,” merkte Ben droogjes op.

In Voorschoten speelde Guitar Hans ondertussen spontaan een verjaardagsdeuntje. Of het zuiver was, daarover verschillen de meningen nog steeds.

Wat echter niemand wist, was dat Cinca inmiddels een eigen Facebookpagina bezit.

Boxer Cinca.

Een digitale verzameling avonturen, capriolen, wandelingen en vrolijke momenten. “Een influencer dus,” concludeerde Jerommeke.

“Nee,” liet Staatsraad in ruste Van der Molen vanuit Stadskanaal bedachtzaam weten. “Veel beter. Zij is gewoon zichzelf.”

En misschien zat daarin wel het geheim.

Want terwijl de avondzon langzaam achter de bomen verdween en Cinca tevreden tussen haar mensen lag, werd duidelijk wat haar grootste talent eigenlijk is.

Niet rennen. Niet springen. Niet koekjes verzamelen. Maar mensen laten glimlachen.

En in een wereld die soms wel een beetje extra vrolijkheid kan gebruiken, is dat misschien wel een van de mooiste gaven die er bestaan.

Gefeliciteerd, Cinca.

Moge je nog vele jaren de officiële clown, knuffelambassadeur en opperfeestmaker van Schiedam, Domaine Sainte Marie en ver daarbuiten blijven.

En laat het vrijdag om vijf uur vooral nooit stil zijn.

DE KIPPEN VAN SONJA EN HET EI VAN COLUMBUS

Tijdens zijn onderzoek naar *Het Mysterie van de Vreemde Kostgangers* had Pieter Pottenkijker inmiddels geleerd dat vreemde kostgangers zich gedragen als Russische matroesjkapoppen.

Je denkt de laatste te hebben gevonden… en dan blijkt er nóg eentje in verstopt te zitten.

Dat gold ook voor Sonja.

Voor de buitenwereld is zij vooral bekend als de vrouw die steevast rechts van staatsraad in ruste Van der Molen staat. Waarom rechts, weet niemand precies. Pieter vermoedt dat zelfs de wind rekening houdt met die vaste opstelling.

De staatsraad laten we vandaag echter eens links liggen. Letterlijk. Want Pieter had een nieuwe aanwijzing gevonden. Een aanwijzing met veren. Nou ja… Bijna dan.

Sonja bleek namelijk zelf óók vreemde kostgangers te hebben. Kippen. Honderden.
Misschien wel duizenden. Niet van die luidruchtige exemplaren die je om half zes 's morgens uit je slaap kraaien, het complete gazon omploegen en de buurman ervan overtuigen dat een bloempot eigenlijk een prima nest is.

Nee. Dit waren keurige kippen. Geschilderde kippen. Geborduurde kippen. Gehaakte kippen. Houten kippen. Keramieken kippen. Glazen kippen. Zelfs een kip die zo kunstzinnig was vormgegeven dat Pieter pas na drie minuten doorhad dat hij niet naar een modern vormgegeven theepot stond te kijken.

Met de grootste moeite wist Pieter beslag te leggen op een afbeelding van Sonja's nieuwste aanwinst.

Hij bestudeerde het kunstwerk alsof hij de Nachtwacht voor zich had. “Bijzonder…” mompelde hij. “Maar waarom?”

Hij begon zijn gebruikelijke speurwerk. Al snel ontdekte hij dat Stadskanaal serieus nadenkt over een nationaal kippenmuseum. Pieter verslikte zich bijna in zijn koffie. Een kippenmuseum?”

Hij las verder. Blijkbaar bestaat er een wereld waarin mensen honderden kilometers reizen om naar kippen te kijken die geen ei meer zullen leggen.

En eerlijk is eerlijk… hoe langer Pieter erover nadacht… hoe logischer het eigenlijk werd. Want is een kip niet misschien het meest onderschatte dier van Europa?

Ze levert eieren. Ze levert veren. Ze loopt onverstoorbaar door het leven. En ze rent, zodra het spannend wordt, altijd nét de verkeerde kant op. Eigenlijk lijken kippen verdacht veel op mensen. Dat zou een hoop verklaren.

Tijdens de eerstvolgende borrel legde Pieter zijn ontdekking op tafel. “Sonja…” begon hij voorzichtig. “Hoeveel kippen heb jij eigenlijk?” Sonja glimlachte geheimzinnig. “Welke bedoel je?”

Pieter slikte. Dat klonk alsof de officiële telling inmiddels was gestaakt. Aan de overkant van de tafel fluisterde iemand: “Ze heeft er meer dan wij boulesballen.”

Een ander schudde zijn hoofd. “Onzin.” “Veel meer.” Zelfs de staatsraad in ruste keek even op van zijn glas. Niet om het aantal tegen te spreken. Maar vermoedelijk om uit te rekenen of de collectie inmiddels belastingplichtig was geworden.

Pieter noteerde ijverig. *“Mogelijk sprake van een nieuwe kippenstand. Verdere observatie noodzakelijk.”*

En toen gebeurde iets opmerkelijks. Iedereen begon over zijn eigen verzameling. De één spaarde lepeltjes. Een ander oude ansichtkaarten. Weer iemand had een kast vol miniatuurcaravans.

Plotseling bleek de camping bevolkt door verzamelaars. Mensen die ogenschijnlijk gewone levens leidden, maar thuis een kast hadden vol herinneringen, curiositeiten en voorwerpen waar een buitenstaander met geen mogelijkheid chocola van kon maken.

Pieter glimlachte. Misschien zijn verzamelingen wel net kleine tijdmachines. Elk voorwerp vertelt een verhaal. Over een vakantie. Een ontmoeting. Een verjaardag. Een dierbare. Of gewoon over die ene kip waarvan je dacht: *“Die kijkt precies zoals mijn buurvrouw.”*

Terwijl de zon langzaam achter de heuvels verdween, sloot Pieter zijn notitieboek. Het mysterie van Sonja’s kippen was nog niet opgelost. Maar één conclusie durfde hij inmiddels wel te trekken. Niet iedere verzameling hoeft een gouden ei op te leveren.

Soms is het mooiste wat zij voortbrengt een glimlach, een herinnering en een goed gesprek aan de campingtafel.

En als Stadskanaal werkelijk een Nationaal Kippenmuseum krijgt… dan weet Pieter nu al wie er eregast bij de opening zal zijn.

Rechts van de staatsraad. Uiteraard.

DE KERMIS VAN DE SMOEZEN

Er zijn van die berichten die inslaan als een slecht gemikte boule op een terras vol pastisglazen.

Zo'n bericht verscheen deze week op het inmiddels wereldberoemde prikbord van camping Domaine Sainte Marie.

"Ze komen eraan!"

Nee, het waren niet de Russen. Ook geen sprinkhanen, belastinginspecteurs of een touringcar vol linedancers uit Lutjebroek. Het ging om iets veel belangrijkers. De veertiende én vijftiende editie van het Krasse Knarrentoernooi.

Peter Volloper - de ene helft van de campingdirectie en fulltime ambassadeur van gezelligheid - had het nieuws nog maar nauwelijks de wereld in geslingerd of daar gebeurde iets merkwaardigs.

Gerda Haaknaald reageerde. "Ik kan helaas niet meedoen," schreef zij. "Dan is het net kermis in het dorp."

Op de camping viel een stilte. Zelfs de krekels hielden even op. Sonja, die niet geheel toevallig rechts naast Staatsraad in ruste Van der Molen zat, keek hem peinzend aan. "Dat is een bijzondere reden."

Van der Molen streek bedachtzaam over zijn kin. "Een klassieke uitvlucht uit de categorie 'Mijn goudvis moet naar de tandarts'."

Pieter Pottenkijker noteerde driftig in zijn notitieboekje. Kermis? In Nederland? Alsof dát een reden is.

Lieve Gerda, dacht Pieter. In Nederland is het iedere dag kermis. Is het niet op de markt, dan wel in Den Haag. Daar draaien de politieke zweefmolens onafgebroken rondjes. De botsauto's noemen ze er debatten. De grijpmachine heet coalitieonderhandeling. En de schiettent? Die is gereserveerd voor Kamerleden die elkaar dagelijks verbaal proberen af te knallen.

Ondertussen blokkeren boeren wegen, vliegen trekkers over het asfalt alsof ze meedoen aan de Formule 1 voor landbouwvoertuigen en staan automobilisten urenlang stil terwijl de navigatie wanhopig roept: *"Keer om… als dat ooit nog lukt."* Kortom… Nederland ís kermis. Iedere dag.

Op Domaine Sainte Marie en thuis, in de huiskamers van de Vreemde Kostgangers die wel naar de toernooien zouden afreizen, begon de geruchtenmachine inmiddels sneller te draaien dan de draaimolen op de Tilburgse Kermis.

Marijke Vest vermoedde dat Gerda misschien stiekem wilde oefenen. Jan HandAanHetGat dacht dat ze bang was voor de legendarische "Fanny".

Nico Snor haalde zijn schouders op. "Als Gerda niet kan…" Hij keek hoopvol om zich heen. "…kan ik natuurlijk namens haar deelnemen."

Die opmerking zorgde ervoor dat Marga, the lady of the house Hyacinth, bijna haar rosé uitspuugde. "Namens haar?" "Ja." "Kun jij dan ook namens haar verliezen?" "Daar ben ik juist bijzonder goed in."

Zelfs Guitar Hans verslikte zich thuis in zijn noot. Hetgeen Johan de Gevoelige Snaar bijna een rolberoerte bezorgde.
Pieter glimlachte tevreden. Want precies dát maakte de Krasse Knarren zo bijzonder.

Het ging nooit om winnen. De beker was leuk. De eeuwige roem duurde meestal tot de volgende ochtend. Maar de grootste prijs was iets anders.

Samen lachen. Samen mopperen op een bal die werkelijk niemand begreep. Samen roepen dat het terrein scheef lag. Samen na afloop nog uren napraten alsof de finale van Roland Garros zojuist was gespeeld. Dat zijn de momenten die blijven hangen. Niet de uitslag. Wel de verhalen.

Dus, lieve Gerda… Mocht de kermis werkelijk belangrijker zijn, dan wensen wij je een prachtige rit in de botsauto's. Maar bedenk wel… Op Domaine Sainte Marie draait die draaimolen van vriendschap in het najaar maar twee keer per jaar. En die rit is eigenlijk veel mooier.

Mocht je écht niet kunnen… Stuur dan op zijn minst Jerommeke Leegloper. Dan hebben de anderen in elk geval weer iemand die met grote overtuiging kan bewijzen dat meedoen inderdaad belangrijker is dan winnen.

En eerlijk is eerlijk… Ook een Fanny moet ieder jaar een waardige eigenaar vinden.

OUDE KOSTGANGERS

Pieter dacht altijd dat herinneringen een beetje op goede wijn leken. Ze werden mooier naarmate de jaren verstreken. En eerlijk is eerlijk… soms ook een tikkeltje sterker.

Hij werd dan ook aangenaam verrast toen hij op Facebook een foto zag van oude bekenden. José en haar Jacques. Ria Whisky. En Joke van Ruud. Gezellig bijeen bij De Boswachter, midden in het Mastbos bij Breda.

Pieter glimlachte. Het Mastbos… Een plek waar bomen al stonden toen de gemiddelde caravan nog uit hout bestond.

Hij hoefde de foto maar één keer te zien of zijn gedachten reden vanzelf honderden kilometers zuidwaarts. Naar Frankrijk. Naar Camping Des Arcades. Nabij het onovertroffen Montcuq, waar volgens Pieter minstens evenveel gelachen als gebouled werd.

Daar begon ooit een lange reeks mysteries. Onder het toeziende oog van een bont gezelschap dat zonder moeite een complete dorpsraad had kunnen vormen.

José en Jacques. Linda, het Bondmeisje met Ton Bond, alias Het Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen. Een titel die langer was dan menig vakantie. Staatsraad Van der Molen, destijds nog volop in functie, met Sonja onveranderlijk aan zijn rechterzijde. Sommigen fluisterden dat hij zonder Sonja linksom zou lopen als hij rechtsaf moest. Guus Opera. En natuurlijk… Ria Whisky. Een vrouw die tijdens een potje jeu de boules een bijna bovennatuurlijke gave bezat.

Niet om altijd de but te raken. Nee. Om precies op het juiste moment een fles whisky tevoorschijn te toveren. Niemand wist waar die vandaan kwam. De fles leek eenvoudigweg te materialiseren. De natuurkunde stond erbij, keek ernaar en gaf het uiteindelijk maar op.

“Medicinale ondersteuning,” zei Ria steevast. “Voor de concentratie.” Opvallend genoeg werd de concentratie meestal minder naarmate de fles leger raakte. En de gezelligheid juist groter.

Pieter zag het allemaal weer voor zich. De zwoele avonden. De lachsalvo’s. De eindeloze gesprekken waarin de wereldproblemen moeiteloos werden opgelost. Al bleken die de volgende ochtend hardnekkig teruggekeerd.

Daar onderzocht Pieter zijn eerste grote mysteries. Het Mysterie van de Gefikste Match. Het Mysterie van het Gekaapte Toernooi. Het Mysterie van de Lot. Kommer, Kolder & Onzin. En nog vele andere zaken waarvan de waarheid waarschijnlijk voorgoed verborgen zou blijven onder een laagje Frans grind.

“Eigenlijk,” mompelde Pieter, “waren wij allemaal vreemde kostgangers.

Niet omdat iemand vreemd was. Nou vooruit… Sommigen hadden hun eigenaardigheden. Ton voerde complete rechtszittingen over een millimeter verschil bij de but. Guus kon een opera zingen zonder publiek. Ria geloofde heilig dat whisky een isotone sportdrank was. En Kapelaan Jos wist zelfs tijdens een barbecue nog een wijze levensles tussen de hamburgers door te serveren. Maar niemand keek daarvan op. Dat hoefde ook niet. Juist die verschillen maakten het gezelschap bijzonder.

Nu beleefde Pieter samen met Adri alweer nieuwe avonturen op Domaine Sainte Marie. Met Staatsraad in ruste Van der Molen, die nog altijd keurig aan de linkerzijde liep omdat Sonja rechts bleef.
Met nieuwe vrienden. Nieuwe verhalen. Nieuwe mysteries. En toch… De oude kostgangers verdwenen nooit echt. Ze verhuisden alleen. Van de campingstoel… naar het hart.

Pieter keek nog eens naar de foto uit het Mastbos. Hij zag geen mensen die ouder waren geworden. Hij zag vakantie. Vriendschap. Verhalen. En duizenden gedeelde lachsalvo’s.

Hij besefte ineens dat campings helemaal niet om caravans draaien. Ook niet om zwembaden. Zelfs niet om jeu de boules. Ze draaien om mensen. Om ontmoetingen die soms maar twee weken duren… maar herinneringen achterlaten voor een heel leven.

Misschien zijn dát wel de mooiste vreemde kostgangers. De mensen die je soms jaren niet ziet, maar bij wie één foto voldoende is om de tijd stil te zetten.

En terwijl Pieter zijn telefoon weglegde, wist hij één ding zeker. Mysteries lossen zich soms op. Maar echte vriendschap… die blijft gewoon kamperen.

DE MAN DIE GEBOREN WAS OM DOOR TE DRAVEN

Het mysterie van de Vreemde Kostgangers wordt met de dag raadselachtiger.

Nog maar nauwelijks was de afmelding van Gerda Haaknaald verwerkt, of daar verscheen een nieuw bericht op het mededelingenbord van camping Domaine Sainte Marie.

Jerommeke Leegloper. Ook hij. Afwezig.

Het nieuws sloeg in als een boule die via drie boomwortels, een tuinstoel en een verdwaalde campingkat alsnog het butje raakt.

Pieter Pottenkijker fronste zijn wenkbrauwen. “Niet óók Jerommeke…”

Staatsraad in ruste Van der Molen zette bedachtzaam zijn leesbril af. “Dat wordt een zaak van nationaal belang.” Sonja knikte ernstig. “Misschien zelfs internationaal.”

Marga, the lady of the house Margareth, hield zich vast aan haar glas rosé. “Straks zeggen ze ook nog dat Guitar Hans verhinderd is.” “Rustig maar,” sprak Pieter. “Dat moeten we maar niet over ons afroepen.”

Gelukkig bleek de reden van Jerommekes afwezigheid minder schokkend dan gedacht. Hij moest naar Hillegom. Niet omdat zijn caravan APK moest krijgen. Niet omdat hij auditie deed voor Heel Holland Bakt. Nee. Hij had een maatschappelijke taak. Tijdens de beroemde Harddraverijfeesten.

Nu kent Hillegom vele tradities. Negen dagen feest. Kinderspelen. Muziek. Bingo. Sport. Kermis.

Poffertjes. Churros. Autoscooters. Een Break Dance die sneller draait dan een gemiddelde politieke mening.

En natuurlijk de legendarische kortebaandraverij. Paarden. Pikeurs. Snelheid. Spanning. Traditie.

Maar wie denkt dat uitsluitend de paarden daar kunnen draven, kent Jerommeke Leegloper niet. Want als ergens ter wereld iemand kan doordraven… Dan is het Jerommeke. Niet alleen met zijn benen. Vooral met zijn verhalen.

Hij begint op maandag met een anekdote over een lekke fietsband en eindigt op vrijdag zonder ook maar één keer adem te halen.

Zijn zinnen hebben geen punt. Hooguit een rustpauze. Zelfs de paarden op de Meerlaan zouden na drie minuten denken: "Zullen we hem even laten uitrazen?" Volgens onbevestigde berichten overwoog de Harddraverij Vereniging Hillegom zelfs een nieuwe categorie.

Niet de kortebaan. Maar de langste-baan. Waarbij deelnemers niet op snelheid, maar op onafgebroken doorpraten worden beoordeeld. Jerommeke zou onverslaanbaar zijn. Hij zou onderweg zelfs de speaker nog interviewen. En de jury uitleggen hoe zij de puntentelling eigenlijk beter zouden kunnen organiseren.
Pieter Pottenkijker zag het helemaal voor zich. Jerommeke, gezeten op een prachtig zwart Friesenpaard. Niet met een zweep. Maar met een campingstoel onder zijn arm. Naast hem een pikeur die wanhopig probeerde de teugels strak te houden.

Niet van het paard. Van Jerommeke. "Nog één verhaal dan…" riep hij. Het paard zuchtte. De pikeur zuchtte. Zelfs de finishlijn schoof uit beleefdheid een paar meter naar achteren.

Op Domaine Sainte Marie reageerden de Krasse Knarren uiteindelijk met begrip. Want tradities zijn kostbaar. Of ze nu plaatsvinden op een bouleOdrome in Frankrijk of op de Meerlaan in Hillegom.

Ze brengen mensen samen. Ze laten generaties lachen. Ze zorgen ervoor dat kinderen later zeggen: "Weet je nog…?" En uiteindelijk zijn dát de mooiste herinneringen.

Dus, beste Jerommeke… Geef Hillegom jouw onmisbare bijdrage. Laat de paarden draven. Laat de kermis draaien. Laat de vuurpijlen de lucht kleuren. Maar weet één ding.

Op Domaine Sainte Marie zal tijdens het Krasse Knarrentoernooi één stoel leeg blijven. Niet omdat daar niemand zit. Maar omdat iedereen zich afvraagt hoe stil een camping eigenlijk kan zijn zonder Jerommeke Leegloper.

Al fluistert Pieter Pottenkijker met een veelbetekenende glimlach dat hij daar zijn twijfels over heeft. Want zodra Jerommeke terug is… Begint hij ongetwijfeld met de woorden:
"Nou, ik zal je eens vertellen hoe het écht gegaan is…"

En eerlijk is eerlijk… Daar kijkt stiekem iedereen nu al naar uit.

HET CURAÇAOSE COMPLOT

Pieter had een afwijking. Dat zei Adri tenminste. "Jij kunt geen Facebook openen zonder een mysterie te ontdekken." Pieter vond dat onzin. Hij ontdekte geen mysteries. Ze dienden zich gewoon spontaan aan.

En zo gebeurde het dat hij, tijdens een nietsvermoedend digitaal ommetje, plotseling iets zag waardoor zijn wenkbrauwen spontaan de Mont Blanc beklommen.

Marga, Lady of the House, door ingewijden liefkozend Hyacinth genoemd, en haar onafscheidelijke Pieter Volloper… volgden sinds enige tijd de Facebookpagina van InStijl Autoverhuur Curaçao.

Pieter staarde naar zijn scherm. Hij knipperde. Nog eens. "Dat is merkwaardig."

Hij pakte een notitieblok. Niet omdat hij dat nodig had. Maar een goed mysterie verdient nu eenmaal een onderzoekscommissie.

Mogelijkheid één. Ze openen een dependance. Domaine Sainte Marie Curaçao. Waarom ook niet? In Frankrijk ontvangen ze gasten tussen de zonnebloemen. Op Curaçao kunnen ze hetzelfde doen tussen de palmbomen. 's Morgens verse croissants. 's Middags verse kokosnoten. En Ben Dubbeldrank die eindelijk kan zeggen dat hij "internationaal aan de bar" heeft gewerkt.

Mogelijkheid twee. Ze willen het campingseizoen verlengen. Als de laatste caravan Frankrijk verlaat, opent Marga doodleuk de receptie op Curaçao. De campinggasten hoeven alleen hun caravan achter een sleepboot te hangen. Hoewel… Pieter vermoedde dat een Eriba achter een roeiboot richting Caraïben een tamelijk ambitieuze onderneming was.

Mogelijkheid drie. Ze willen zelf eens vreemdgaan. Niet romantisch natuurlijk. Daar was Pieter

onmiddellijk duidelijk over. Nee, gewoon op vakantie. Want zelfs de beste gastvrouw en de vriendelijkste campingbaas mogen af en toe zelf gast zijn. Sterker nog… Ze verdienen het.

Toch bleef één detail knagen. Waarom juist een autoverhuurder? Toen viel het kwartje. Natuurlijk. Hun eigen auto mocht dan comfortabel, betrouwbaar en keurig onderhouden zijn… zwemmen deed hij nog altijd beroerd.

Pieter zag het helemaal voor zich. Pieter Volloper die met een serieus gezicht bij Calais de navigatie instelde. "Bestemming: Willemstad." Na twaalf kilometer verscheen de melding: "Route niet beschikbaar." "Zie je wel," zou Marga zeggen. "Ik zei toch dat we de pont hadden gemist."

Nee. Dan was een huurauto een aanzienlijk beter idee. En niet zomaar één. Pieter zag het al helemaal voor zich. Hyacinth achter het stuur van een stoere Jeep Renegade met open dak. Pieter Volloper ernaast. De passaatwind door hun haren. De zon op hun gezicht.

Een route langs de mooiste stranden. Cas Abao. Kenepa. Porto Mari. Jan Thiel. En onderweg zwaaiden ze vriendelijk naar iedereen, alsof heel Curaçao inmiddels onderdeel was geworden van campingveld één.

Ondertussen draaide de fantasie van Pieter op volle toeren. Misschien kwam er wel een nieuwe campingregel. "Wie drie weken op Domaine Sainte Marie verblijft, krijgt één kokosnoot cadeau." Of een jeu-de-boulesbaan met wit koraalzand. Of Ben die beweerde dat hij flamingo's uitstekend kon dresseren, terwijl de flamingo's daar zelf heel anders over dachten.
Zelfs Joep, de trouwe viervoeter, kreeg in Pieters hoofd een tropische uitvoering. Met een zonnebril. Een strohoed. En een halsband waarop stond: "Bon Bini."

Pieter moest hardop lachen. Adri keek op van haar boek. "En?" "Ik ben eruit." "O ja?" "Ik denk niet dat ze een camping op Curaçao beginnen." "Mooi." "Maar ik denk wél dat ze iets belangrijks hebben ontdekt." "En dat is?"

Dat mensen die het hele jaar anderen een onvergetelijke vakantie bezorgen, zelf ook af en toe nieuwe horizonten moeten opzoeken. Want zelfs de warmste gastheer kan niet altijd thuisblijven. Soms moet je zelf de reiziger zijn. Nieuwe mensen ontmoeten. Nieuwe verhalen verzamelen. En ervaren hoe het voelt om aan de andere kant van de receptiebalie te staan.

Pieter sloot zijn telefoon. Het mysterie was misschien nog niet helemaal opgelost. Maar één ding wist hij inmiddels wel zeker. Waar Hyacinth en Pieter Volloper ook naartoe zouden gaan… ze zouden er waarschijnlijk geen vakantie vieren. Ze zouden er vanzelf weer een thuis van maken.

En dát, dacht Pieter glimlachend, is misschien wel de meest bijzondere eigenschap van alle vreemde kostgangers.

HET RAADSEL VAN DE MUZIKALE MONKEYS

Camping Domaine Sainte Marie blijft een wonderlijke plek. Je denkt na een paar weken toch wel zo'n beetje alle bijzondere kostgangers te hebben ontmoet. Maar nee hoor. Net als je denkt dat de verrassingendoos leeg is, springt er weer een deksel open.

Pieter had zich inmiddels verzoend met het feit dat Guitar Hans niet de enige muzikale vogel op de camping was. Ook Johan de Gevoelige Snaar bleek zonder gitaar nauwelijks aanspreekbaar. En ergens tussen de jeu-de-boulesbaan, de afwasplaats en het toiletgebouw scharrelde ook Nico Snor rond. Een vriendelijke man met een imposante snor die zelfs een Franse gendarme spontaan respect zou inboezemen.

Het begon allemaal onschuldig.

"Ik speel bij The Monkeys," zei Nico terloops. Pieter verslikte zich bijna in zijn espresso. "Nee toch! I'm a Believer!"

Nico keek hem aan alsof Pieter zojuist had beweerd dat Napoleon burgemeester van Egmond-Binnen was. "Nee," glimlachte hij. "De ándere Monkeys."

Pieter ging onverstoorbaar verder. "Last Train to Clarksville! Daydream Believer! Wat een jeugdherinneringen!"

Nico schudde geduldig zijn hoofd. "Dat zijn The Monkees… met twee e's. Het bleef enkele seconden stil. Zelfs de krekels hielden even op. Pieter voelde zich alsof hij tijdens een boulestoernooi per ongeluk een kokosnoot had gegooid. "Ach…" mompelde hij. "Dat is ongeveer hetzelfde verschil als tussen een stokbrood en een bezemsteel."

Nico schoot in de lach. En toen begon het verhaal.

The Monkeys uit Egmond-Binnen. Opgericht in 1965. Nog altijd actief. Daarmee behoren ze tot de oudste nog spelende bands van Nederland. Geen reünieclubje dat eens in de vijf jaar het stof van de versterkers blaast, maar muzikanten die simpelweg nooit zijn gestopt.

Pieter keek bewonderend. "Dat is dus langer dan sommige huwelijken, politieke beloftes en de gemiddelde houdbaarheid van een campingluchtbed."

Nico knikte bescheiden.

Samen met Cock van Denzen, Cees Verhoogt en Johan Kool houdt hij de muziek van de jaren zestig springlevend. The Shadows. The Rolling Stones. Them. The Kinks. The Beatles. CCR. Maar net zo gemakkelijk schuiven Queen, Dire Straits, R.E.M. en Chris Isaak voorbij. "Wij spelen het zoals het vroeger klonk."

Dat vond Pieter misschien nog wel het mooiste. Geen rookmachines waar complete wolkenpartijen uit kwamen zetten. Geen vuurwerk waarbij de plaatselijke brandweer preventief de camping opreed. Geen dansers die acrobatische toeren uithaalden terwijl de zanger door een computer op toon werd gehouden.
Gewoon vier mannen. Instrumenten. Stemmen. En muziek. "Dat noemen ze tegenwoordig vintage," zei Pieter. "Wij noemen het gewoon oefenen," antwoordde Nico.

Later die avond zat een heel gezelschap voor de caravan. De een beweerde dat hij vroeger ook in een band had gezeten, maar dat bleek uiteindelijk een fanfare te zijn geweest waarin hij uitsluitend de triangel mocht vasthouden. Een ander hield vol dat hij ritmisch kon klappen, al liep hij steevast een halve maat achter. Diplomatiek werd besloten dat enthousiasme belangrijker was dan talent. En ergens tussen de laatste slok rosé en de eerste sterren boven Domaine Sainte Marie realiseerde Pieter zich iets.

Muziek blijkt eigenlijk precies op kamperen te lijken. Je hoeft niet de mooiste stem te hebben. Niet het duurste instrument. Niet de grootste caravan. Het gaat erom dat je samen speelt. Dat je elkaar de ruimte geeft. Dat je af en toe een valse noot vergeeft. En dat je na zestig jaar nog steeds met plezier hetzelfde refrein kunt inzetten.

Dat is misschien wel de mooiste hit die een mens kan schrijven. Zelfs zonder twee e's.

HET GEHEIM VAN DE HEILIGE HOP

Op camping Domaine Sainte Marie voelen zelfs de thuisblijvers zich op vakantie.

Dat klinkt als een wonder, maar op deze camping is het eerder de normaalste zaak van de wereld. Geen kostganger zo vreemd, geen vakantieganger zo eigenwijs of hij vindt er een plekje onder de Franse zon, een stoel op het terras en een verhaal dat onderweg alleen maar mooier wordt.

Neem nu Jeroen Schuimridder. Officieel is hij vakantieganger. Onofficieel is hij bieresta.

Of hij daarvoor ooit een diploma heeft gehaald, weet niemand. Vermoedelijk bestaat de opleiding niet eens. Maar volgens Jeroen hoeft een kenner geen papiertje te hebben. Die herken je aan de glinstering in zijn ogen zodra iemand het woord “vatgerijpt” uitspreekt.

Peter Volloper kan dat beamen. “Jeroen,” zegt hij altijd, “proeft in een slok bier meer smaken dan ik in een volledig kerstdiner.”

Dat is misschien wat overdreven. Hoewel… Toen Jeroen dit jaar het grindpad van Domaine Sainte Marie opdraaide, gebeurde er iets bijzonders. Nog vóór hij zijn motor had uitgezet, zakten zijn schouders een paar centimeter. Zijn adem werd rustiger. Zijn glimlach breder. “Thuiskomen,” mompelde hij.

En daar stonden ze al. Marga – door de vaste gasten eerbiedig The Lady of the House Margareth genoemd – en Peter Volloper.

Gastvrijheid is daar geen beroep. Het is een karaktereigenschap. Ze kennen hun gasten. Niet van reserveringsnummers, maar van verhalen. Ze weten wie graag vroeg opstaat, wie liever uitslaapt, wie dol is op jeu de boules en wie bij een glas bier plotseling filosofische trekjes krijgt.

En dus verscheen ook dit jaar weer het ritueel. Peter kwam aanlopen met een mysterieuze fles. Jeroen kneep zijn ogen samen. “Wat is dát?”

Peter glimlachte geheimzinnig. “Een klein drankje.” “Klein?” “Nou vooruit… een groot moment.”

Het etiket sprak boekdelen. Hertog Jan Grand Prestige Vatgerijpt 2022 – Bière du Soir Calvados. Dertien procent.

Jeroen slikte. Niet van schrik. Van eerbied.

De fles werd geopend alsof het een eeuwenoude schatkist betrof. De kurk plopte met zoveel waardigheid dat zelfs de krekels een ogenblik zwegen.

“Luister,” fluisterde Jeroen. “Waarnaar?” “Naar de stilte.” Iedereen luisterde. En inderdaad… Zelfs de wind leek even te degusteren. Het bier had twaalf maanden gerust op echte Calvadosvaten uit Normandië. Dat proefde je niet alleen. Dat voelde je.

Jeroen nam voorzichtig een eerste slok. Zijn ogen sloten zich. Zijn wenkbrauwen begonnen een eigen dans. “Ik proef…” zei hij plechtig. Iedereen boog naar voren. “…appel.” Peter knikte. “…hout.” Marga glimlachte. “…karamel.” Iemand schreef driftig mee op een bierviltje. “…gedroogd fruit…” Nico Snor snoof goedkeurend. “…een vleugje vanille…” Ria kreeg spontaan trek. …en…”

Het bleef stil. “…de volledige ontspanning van de Auvergne.”

“Dat laatste zit niet in het bier,” lachte Peter. “Nee,” zei Jeroen. “Dat zit in deze camping.”

Er viel een warme stilte. Zo’n stilte die nergens ongemakkelijk is.

Een Bière du Soir drink je niet om dorst te lessen. Je drinkt hem vóór een goed diner, na een mooie wandeling of tijdens een gesprek dat nergens heen hoeft. Op een lome zomermiddag, waarop niemand op de klok kijkt en de wereld heel even vergeet dat zij zo verschrikkelijk haast heeft.

Pieter keek om zich heen. Naar de mensen. Naar de glazen. Naar de oude bomen die al tientallen zomers hadden zien langskomen. “Misschien,” zei hij zacht, “is dit wel het grootste geheim van Domaine Sainte Marie.”

“Dat bier?” vroeg Adri, zijn lief. Pieter schudde zijn hoofd. “Nee.” “De rust.” “Die krijg je hier niet ingeschonken.”

Hij keek naar Marga en Peter. “Die wordt hier iedere dag opnieuw geschonken.”

En terwijl de zon langzaam achter de heuvels zakte, hieven de glazen zich bijna vanzelf. Niet op het bier. Maar op de mensen die ervoor zorgen dat een camping veel meer wordt dan een vakantieadres. Een plek waar vreemden bekenden worden. En bekenden, heel ongemerkt… een beetje familie.

“Proost,” zei Jeroen Schuimridder.

En niemand sprak hem tegen.

THEO WATZEGJENOU EN HET GROTE GELIJK

Voordat we verder kijken naar het mysterie van de vreemde kostgangers, moet Pieter u eerst voorstellen aan een echt campingfenomeen. Zo iemand waarvan je na drie dagen denkt: die hoort hier al twintig jaar te staan. Ook al is het pas de tweede week.

Op Camping Domaine Sainte Marie wonen namelijk mensen waarvan je je soms afvraagt of de gemeente ze ooit officieel heeft ingeschreven, of dat ze gewoon op een zonnige dag uit een stokbrood zijn gekropen.

Neem nou Theo WatZegJeNou.

Een man met een houding alsof hij nog steeds dienst heeft. Zijn rug kaarsrecht. Zijn blik scherp genoeg om op honderd meter afstand een verkeerd geparkeerde caravan te signaleren. En zijn oren… tja… die functioneren vooral selectief.

Theo werkte vroeger in de beveiliging. Een prachtig vak. Daar leer je opletten, ingrijpen en vooral heel overtuigend vragen: “Wat zegt u nou?” Volgens de overlevering heeft Theo die zin gemiddeld zevenendertig keer per dienst uitgesproken.

Een dronken festivalbezoeker: “Maar ik mag hier toch wel naar binnen?” Theo: “Wat zegt u nou?” Een leverancier: “Ik heb toestemming.” Theo: “Wat zegt u nou?” Een directeur: “Ik bén de directeur.” Theo: “Wat zegt u nou?” Na dertig dienstjaren was de zin zo in zijn systeem gesleten dat zelfs de huisarts voorzichtig begon te articuleren.

Zijn echtgenote Wil HoortUMijWel kent dat verschijnsel als geen ander. Wil is namelijk gezegend met iets wat Theo nooit heeft hoeven ontwikkelen: luisteren. Sterker nog… Wil beheerst de eeuwenoude kunst van het strategisch gelijk geven.

Dat werkt ongeveer zo. Theo zegt: “Volgens mij komt er vanmiddag regen.” Wil kijkt naar een hemel die blauwer is dan het zwembad en antwoordt vriendelijk: “Dat zou zomaar kunnen.”

Drie uur later schijnt de zon nog steeds uitbundig. Theo zegt tevreden: “Zie je wel… hij is toch niet gevallen.” En Wil glimlacht alsof dit precies de bedoeling was.

Pieter vermoedt dat daar een complete universitaire opleiding achter schuilgaat. Wil is bovendien een verdienstelijk boulester. Waar Theo liever vanaf zijn campingstoel met gevouwen armen deskundig toekijkt, staat Wil gewoon op de baan haar ballen keurig naast het butje te leggen.

Theo kijkt. Theo analyseert. Theo knikt. Theo weet precies wat Wil anders had kunnen doen. En Wil? Die wint intussen gewoon de partij.

Soms geeft Theo een technische aanwijzing. “Je moet iets meer links gooien.” Waarop Wil haar volgende bal precies hetzelfde gooit. Die belandt wederom op een haar na tegen het butje. Theo knikt goedkeurend. “Precies.” Niemand begrijpt hoe dit mechanisme werkt. Zelfs de Fransen niet.

Tijdens het laatste toernooi hoorde Pieter een Duitse campinggast voorzichtig vragen: “Spielt der Herr auch?” Waarop Wil vriendelijk antwoordde: “Hij begeleidt.”

Dat woord bleef nog uren boven de boulestrook hangen.
Theo begeleidt. Hij begeleidt het spel. Hij begeleidt de televisie. Hij begeleidt de Tour de France. Hij begeleidt het Nederlands elftal vanaf zijn campingstoel. En af en toe begeleidt hij zelfs de barbecue. Vooral door te controleren of het vlees wel op tijd wordt omgedraaid.

Toch schuilt er achter die rustige man meer dan je op het eerste gezicht ziet. Want als iemand hulp nodig heeft met een losgeraakte voortent, een haperend slot of een vergeten gasfles, is Theo meestal de eerste die opstaat. Niet met veel woorden. Niet met borstklopperij. Gewoon doen.

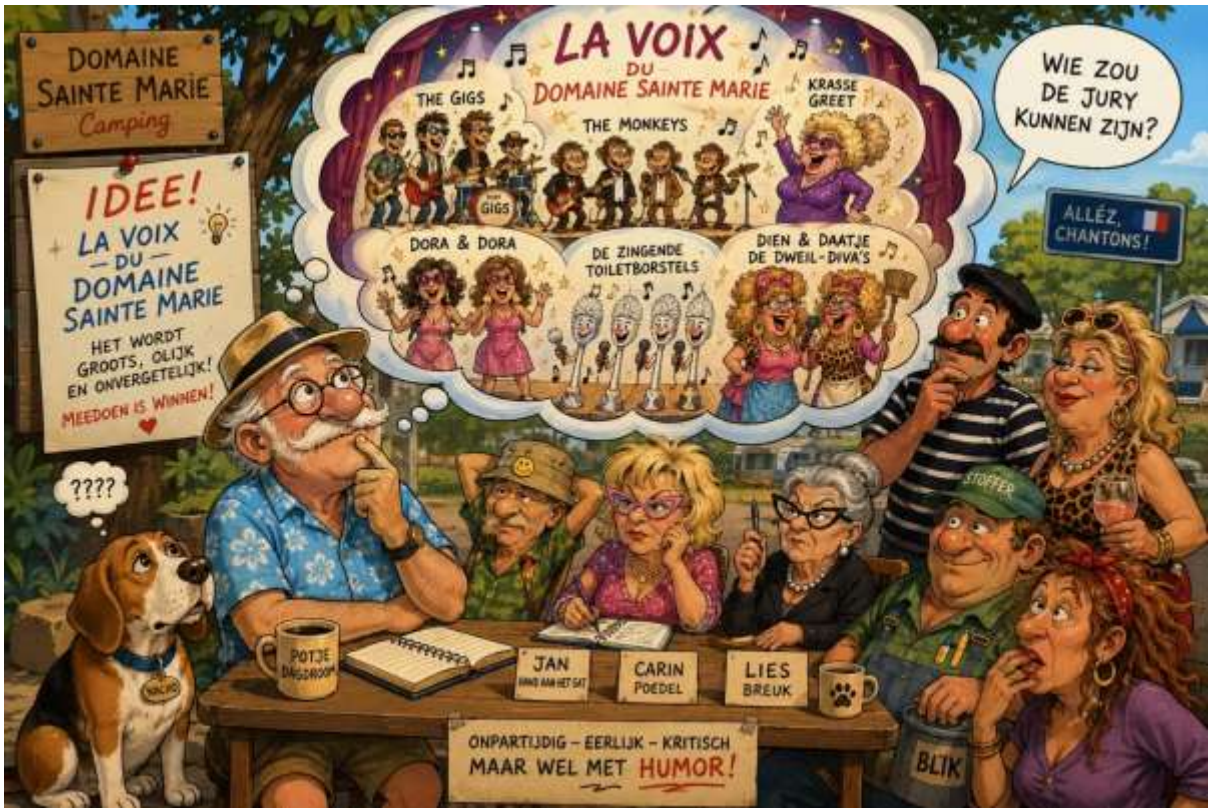
Misschien is dat wel de mooiste eigenschap van mensen zoals Theo. Ze lijken soms vooral te kijken. Maar ondertussen hebben ze allang gezien wat er nodig is.

En Wil? Die laat hem rustig zijn gelijk houden. Want zij kent misschien wel het grootste geheim van een gelukkig huwelijk. Je hoeft niet altijd de laatste woorden te hebben. Soms is het veel slimmer om gewoon vriendelijk te glimlachen. En als Theo dan vraagt: “Wat zegt u nou?” Dan antwoordt Wil steevast: “Precies dat, Theo.” Waarna Theo tevreden knikt. Alsof hij het de hele tijd al wist.

En eerlijk is eerlijk… Misschien wist hij dat ook wel.

Pieter vermoedt dat Theo na het lezen van dit hoofdstuk even glimlacht, zijn bril rechtzet en vervolgens zegt: “Wat zegt u nou?” En Wil? Die glimlacht waarschijnlijk al voordat hij het gevraagd heeft.

LA VOIX DU DOMAINE SAINTE MARIE

Je moet nooit onderschatten wat er gebeurt als Pieter gaat denken.

Denken is bij Pieter namelijk geen onschuldige bezigheid. Het begint altijd met een klein ideetje. Zo'n onschuldig hersenspinsel waarvan je denkt: ach, dat waait vanzelf wel over. Maar nee. Bij Pieter nestelt zo'n gedachte zich ergens onder zijn hoed, vlak boven zijn schedel, waar hij zich vastzuigt als een Franse teek op een kampeerbeen.

Deze keer was het idee even simpel als gevaarlijk.

"Waarom hebben wij eigenlijk geen La Voix du Domaine Sainte Marie?"

Hij sprak de woorden hardop uit tegen Nacho, die hem aankeek alsof hij zich afvroeg of zijn baas soms een gevallen stokbrood had gegeten.

Een zangwedstrijd! Niet zomaar eentje, maar dé zangwedstrijd van de camping. Met optredens van The Gigs, die inmiddels al twee repetities zonder ruzie hadden doorstaan – een absoluut record. The Monkeys, die iedere noot met zoveel enthousiasme brachten dat niemand nog wist welke eigenlijk bedoeld was. Natuurlijk Krasse Greet, die zelfs de Franse merels stil kreeg zonder één noot te raken.

En dan Dora & Dora. Niemand wist nog precies hoe dat duo ooit was ontstaan, maar ze traden altijd op alsof ze al vijftig jaar samen in Las Vegas hadden gestaan. En de Zingende Toiletborstels mochten natuurlijk niet ontbreken. Hun repertoire bestond grotendeels uit liedjes die normaal alleen na drie karaffen rosé gezongen worden. En als spetterende afsluiting: Dien & Daatje, de wereldberoemde Zingende Dweildiva's, die tijdens hun optreden kans zagen tegelijk te zingen, te dweilen én ruzie te maken over wie er vals zong.

Alleen… Wie moest dat beoordelen? Pieter begon te deduceren.

Klaas Zwart? Onmogelijk. Die kende de halve deelnemers persoonlijk en de andere helft dacht dat hij hen persoonlijk kende.

Carmen – la baronessa dalla chioma bionda e ricciuta – viel eveneens af. Nog voordat iemand begon te zingen had zij al besloten wie het mooiste glimlachte.

Blonde Marita? Die zou iedereen twaalf punten geven "omdat meedoen belangrijker is."

Stoffer en Blik? Die zouden de uitslag laten afhangen van de hoeveelheid stof die tijdens het optreden werd opgewerveld.

Annemiek la Sauvage? Geen goed idee. Die beoordeelde uitsluitend op uitstraling van de kuiten.

Marga, de Lady of the House, en haar onafscheidelijke Peter Volloper wilden koste wat kost neutraal blijven. "Wij bemoeien ons nergens mee," verklaarde Marga plechtig. "Behalve als het gezellig wordt," vulde Peter aan.

Theo WatZegJeNou kon ook al niet. "Wie zong er?" vroeg hij. "Nog niemand." "Wat zegt u nou?" Kortom: ongeschikt.

En zo kwam Pieter uiteindelijk tot misschien wel de meest onafhankelijke jury die ooit op Franse bodem had plaatsgenomen.

Jan HandAanHetGat, omdat hij zich overal buiten hield zolang hij maar een comfortabele stoel had. Carin Poedel, die zo eerlijk was dat ze haar eigen koffie nog een onvoldoende gaf als die lauw was. En Lies Breuk, die bekend stond om haar onverwoestbare uitspraak: "Vals is vals. Ook als je familie bent." Een betere jury bestond eenvoudigweg niet.

Nu restte nog één vraag. Wat moest de winnaar krijgen? Een gouden microfoon? Te duur. Een weekend Parijs? Nog duurder. Een levenslang gratis stokbrood? Daar zouden de Fransen waarschijnlijk oorlog om voeren.

Pieter zat urenlang voor zich uit te staren. Tot ineens zijn ogen begonnen te glimmen. "Ik heb hem!" Niemand wist wat "hem" precies was, maar iedereen kreeg spontaan een voorgevoel. Op Domaine Sainte Marie waren de gevaarlijkste ideeën namelijk nooit de ideeën die hard werden aangekondigd.

Nee. Dat waren juist de ideeën die begonnen met een glimlach van Pieter. En ergens achter op de camping hoorde men Theo roepen: "Is het al begonnen?" "Nee Theo." "Mooi… dan ben ik mooi op tijd."

De camping barstte in lachen uit.

Want op Domaine Sainte Marie gold één ongeschreven wet: winnen is leuk, verliezen hoort erbij, maar samen de grootste onzin van de wereld organiseren… dát is pas muziek.

En eerlijk is eerlijk: misschien was dat wel de mooiste prijs die je kon winnen.

DE AUDITIES VAN LA VOIX DU DOMAINE SAINTE MARIE

Pieter was in slaap gesukkeld bij het zojuist gevormde idee van ”La Voix du Domaine Sainte Marie”. En hij begon zowaar te dromen….

Hij zag de finale al helemaal voor zich: compleet met rook uit een defecte barbecue als podiumeffect, een onverwachte wildcard, twaalf punten die voor grote verwarring zorgen en een hoofdprijs waar de hele camping uiteindelijk om zal vechten. Het werd ongetwijfeld het meest legendarische muziekspektakel dat Domaine Sainte Marie ooit heeft beleefd….

Het nieuws verspreidde zich sneller dan een pot pindakaas op de ontbijttafel van Peter Volloper.

La Voix du Domaine Sainte Marie. Binnen een dag hing er een handgeschreven affiche bij het sanitairgebouw. Pieter had er met sierlijke letters boven gezet: “Kunt u zingen? Geeft niets. Doet u vooral mee.”

Dat bleek een gouden zet. Nog voor tienen stond er een rij deelnemers die tot aan het jeu-de-boulesterrein reikte.

Jan HandAanHetGat, Carin Poedel en Lies Breuk namen plaats achter een lange campingtafel. Voor ieder stond een blocnote, een pen en een plastic beker koffie waarvan niemand wist hoe oud die precies was. “Wij beoordelen uitsluitend op zang,” sprak Carin streng. “En een beetje op uitstraling,” mompelde Jan. “Nee,” zei Lies. “Dan alleen een héél klein beetje.” “Nee.” Jan haalde zijn schouders op. “Ik probeer ook maar wat.”

Als eerste betraden The Gigs het geïmproviseerde podium. Ze begonnen vol vuur aan een rockklassieker. Helaas speelde de gitarist in een andere toonsoort dan de bassist, terwijl de drummer zich had voorgenomen alvast aan het volgende nummer te beginnen.

“Interessant,” zei Carin. “Experimenteel,” schreef Jan op. Lies noteerde slechts één woord. ‘Moedig.’

Daarna kwamen The Monkeys. Ze hadden vooraf afgesproken allemaal hetzelfde lied te zingen. Tijdens het refrein bleek echter dat ieder een ánder lied in zijn hoofd had. Wonder boven wonder eindigden ze toch tegelijk. Niemand wist hoe. Zelfs zij niet. Het publiek gaf een ovatie. Voor de poging.

Vervolgens verscheen Krasse Greet. Ze zette haar handen in haar zij, kuchte eens indrukwekkend en begon. Na drie regels vloog een zwerm zwaluwen verschrikt op uit de bomen. Een hond begon mee te janken. Theo WatZegJeNou keek verbaasd op. “Begint het nou pas?” “Nee Theo,” antwoordde iemand. “O… dan was dat de warming-up.”

De Zingende Toiletborstels maakten hun entree in glimmende witte overalls, compleet met fonkelnieuwe toiletborstels als microfoons. Ze brachten een medley die eindigde met een meerstemmig “O Sole Mio”, gevolgd door een demonstratie hoe je een campingtoilet binnen twee minuten blinkend schoon kreeg. Het publiek wist niet of het moest applaudisseren of een schoonmaakafspraak maken.

Toen kwamen Dora & Dora. Niemand had verwacht dat zij werkelijk konden zingen. Dat bleek een misrekening. Ze zongen zó mooi dat het even stil werd op de camping. Zelfs de kinderen stopten met voetballen. Zelfs Peter Volloper legde zijn glas neer. Zelfs de Franse buurman hield op met barbecueën.

Carin glimlachte. “Dat was prachtig.” Lies knikte instemmend. Jan pinkte ongemerkt een traantje weg. “Er vloog iets in mijn oog,” verklaarde hij onmiddellijk. “Een emotie misschien?” vroeg Carin. “Dat zal het geweest zijn.”

Als laatste betraden Dien & Daatje, de Zingende Dweildiva’s, het podium. Nog vóór de eerste noot hadden ze ruzie over wie links mocht staan. Tijdens het tweede couplet wisselden ze spontaan van plaats. Bij het refrein begonnen ze tegelijkertijd de vloer te dweilen. En tegen het einde dansten de eerste campinggasten vrolijk mee met een dweil in de hand. Zelfs de jury moest lachen.

“Vals?” vroeg Jan. “Soms,” zei Carin. “Chaotisch?” vroeg Lies. “Voortdurend.” “Maar…” “Ontzettend aanstekelijk.”

Toen alle deelnemers waren geweest, keek Pieter tevreden over het terrein. Er was geen winnaar. Nog niet. Maar er was wel iets veel belangrijkers gebeurd.

Mensen die elkaar normaal alleen groetten met een knikje, zongen nu samen. Er werd gelachen om de valse noten, geapplaudisseerd voor de dappersten en gejuicht voor iedereen die het podium had durven beklimmen.

Pieter leunde achterover. Misschien was dát wel de echte magie van Domaine Sainte Marie. Niet dat iedereen hetzelfde lied zong. Maar dat iedereen, hoe verschillend ook, mee mocht doen aan hetzelfde refrein. En terwijl de zon langzaam achter de bomen zakte, hoorde Theo ineens luid roepen: “Wanneer is de finale eigenlijk?” “Overmorgen, Theo.” “Mooi.”

Hij knikte tevreden. “Dan ben ik nu alvast te laat.”

Die laatste woorden kwamen overigens van Pieters’ lief, die Pieter wakker schudde: “Jij zou mij toch brengen?”

DE VROLIJKE VERREKIJKER EN HET KIEKEBOE-EFFECT

Pieter had eerder dit jaar kennisgemaakt met een bijzonder stel kostgangers. Niet zomaar kostgangers. Nee, dit waren van die mensen waarvan je na een paar dagen denkt: *die hadden we eigenlijk veel eerder moeten kennen.*

Maak kennis met Hans de Vrolijke Verrekijker en zijn Dorry Kiekeboe. Alleen al die namen waren verdacht. Want bij Hans wist je meteen dat er gekeken ging worden. En bij Dorry wist je nooit helemaal zeker of ze nou *kiekeboe* zei, of dat ze gewoon ineens achter je stond.

Dat laatste was overigens vooral lastig voor mensen die dachten dat ze op de camping een rustig momentje voor zichzelf hadden gevonden.

Hans en Dorry mochten ook graag neerstrijken op Domaine Sainte Marie. En daar bleek al snel dat ze niet alleen hun koffers, maar ook een flinke dosis gezelligheid hadden meegenomen.

Hans is in het dagelijks leven werkzaam bij Thuismakers. Een organisatie die woonomgevingen creëert voor mensen die meer nodig hebben dan alleen vier muren, een dak en een voordeur waar je met een sleutel tegenaan moet staan duwen omdat die altijd nét verkeerd valt.

Thuismakers maakt omgevingen waarin mensen zich thuis voelen. Waar je trots op kunt zijn. Waar je naar terug wilt. Kortom: plekken waar het leven een beetje mooier wordt.

En laat dat nou precies passen bij Hans. Want Hans loopt niet alleen door het leven. Hij **kijkt**. En als hij kijkt, dan ziet hij. En als hij iets ziet, komt er meestal een camera tevoorschijn.

Pieter heeft inmiddels geleerd dat je bij Hans nooit zomaar moet denken: *Ach, ik zit hier toch lekker onopvallend met een glas rosé.* Want voordat je het weet, ben je vereeuwigd.

Zittend. Lachend. Dromend. Of erger nog: met je mond vol. En daar zit dan precies het probleem.

Hans maakt namelijk prachtige foto's. Pieter maakt er vervolgens met zijn Pottenkijkerij een verhaal omheen en doet daarmee eigenlijk een beetje afbreuk aan het origineel.

Hans maakte onder andere fraaie fotoreportages voor Harpe Davids in Noordwijkerhout en voor allerlei andere bedrijven en evenementen. Pieter heeft De Kolderkrant daarom ooit voorgesteld om Hans officieel tot huisfotograaf te benoemen. Het antwoord was kort. "Kunnen we niet betalen."

Dat was begrijpelijk. Want goede fotografie kost geld. En Hans maakt kennelijk foto's die zó goed zijn dat je er waarschijnlijk eerst een hypotheek voor moet afsluiten voordat hij überhaupt op de ontspanknop drukt.

En dan is er Dorry. Dorry werkt al ruim twintig jaar als activiteitenbegeleidster op een OCD in een zorgcentrum in Noordwijkerhout en is daarnaast betrokken bij een Alzheimer Café.

Daarmee is ze voor Hans niet alleen zijn lief, maar ook een soort wandelende encyclopedie als het gaat om de opvang en begeleiding van ouderen met dementie door de jaren heen.

Samen maken Hans en Dorry Nederland dus een beetje mooier. De één met stenen, woonomgevingen en foto's. De ander met aandacht, activiteiten, kennis en menselijkheid. En ondertussen loopt Hans rond met die verrekijker van hem.

Maar het mooiste aan die verrekijker is misschien wel dat hij hem niet nodig heeft om mensen te zien. Hans kijkt mensen aan. En dan komt die lach. Die lach krijg je er niet vanaf. Niet met een regenbui. Niet met een lekke band. Niet eens als de barbecue weigert. Die lach zit gewoon vast. Misschien is dat wel het echte geheim van Hans de Vrolijke Verrekijker.

Hij kijkt niet alleen door zijn lens naar de wereld. Hij kijkt er met plezier naar. En dat is misschien wel de mooiste kiek die je iemand kunt geven. Want uiteindelijk worden mensen niet gelukkiger van een perfecte foto. Wel van iemand die ze werkelijk ziet.

En Hans? Die ziet ze. Kiekeboe!

DE STILTE VOOR HET DOORDRAVEN

Terwijl op camping Domaine Sainte Marie het hoogseizoen inmiddels zo hoog was opgelopen dat zelfs de temperatuur er hoogtevrees van kreeg, was het in Nederland opvallend rustig.

Heel opvallend. Verdacht rustig zelfs. Op Domaine Sainte Marie was daar overigens weinig van te merken.

Marga, the Lady of the House, had inmiddels de handen vol aan het dagelijkse circus dat hoogseizoen heet. Peter Volloper liep rond alsof hij persoonlijk verantwoordelijk was voor het welzijn van iedere campinggast, iedere croissant en iedere verdwaalde jeu-de-boulesbal. Een mens zou er bijna medelijden mee krijgen. Bijna.

Want zodra Marga even niet keek, stond Peter gewoon ergens met een glaasje in zijn hand te vertellen dat hij “eigenlijk best een rustige dag” had gehad. Dat zijn van die uitspraken waar je als pottenkijker niets mee kunt. Want rustige dagen op een Franse camping bestaan ongeveer net zo vaak als ministers die vrijwillig hun wachtgeld terugbrengen.

Maar terwijl Frankrijk zuchtte, lachte en borrelde, gebeurde in Lemelerveld iets heel anders. Daar lagen Jerommeke Leegloper en zijn geliefde Gerda Haaknaald in de zon.

Rust. Stilte. Zon. Nog meer stilte. En vooral: zon. Nederland scheen dit jaar besloten te hebben dat het eindelijk eens een zomer mocht zijn.

Jerommeke vond het prachtig. Hij lag languit in een stoel en keek naar de blauwe lucht. “Dit is nog eens trainen.” Gerda keek op van haar haakwerk. “Trainen?” “Zeker.” “Waarvoor?” Jerommeke kwam overeind. “De draverijdagen natuurlijk!”

En daar had hij een punt. Want eind augustus wacht Hillegom. De harddraverij. De Meerlaan.

De paarden. De spanning. De traditie. En Jerommeke.

Want Jerommeke mag dan Leegloper heten, als er iets te doordraven valt, staat hij vooraan. Hij had daarom een persoonlijk trainingsprogramma ontwikkeld.

Onderdeel één: zoveel mogelijk in de zon zitten. Onderdeel twee: voldoende rust nemen. Onderdeel drie: uitgebreid nadenken over hoe vermoeiend onderdeel één en twee waren. Onderdeel vier: tussendoor een drankje. "Je moet je lichaam goed voorbereiden," verklaarde hij ernstig. Gerda knikte. "En je mond?" "Die train ik iedere dag."

Dat was zichtbaar.

Gerda zelf had ondertussen een heel ander trainingsprogramma. Tik. Tik. Tik. Tik. De haaknaald bewoog met de regelmaat van een Zwitsers uurwerk.

Vesten. Capes. Sjaals. Andere haakwerken waarvan Pieter Pottenkijker de naam niet eens durfde op te schrijven uit angst dat het een breuk in de werkelijkheid zou veroorzaken.

Gerda maakte voorraad. Want je wist maar nooit. Een mens kon in Lemelerveld zomaar een cape nodig hebben. Of een vest. Of een gehaakte creatie waarvan zelfs Gerda achteraf niet meer wist wat het oorspronkelijk moest worden. "Voor de winter," zei ze. Het was augustus. "Voor de winter?" "Je kunt nooit vroeg genoeg beginnen."
Jerommeke keek naar haar imposante voorraad. "Volgens mij kun je ook te vroeg beginnen." Gerda keek hem streng aan. Tik. Tik. Tik.

Jerommeke zweeg. Een wijs man weet wanneer hij moet doordraven. En wanneer hij beter even zijn mond kan houden.

Pieter Pottenkijker keek van een afstandje toe en begon iets te begrijpen. Terwijl anderen voortdurend onderweg zijn, rennen, vliegen en van alles moeten, hadden Jerommeke en Gerda iets heel anders ontdekt.

Voorbereiden betekent niet altijd harder werken.

Soms betekent het juist rust nemen. Een beetje zon. Een beetje stilte. Een beetje haken. En af en toe heerlijk helemaal niets doen. Want wie straks wil schitteren op de Meerlaan, moet niet alleen over snelheid beschikken. Ook de batterij moet vol zijn.

En zo lagen daar twee vreemde kostgangers in Lemelerveld. Jerommeke trainde zijn doordraafspieren. Gerda trainde haar haaknaald.

En ergens ver weg in Frankrijk draaide Peter Volloper zijn zoveelste rondje over de camping. Hij had geen idee dat er in Nederland twee mensen zich op geheel eigen wijze voorbereidden op de nazomer.

Maar één ding wist Pieter Pottenkijker inmiddels zeker: De rust in Lemelerveld was slechts schijn. Want als Jerommeke eenmaal begint door te draven… Dan kan zelfs de stilte geen kant meer op.

DE HOLLANDSE FRITUURBRIGADE

Pieter had altijd gedacht dat hij een zonnemens was.

Sterker nog, als de zon ergens een fanclub had, dan zat Pieter vermoedelijk op de eerste rij met een petje, een zonnebril en een koel glas rosé. Het was dan ook geen toeval dat hij en zijn lief Adri iedere zomer koers zetten naar Treteau en het onovertroffen Domaine Sainte Marie. Daar scheen de zon namelijk vaker dan de gemiddelde Nederlander zijn barbecue aansteekt.

Maar zelfs de trouwste zonaanbidder kent zijn grenzen. En die grens was inmiddels ergens tussen “heerlijk warm” en “ik hoor mijn sandalen smelten”.

Al wekenlang hing de zon boven Treteau alsof ze vergeten was naar huis te gaan. Geen wolkje. Geen zuchtje wind. Zelfs de krekels leken na drie weken te hebben gezegd: “Zoek het zelf maar uit.”

Pieter heeft zich wijselijk teruggetrokken in de schaduw van zijn eigen huis in Nederland. Niet uit angst. Nou vooruit… een beetje. Hij heeft ontdekt dat bewegen boven de dertig graden hetzelfde effect had als wandelen in een pizzarette.

Vanuit zijn schaduwrijke observatiepost thuis zag hij hoe de camping langzaam veranderde in een openlucht bruiningsinstituut.

De gasten kwamen nog steeds massaal aan. Nederlanders veelal. Of een verdwaalde Belg, Engelsman of Duitser. Maar vooral Nederlanders dus. Ze arriveerden met een huidkleur die verdacht veel leek op ongekookte bloemkool.

Nog geen drie dagen later liepen dezelfde mensen rond in tinten waarvan Pieter het bestaan niet eens kende. Kreeft Rouge. Espresso Extra Dark. Gebrande Kastanje Deluxe. En de categorie "oei… dat wordt vannacht op je buik slapen."

De Fransen bekeken het tafereel met stijgende verbazing. Bij de bakker hoorde Pieter een oude dorpsbewoner tegen zijn buurman zeggen: "Ces Hollandais… ils se font frire toute la journée." "Die Hollanders…" vertaalde Pieter hardop voor zichzelf. "…ze liggen de hele dag te frituren."

Hij schoot in de lach. Want de man had eigenlijk volkomen gelijk. Waar een Fransman onder een boom ging zitten met een boek, een glas water en een stokbrood, sleepten de Hollanders hun ligbed juist twintig centimeter verder de zon in.

"Hier is nog een klein stukje schaduw." "Opschuiven!" "Nee joh, daar word je niet bruin!" Het was alsof de schaduw een besmettelijke ziekte was.

Ben Waterkering heeft zelfs eens beweerd dat factor vijftig een complot van de zonnebrandindustrie was. Een uur later zag hij eruit als een paprika met sandalen.

Dien en Daatje, de zingende dweildiva's van de camping, hadden ondertussen een nieuw spel bedacht. Ze probeerden aan de kleur van iemands kuiten te raden hoeveel dagen hij op de camping stond. "Die meneer?" "Vier dagen." "Nee joh… minstens zes. Kijk eens naar zijn oren."

Zelfs de meegebrachte honden hadden het slimmer bekeken. Die lagen languit onder de caravan, keken af en toe meewarig naar de puffende mensen en leek te denken: wie is hier nu eigenlijk het slimme dier?
Pieter nam nog een slok van zijn koel glas water. Hij keek naar de zon. Naar de mensen. Naar de camping. En hij glimlachte.

Want misschien waren die Fransen wel een beetje jaloers. Niet op de verbrande neuzen. Niet op de roodgloeiende schouders. En zeker niet op de witte strepen van de sokken. Maar op iets anders.

Op mensen die, ondanks de hitte, bleven lachen. Die elkaar insmeerden met zonnebrand alsof het een olympische teamsport was. Die een parasol deelden met iemand die ze gisteren nog niet kenden. En die aan het einde van de dag, een tikje overgaar misschien, maar vooral gelukkig, samen proostten op weer een prachtige vakantiedag.

Want uiteindelijk is geluk net als zonneschijn. Je hoeft er niet de hele dag middenin te liggen. Soms is een plekje in de schaduw, met fijne mensen om je heen, precies warm genoeg.

ZOMERZORG EN ANDERE VREEMDE KOSTGANGERS

Er zijn van die mensen die je niet zomaar een trouwe lezer mag noemen. Die verdienen een aparte categorie. Een ereklasse. Een gouden stoel op de eerste rij van De Kolderkrant. En als het even kan een consumptiebon, want laten we eerlijk zijn: eeuwige roem is prachtig, maar een bitterbal doet ook wonderen.

Deze keer viel de eer te beurt aan Henrie Siebelt.

Henrie is al jaren een trouwe volger van mijn pennenvruchten. En dat zegt iets. Niet alleen over Henrie, maar ook over zijn opmerkelijke vermogen om vreemde kostgangers te verdragen. Want wie beroepsmatig jarenlang in de horeca verkeert, leert al snel dat de mensheid een wonderlijke verzameling tweebenige verschijnselen is.

Je hebt de stille kostganger. Die kijkt alsof hij persoonlijk door de belastingdienst is uitgenodigd voor een functioneringsgesprek.

Je hebt de luidruchtige kostganger. Die na twee biertjes denkt dat hij cabaretier, burgemeester én deskundige op het gebied van internationale betrekkingen is.

En dan heb je de kostganger die zegt: *"Doe maar gewoon iets lekkers."* Dat is de gevaarlijkste. Henrie weet er alles van.

Hij nam ooit het stokje over bij Zomerzorg in Hillegom, een horecazaak met een geschiedenis waar je een aardige encyclopedie mee kunt vullen. Sinds 1977 is de familie Siebelt er een vaste waarde. En zoals het een goed familiebedrijf betaamt, werd het vak niet alleen met de paplepel ingegoten, maar waarschijnlijk ook met een pollepel, dienblad en een licht aangebrande biefstuk.

Want Henrie droeg zijn ervaringen keurig over aan zoon Nigel. Die trad in 2003 in dienst en werkte zich vervolgens langzaam maar zeker op tot eigenaar. In 2016 was het zover: Nigel had alle aandelen

in handen. Een soort horecatische troonswisseling, maar dan zonder kroon en mét een voorraad speciaalbier.

En daar staat hij dan: Nigel Siebelt, telg uit een geslacht dat inmiddels ruim een halve eeuw ervaring heeft met menselijke dorst, menselijke honger en vooral menselijke eigenaardigheden.

Zomerzorg is daarmee eigenlijk een soort laboratorium voor De Kolderkrant. Een plek waar je kunt constateren dat een mens na drie speciaalbieren soms ineens dichter bij zichzelf komt. Of juist verder van zichzelf af raakt. Dat hangt een beetje van het bier af.

En mocht u de komende weken onverhoopt niet op camping Domaine Sainte Marie terechtkunnen - bijvoorbeeld omdat alle stoelen bezet zijn, de Franse slag net iets te Frans blijkt of uw tent besluit zelfstandig met pensioen te gaan - wanhoop dan niet.

Er is altijd nog Hillegom. Daar vinden de draverijdagen plaats en kunt u vervolgens neerstrijken bij Eetcafé Zomerzorg. Daar, tussen de paarden, de pinten en de vreemde kostgangers, begrijpt u ineens waarom Henrie en Nigel hun vak zo goed verstaan.

Want horeca gaat uiteindelijk niet alleen over eten en drinken. Het gaat over mensen. Over ontmoeten. Over verhalen. Over lachen. Over soms even luisteren naar iemand die dat misschien hard nodig heeft. En precies daarom zetten wij Henrie vandaag in het zonnetje. Niet omdat hij toevallig een zoon heeft die Zomerzorg runt. Maar omdat trouwe lezers als Henrie ervoor zorgen dat De Kolderkrant bestaansrecht heeft.

En zeg nou zelf: dat verdient toch minstens één welverdiende bitterbal. Met mosterd. Dubbele portie.

DE ZEGEN VAN BOVEN

Na weken waarin de zon zich gedroeg alsof hij persoonlijk een abonnement op Capelle aan den IJssel had genomen, gebeurde het onvermijdelijke.

Het ging regenen.

Niet een beetje miezerig, zodat je nog kunt doen alsof je haar nat wordt van de dauw. Nee. Er viel water uit de lucht. Echt water. Natte druppels. Met overtuiging.

Pieter Pottenkijker stond voor het raam en zag hoe de hemel eindelijk deed waarvoor hij ooit was uitgevonden.

„Heerlijk," mompelde Pieter. Achter hem klonk onmiddellijk een diepe zucht. "Heerlijk? Het is rotweer!"

Pieter draaide zich om. Daar stond er weer eentje. Een vreemde kostganger. Zo'n mens dat bij zon klaagt dat het te warm is, bij bewolking vindt dat het somber is, bij wind moppert dat de tuinmeubelen omwaaien en bij regen persoonlijk de weergoden aansprakelijk wil stellen voor gederfd terrasgenot.

Pieter keek naar buiten. De regen tikte vrolijk tegen het raam. De struiken dronken gulzig. De bomen stonden erbij alsof ze zojuist een gratis wellnessbehandeling hadden gekregen.

En de grond? Die kon wel een slokje gebruiken. Want na weken zonneschijn was moeder aarde inmiddels zo droog dat je er bijna een beschuitje op kon smeren.

„Maar het is zomer!" riep de vreemde kostganger. "Precies," zei Pieter. „En zomer is geen synoniem voor barbecue."

Dat bleek een ingewikkeld concept.

Pieter dacht aan de boeren. Aan hun akkers, die na weken droogte snakten naar water. Aan gewassen die niet kunnen zeggen: „Doe mij nog maar een glaasje." Aan de schippers, die liever wat meer water onder hun kiel hebben dan een sloot waarin hun schip met enige moeite als bloempot kan fungeren.

En hij dacht aan de brandweer. Want die mannen en vrouwen mogen dan dol zijn op spanning, sirenes en een beetje adrenaline, maar een bermbrand is toch vooral leuk op televisie. Niet wanneer je er met een slang achteraan moet.

Een beetje hemelse hulp was dus helemaal niet verkeerd. Sterker nog: misschien was deze regen wel een cadeautje. Een beetje laat, maar beter laat dan nooit.

Pieter keek opnieuw naar buiten. "Eigenlijk is regen prachtig." "Dat zeg je zeker omdat je vandaag nergens heen hoeft." Pieter glimlachte. "Nee. Ik zeg het omdat ik morgen ook nog graag bomen, boeren, sloten, rivieren en een beetje natuur om me heen heb."

Hij zweeg even. "En omdat ik mijn kleinkinderen later niet wil uitleggen dat wij vroeger de hele zomer buiten konden zitten, terwijl zij nu buiten alleen nog maar naar een waterreservoir mogen kijken."

Het werd stil. Heel even. Toen klonk er voorzichtig: "Maar morgen wordt het toch weer droog?" Pieter knikte. "Waarschijnlijk wel."

"Gelukkig."

Pieter keek hem aan. "Zie je wel? Je bent eigenlijk gewoon een optimist."

Buiten viel een nieuwe bui. Pieter zette zijn raam iets verder open. De aarde zuchtte tevreden. En ergens boven Capelle draaide een wolk zich nog eens behaaglijk om.

Misschien was dit geen rotweer. Misschien was het gewoon water op het juiste moment. En misschien moeten wij mensen soms wat minder klagen over wat uit de lucht komt vallen. Want zonder regen hebben we uiteindelijk helemaal niets om over te klagen. Nou ja… Dan klagen we natuurlijk gewoon over droogte.

Pieter Pottenkijker wist één ding zeker: De vreemdste kostgangers zijn soms degenen die vergeten waarvoor de natuur eigenlijk bestaat.

En dus zette Pieter zijn paraplu klaar. Niet om de regen tegen te houden. Maar uit respect. Voor de druppels. Voor de aarde. En voor het simpele wonder dat er soms gewoon iets van boven komt waar we beneden verdraaid blij mee mogen zijn.

DE DAME KLIMT IN DE PEN

Er zijn van die momenten waarop een mens even achterover moet gaan zitten.

Niet omdat de stoel zo lekker zit. Nee. Omdat er iets gebeurt wat je niet voor mogelijk had gehouden. Zo ontdekte Pieter deze week dat schrijven besmettelijk is.

Het begon allemaal tamelijk onschuldig. Pieter schreef een stukje. Jeroen Schuimridder kreeg daar blijkbaar de smaak van te pakken en dacht vermoedelijk: *Dat kan ik ook.*

En inderdaad. Jeroen pakte de pen ter hand. Geen probleem. Daarna gebeurde het onvermijdelijke. Marga klom in de pen.

En daar werd het pas echt spannend. Want Marga is normaal gesproken niet iemand van ellenlange redevoeringen. Als zij iets te melden heeft, gebeurt dat doorgaans in korte, krachtige zinnen. Liefst zo kort dat een telegramdienst er jaloers van zou worden.

Een boodschap van Marga kan ongeveer als volgt klinken: “Eten staat klaar.” Punt. Of: “Niet vergeten.” Punt. En bij zeer ernstige aangelegenheden: “Jeroen.” Dat laatste is meestal al voldoende om een hele huishoudelijke beleidsnota overbodig te maken.

Maar nu heeft Marga de pen gepakt. En toen bleek plotseling dat achter die korte zinnen een dichteres schuilging. Een ware dame van de Franse woorden. Want kijk eens wat ze schreef over Domaine Sainte Marie.

Over de Allier. Over nazomeren. Over die warme ochtenden, die zachtere avonden en dat gouden licht dat langzaam over de camping trekt.

Pieter las het en keek nog eens. Toen nog een keer. Was dit werkelijk Marga? Of had iemand stiekem een Franse dichter in haar caravan verstopt?

Het stond er allemaal: koffie in de ochtendzon, rustig ontbijten, wandelen en fietsen door de omgeving van Tréteau. Jeu de boules. Gezelligheid. Een drankje. Kinderen die spelen.

En natuurlijk de eeuwige vraag die zelfs in Frankrijk de beschaving op scherp kan zetten:
"Die lag toch dichterbij?"

Daar begint namelijk het echte mysterie van de vreemde kostgangers. Want zodra er een butje op de baan ligt, verandert de gemiddelde vakantieganger in een internationaal erkend deskundige op het gebied van meetkunde.

"Ik zie het zo." "Hij ligt duidelijk dichterbij." "Je moet vanaf deze kant kijken." "Pak het meetlint."

En zodra het meetlint verschijnt, ontstaat er een situatie waarin zelfs de Europese Commissie waarschijnlijk een onafhankelijke commissie zou instellen.
Toch is dát precies wat Marga zo mooi beschrijft. Het gaat uiteindelijk helemaal niet om die ene boule. Het gaat om het samenzijn. Om lachen. Om bijpraten. Om dat glas drinken tussen twee worpen door. Om kinderen die spelen terwijl volwassenen zich gedragen alsof de finale van Roland Garros op het spel staat. En om dat heerlijke gevoel dat vakantie niet ophoudt zodra de zomer een stapje terug doet.

Misschien is dat wel de grootste ontdekking van Pieter. Schrijven hoeft helemaal niet ingewikkeld te zijn. Je hoeft geen schrijver te zijn om iets moois te vertellen. Je hoeft alleen maar goed te kijken.

Naar mensen. Naar plekken. Naar een avondzon. Naar een houten butje dat aanleiding geeft tot een diplomatiek conflict van ongekende omvang. En soms moet je gewoon de pen pakken.

Dat deed Jeroen. Dat deed Marga. En nu begint Pieter zich toch ernstig zorgen te maken. Want als straks ook de butjes gaan schrijven, kunnen we het mysterie van de Vreemde Kostgangers wel helemaal vergeten.

Hoewel… Misschien schrijft het butje dan wel: "Ik lag toch echt dichterbij."

À bientôt!

En Marga? Die hoeft voortaan geen korte zinnen meer te schrijven. Maar vermoedelijk doet ze dat toch.

"Koffie klaar." Punt.

HET FRANSE GOEDE LEVEN

Je hebt vreemde kostgangers en je hebt vreemde kostgangers die blijven hangen. Niet omdat ze de weg naar huis kwijt zijn, maar omdat ze in den vreemde iets hebben gevonden waarvan ze denken: *hier blijven we voorlopig maar eens even.*

En zo ontdekte Pieter, tijdens een van zijn pottenkijkerige omzwervingen, twee wel zeer bijzondere exemplaren van de soort *Vreemde Kostgangerus Permanensis*: Dick Du Haut Champ, in het dagelijks leven ook bekend als Dick Boxer, en Madeleine Marquise de Frisson-les-Bois. Namen die klinken alsof ze rechtstreeks uit een Franse ridderroman zijn gevallen, maar die – hoe verrassend – ooit gewoon met Nederlandse geboorteakten begonnen.

Tegenwoordig wonen zij echter stevig gesetteld in Saint-Pourçain-sur-Sioule, in de Franse Allier. Nabij camping Domaine Sainte Marie, waar het leven zich blijkbaar in een iets lager tempo afspeelt dan bij ons. Daar genieten Dick en Madeleine van het Franse bestaan zoals het bedoeld is: met croissants, wijn, zon, een vleugje nonchalance en vermoedelijk de overtuiging dat een lunch die langer dan twee uur duurt geen lunch meer is, maar cultureel erfgoed.

Zij zijn daar, zo begreep Pieter, respectievelijk directeur en mededirecteur van het Goede Leven. Een functie met vermoedelijk weinig vergaderingen en zeer veel agendapunten die eindigen met *apéritif*.

Maar Pieter ontdekte nog iets.

Dick heeft een grote liefde. Niet Madeleine – hoewel Pieter verstandig genoeg is om daar geen oordeel over te vellen. Nee, Dick heeft een andere passie: de Citroën.

En toen was Pieter verkocht. Want ook Pieter heeft al jarenlang een bijzondere verhouding met dit Franse automerk. Niet dat hij ze allemaal tegelijk bezit. Pieter heeft immers geen *Autotron du Citroën* achter zijn huis staan. Maar door de jaren heen passeerden er heel wat modellen.

Van de legendarische 2CV, het rijdende equivalent van een boterham met Franse kaas, tot de modernere C5 Aircross. Pieter heeft ze gereden. In allerlei vormen, maten en gedaanten. Sommige waren praktisch, sommige comfortabel en sommige hadden vooral een karakter dat je pas na drie weken durfde te omschrijven als: *interessant*.

Maar er is één Citroën die nog altijd op Pieters verlanglijstje staat. De Citroën Méhari. Een auto die eigenlijk geen auto is, maar een levenshouding op wielen. Open, vrolijk, een tikje eigenwijs en bij voorkeur bestuurd met de haren in de wind en een glimlach die nergens helemaal vandaan lijkt te komen.

Pieter zag het al helemaal voor zich. Hij in zijn Méhari, een sigaartje tussen de lippen, onderweg naar zijn volgende Denkdingen. Geen haast. Nooit haast. Want wie in een Méhari rijdt, heeft geen haast nodig. Die *is* de haast voorbij. Dick en Madeleine zouden het begrijpen.

Daar in de Franse Allier hebben zij zich het vreemde eigen gemaakt. Niet door hun Nederlandse verleden te vergeten, maar door er iets nieuws aan toe te voegen. Een beetje Frankrijk. Een beetje joie de vivre. Een flinke scheut eigenzinnigheid.

En misschien is dat wel het geheim van echte vreemde kostgangers. Dat ze uiteindelijk niet meer vreemd zijn. Ze hebben alleen geleerd dat het leven soms veel aangenamer wordt wanneer je de deur van je vertrouwde huis achter je dichttrekt, de neus van je Citroën naar het zuiden richt en ergens onderweg besluit dat een croissant óók gewoon een geldig ontbijt is.

Pieter keek nog eens naar Dick. Dick keek naar zijn Citroën. Madeleine keek naar hen beiden.
En Pieter wist genoeg. Dit waren geen gewone vreemde kostgangers. Dit waren directeuren van het goede leven.

En eerlijk gezegd: als er nog een vacature voor mededirecteur is, weet Pieter wel wat hij op zijn sollicitatieformulier zet.

Specialiteit: Denkdingen.
Secundaire competentie: Citroën.
Referentie: een Méhari met ruimte voor een kistje sigaartjes.

OPERATIE FRANKRIJK

Op de redactie van De Kolderkrant was het deze ochtend een drukte van belang.

Dat wil zeggen: Pieter was druk met Het Mysterie van de Vreemde Kostgangers, de redacteuren waren druk met de krant en Adri was druk met álles.

Met tassen. Met kratten. Met dozen. Met nóg meer tassen. En met de zeer nadrukkelijke mededeling dat Pieter vooral niet moest vragen waarom er vier verschillende soorten kaas mee moesten naar Frankrijk. “Dat zijn noodzakelijke levensmiddelen,” zei Adri.

Pieter keek naar de dozen. “Daar zit volgens mij ook een kaarsenstandaard bij.” “Die is óók noodzakelijk.” Pieter besloot op dat moment dat liefde vooral een kwestie van vertrouwen was. En soms van zwijgen. Want er stond iets te gebeuren.

De twee zouden binnenkort vertrekken richting Frankrijk. Niet voorgoed, want daarvoor was Pieter nog veel te gehecht aan zijn eigen koffiezetapparaat, zijn krant en de wetenschap dat de Nederlandse supermarkt op dinsdag gewoon om acht uur open ging.

Nee, ze gingen naar de bron. Naar de broedplaats. Naar het epicentrum. Naar het Mekka van alles wat normaal gesproken niet in een doorsnee vakantiefolder staat.

Camping Domaine Sainte Marie. De plek waar de Vreemde Kostgangers zich kennelijk als vanzelf verzamelen. En waar Peter Volloper mededirecteur is, terwijl Marga - door ingewijden ook wel aangeduid als The Lady of the House Hyacinth - met vaste hand de scepter én de pollepel zwaait. Dat laatste is belangrijk. Want wie de pollepel beheerst, beheerst uiteindelijk de hele camping.

Pieter had zich voorgenomen om deze keer het mysterie grondig te onderzoeken. Waarom waren

er daar zoveel vreemde kostgangers? Waarom doken ze steeds weer op? Waarom leek iedereen er een eigen gebruiksaanwijzing bij te hebben? En vooral: waarom voelde niemand zich daar eigenlijk vreemd, maar vooral 'thuis'. Dat laatste vond Pieter misschien nog wel het vreemdste.

Hij verheugde zich dan ook op de ontmoetingen. Op de gesprekken. Op de verhalen. Op de onverwachte gebeurtenissen die op Domaine Sainte Marie ongeveer dezelfde voorspelbaarheid hadden als een kat met een zak vol paling. En natuurlijk op de borreluurtjes.

Want een goed journalistiek onderzoek begint nu eenmaal met nieuwsgierigheid, wordt voortgezet met observatie en eindigt - indien mogelijk - met een glaasje iets.

Daarna wachtte De Verbroederij. Het wereldberoemde drie sterrenrestaurant van de camping. Drie sterren? Pieter wist niet precies welke sterren. Maar vermoedelijk waren het er drie omdat één ster voor de keuken was, één voor de sfeer en één voor het feit dat iedereen na afloop nog wist waar hij zijn tent had staan.

En alsof dat allemaal nog niet genoeg was, zouden Pieter en Adri ook deelnemen aan het 14de én 15de Krasse Knarren Boulestoernooi. Twee toernooien. Twee weken. Tientallen boules. En een verzameling deelnemers waarvan de gemiddelde leeftijd inmiddels dicht tegen de categorie historisch monument aan begon te schurken.

Pieter zag het helemaal voor zich. Overdag serieus onderzoek doen. 's Middags constateren dat het onderzoek dringend behoefte had aan een drankje. 's Avonds dineren. En tussendoor een boule gooien die volgens Pieter strategisch bedoeld was, maar volgens Adri meestal gewoon te hard. Toch zat er onder alle vrolijkheid iets ernstigs. Want misschien was het mysterie helemaal geen mysterie. Misschien zijn vreemde kostgangers helemaal niet vreemd. Misschien zijn ze gewoon mensen die ergens een plek hebben gevonden waar ze niet voortdurend hoeven uit te leggen waarom ze anders zijn.

Waar een eigenaardigheid geen probleem is, maar een verhaal. Waar een afwijking geen afwijking heet. Waar je gewoon mag aanschuiven.

Pieter keek nog eens naar de dozen. "Adri?" "Ja?" "Zit daar toevallig ook mijn notitieboekje in?" "Welke?" "Dat voor mijn onderzoek."

Adri wees naar een enorme doos. "Onder de jeu-de-boulesballen." Pieter glimlachte. Het onderzoek kon beginnen. Althans… Zodra de auto was ingepakt.

En dat bleek, gezien het aantal tassen, kratten en dozen, een mysterie op zichzelf te zijn.

DE SCHAPENFLUISTERAAR

Er zijn van die ontmoetingen waarvan je pas achteraf begrijpt dat ze van levensbelang waren.

Niet voor de wereldvrede. Niet voor de economie. En zelfs niet voor het voortbestaan van de mensheid.

Maar wel voor een onderzoeksreis van Pieter Pottenkijker.

Pieter loopt bijna dagelijks met Nacho, de beagle, langs de schapenwellness van schaapverloskundige Marian. Een idyllisch stukje weiland waar de dames van de kudde hun dagen doorbrengen met grazen, herkauwen en elkaar vermoedelijk bijpraten over de laatste ontwikkelingen op het gebied van wol.

Pieter en Nacho zijn daar inmiddels vaste passanten. Maar opvallen doen ze niet. De schapen kijken niet eens. Nacho kan er met zijn neus bijna tegen het hek staan, een blik werpen alsof hij zojuist de ontdekking van de eeuw heeft gedaan, maar de schapen reageren met de majestueuze onverschilligheid van mensen die al jaren in een wachtkamer zitten. Pieter had zich daar inmiddels bij neergelegd.

Tot vandaag. Vandaag was Adri mee. En Nacho natuurlijk. En Adri had sla bij zich. En bloemkool. Dat laatste bleek kennelijk een diplomatiek paspoort. Want nog voordat Pieter goed en wel begreep wat er gebeurde, kwam het eerste schaap richting hek. Toen een tweede. Toen een derde. En binnen enkele seconden stond daar de complete kudde.

Een soort buitengewone algemene ledenvergadering, maar dan met meer wol en aanzienlijk minder notulen.

Alle ogen waren op Adri gericht. Pieter keek naar Nacho. Nacho keek naar Adri. Adri keek naar de schapen. De schapen keken naar Adri.

Pieter voelde dat hij getuige was van iets groots. “Volgens mij,” zei hij voorzichtig, “ben jij een schapenfluisteraar.”

Adri zei niets. Dat doen schapenfluisteraars vermoedelijk ook niet. Die communiceren op een hoger niveau. Ze luisteren met hun ogen, praten met hun houding en stellen gerust zonder een enkel woord te zeggen.

En zo stond Adri daar, met haar sla en bloemkool, terwijl de kudde haar aandachtig aanhoorde. Pieter kreeg sterk de indruk dat er een soort mededeling werd gedaan.

Misschien ging het over het weer. Misschien over de bloemkool. Maar waarschijnlijker was het de boodschap dat Adri slechts enkele weken weg zou zijn. Dat ze terugkwam. Dat ze de schapen niet in de steek liet.

En kennelijk was die boodschap buitengewoon overtuigend. Want langzaam draaide het eerste schaap zich om. De tweede volgde. De derde ook. En binnen een minuut trok de hele kudde zich terug het weiland in. Daar begonnen ze weer rustig te grazen. Alsof er niets was gebeurd.

Pieter haalde opgelucht adem. Zijn onderzoeksreis was gered. Want eerlijk is eerlijk: als de schapen Adri hadden tegengehouden, had Pieter waarschijnlijk moeten blijven. Je kunt tenslotte geen internationale onderzoeksreis beginnen terwijl een kudde schapen met collectieve emotionele chantage bij het hek staat.

En toch zat er iets moois in deze merkwaardige ontmoeting.

Soms hoef je niets uit te leggen. Soms is aanwezigheid genoeg. Rust. Aandacht. Een beetje begrip. En misschien een krop sla.

Pieter keek naar Adri en glimlachte. De wereld heeft volgens hem meer schapenfluisteraars nodig. Mensen die niet meteen roepen, duwen of overtuigen. Mensen die eerst kijken. Luisteren. En begrijpen.

Want misschien is dat wel het grootste mysterie van allemaal: dat je soms pas écht gehoord wordt wanneer je zelf even ophoudt met praten.

Pieter klopte Nacho op zijn kop. “Kom jongen. Wij hebben nog een onderzoeksreis te redden.”

Nacho keek nog één keer naar de schapen. De schapen keken niet terug. Hij had zijn reputatie inmiddels geaccepteerd. Zelfs als hond kwam hij bij deze kudde niet door de ballotage. Adri wel.

En Pieter? Die wist één ding zeker. Zijn lief was officieel gepromoveerd. Tot schaapfluisteraar. Met als specialisatie: bloemkooldiplomatie.

DE FABELACHTIGE FABELTJESMUSICAL

Er zijn van die ideeën waarvan je achteraf denkt: hoe heeft iemand dit ooit kunnen bedenken? En er zijn ideeën waarvan je al vóór de uitvoering denkt: dit gaat gegarandeerd mis.

Pieter Pottenkijker had een talent voor beide.

Het begon allemaal met een opmerking tijdens de afsluitende redactievergadering van De Kolderkrant.

“De mensen,” sprak Pieter plechtig, terwijl hij met zijn wijsvinger tegen zijn neus tikte, “zijn dol op fabeltjes.”

“Dat klopt,” zei Pieters’ lief. “Maar,” vervolgde Pieter, “wij vertellen geen fabeltjes.” “Dat klopt ook,” zei een ander. “Dus,” zei Pieter, “gaan wij een musical maken over de Fabeltjeskrant.”

Het bleef stil. Niet zomaar stil. Het soort stil waarin zelfs een bromvlieg eerst toestemming vraagt voordat hij verder zoemt.

De een keek naar de ander. De ander keek naar de een. Pieter keek naar het plafond.

Staatsraad Van der Molen, die digitaal aanwezig was, keek alsof hij zojuist een koninklijk besluit had ontvangen waarin stond dat hij per direct moest leren tapdansen.

“Een musical?” vroeg hij. “Een musical,” bevestigde Pieter. “Over de Fabeltjeskrant?” “Over de Fabeltjeskrant.” “Met zang?” “Zeker.” “En dans?” “Uiteraard.” De Staatsraad slikte. “En… publiek?”

Pieter knikte. “Dat is meestal het geval bij musicals.” De Staatsraad keek bezorgd. “Dan moet ik eerst even nadenken over mijn grondwettelijke positie.”

“U bent mijnheer de Uil,” zei Pieter. De Staatsraad rechtte zijn rug. “Dat verandert de zaak.”

DE ROLVERDELING

Pieter had zijn huiswerk gedaan. Mijnheer de Uil was onomstreden. Staatsraad in ruste Van der Molen.

Niemand anders beschikte over zo’n imposante combinatie van wijsheid, ernst en de bijzondere gave om een eenvoudige zin te laten klinken alsof hij zojuist uit een staatsstuk van 1847 was opgediept.

“Dan zal ik de jeugd iets meegeven,” sprak hij. “Mooi,” zei Pieter. “Maar ik zing niet.” “Dat hoeft niet.” “En ik dans ook niet.” “Dat hoeft evenmin.” “En als er een uilennest in het decor komt, wil ik daar niet werkelijk in zitten.” “Dat spreekt voor zich.”

De Staatsraad keek opgelucht. “Dan ben ik beschikbaar.”

Voor Ed en Willem Bever hoefde Pieter niet lang na te denken. Peter Volloper en Jerommeke Leegloper. Twee mannen die gezamenlijk in staat waren een eenvoudig plankje te veranderen in een bouwproject van nationaal belang.

Peter had meteen de tekst van Ed uit zijn hoofd geleerd. Jerommeke had vooral belangstelling voor het decor. “Kunnen we een echte werkplaats maken?”

“Nee.” “Een nepwerkplaats?” “Ja.” “Met een echte zaag?” “Nee.” “Een nepzaag?” “Ja.” “Maar dan wel een zaag die eruitziet als een echte zaag?”

Pieter zuchtte. “Jerommeke…” “Ja?” “Je bent Willem Bever.” Jerommeke straalde. “Dat dacht ik al.”

Zoef de Haas was helemaal geen discussie. Klaas Zwart. Dat was een één-op-één casting waar zelfs de Koninklijke Commissie voor Onmiskenbare Gelijkenissen geen bezwaar tegen zou kunnen maken.

“Zoef!” Klaas stoof over het toneel. “Stop!” Klaas stond stil. “Zoef!” Hij stoof weer weg. Pieter keek hem na. “Dat gaat goed.” “Zoef!” “Alleen nog leren wachten op je cue.”

“Cue?” “Het moment waarop je mag beginnen.” “Zoef!” “Dat wordt nog een uitdaging.”

Tuttuttut! Voor Truus de Mier was er maar één kandidaat. Marga. The Lady of the House Margareth. Zij had bovendien al jaren ervaring met het uitspreken van één woord in ongeveer honderd verschillende stemmingen. “Tuttuttut.”

Pieter noteerde iets. “Perfect.” “Tuttuttut.” “Wat betekent dat?” “Tuttuttut.” “Is dat een ja?” “Tuttuttut.” “Of een nee?” Marga keek hem aan. “Tuttuttut.”

Pieter schreef op: Marga heeft de rol volledig begrepen.

Voor Stoffel de Schildpad was Theo WatZegtUNou geknipt. Of beter gezegd: geschikt. Want Theo had een bijzondere gave om op een vraag van drie woorden een antwoord van zeven minuten te geven, waarna niemand meer wist wat de vraag ook alweer was.

“Stoffel,” zei Pieter tijdens de repetitie, “wat vind jij van de musical?” Theo keek bedachtzaam. “Nou, dat hangt er natuurlijk helemaal vanaf wat je onder een musical verstaat…”

Pieter glimlachte. “Genoeg gezegd.” “Maar ik ben nog niet eens begonnen.” “Precies.”

Juffrouw Kato Ooievaar was een ander verhaal. Daarvoor waren meerdere kandidaten. Er werd zelfs een auditie gehouden. De ene kandidaat kon prachtig loeien. De andere kon overtuigend kakelen. Een derde kon vijf minuten lang met een verenboa over het toneel lopen zonder ergens tegenaan te botsen. Maar uiteindelijk viel de keuze op Madeleine Sliphorst. Toen zij haar eerste zin uitsprak, wist iedereen genoeg. “Behalve mijn veren,” zei ze, “heb ik ook nog principes.”

Pieter stond op. “U bent aangenomen.”

Het bos wordt bevolkt Bor de Wolf kreeg een rol die hem op het lijf geschreven was. Gerda Haaknaald. “Maar,” zei Gerda, “ik wil wel een wolf met karakter.” “Dat heeft Bor.” “En tanden?” “Die kunnen we schilderen.” “En een staart? “Die regelen we.” “En honger?”

Pieter keek haar aan. “Daar hoeven we niets voor te regelen.” Gerda grinnikte.

Gerrit de Postduif werd Frank Mosterd. Ook logisch. Frank had de uitstraling van iemand die overal iets moest bezorgen, maar zelden wist waar.

“Waar moet ik heen?” vroeg hij. “Je bent Gerrit de Postduif.” “Ja.” “Dus je brengt post.” “Waarheen?” “Dat is het mysterie.” Frank knikte tevreden. “Eindelijk een rol die ik begrijp.”

Toen ontstond er een probleem. Meneer de Raaf. Pieter keek naar zijn lijst. Er stond niets achter. Hij keek nog eens. Nog steeds niets. “Wie heeft Meneer de Raaf?” Iedereen keek naar iedereen. Zelfs Klaas stond stil. Dat was verontrustend.

“Misschien,” zei Nico Snor voorzichtig, “moeten we iemand zoeken met een beetje…” Hij zocht naar het juiste woord. “Raaf?” “Dat is geen eigenschap,” zei Marga. “Het kan wel,” zei Nico.

Pieter dacht na. En toen keek hij naar de hoek. Daar stond iemand die tot dan toe opvallend weinig had gezegd. “Jij.” De persoon keek op. “Wie, ik?” “Ja.” “Maar ik heb helemaal geen auditie gedaan.” “Des te beter.” “Maar ik kan niet zingen.” “Niemand weet dat.” “En ik kan niet dansen.” “Dat weten we inmiddels.” “Maar ik ben geen raaf.”

Pieter glimlachte. “Dat is juist het mooie van toneel.”

LOWIEKE KOMT BINNEN

Voor Lowieke Vos was niemand anders dan Henk Amici geschikt. Henk stapte het podium op met een glimlach die ergens tussen charmant en verdacht in lag. “Wat is mijn eerste scène?” “Je probeert de boel een beetje op stelten te zetten.” “Dus mezelf?” “Precies.” Henk knikte. “Eindelijk een rol met diepgang.”

Aan de andere kant van het toneel stond Nico Snor. Hij kreeg Momfer de Mol. En Nico had er zichtbaar zin in. Hij verscheen de eerste repetitie met een helm op, een schep in zijn hand en een gezicht alsof hij persoonlijk verantwoordelijk was voor alle ondergrondse infrastructuur van het dierenbos.

“Ik ben Momfer.” “Dat zien we.” “En ik woon onder de grond.” “Dat is ook duidelijk.” “Waar is mijn tunnel?” “Die is er niet.” Nico keek Pieter ernstig aan. “Dan is dit geen realistische musical.” Pieter zuchtte. “Maak er maar een gang van.” Nico straalde.

HET HAMSTERDUO

Meindert het Paard paste beter bij Toon of Krasington. Daar was geen twijfel over. Toon stapte op zijn beurt het podium op en probeerde meteen te steigeren. “Niet doen,” zei Pieter. “Ik speel een paard.” “Een paard hoeft niet werkelijk te steigeren.” “Waarom niet?” “Omdat je tegen het decor aanloopt.”

Toon keek naar het decor. “Dat is een zwak decor.” Pieter keek naar Peter Volloper. Peter keek naar Jerommeke. Jerommeke keek naar de zaag. Niemand zei iets.

Myra en Martha Hamster werden vertolkt door Marijke Vest en Gorgeous Jolanda. Zij hadden hun eigen interpretatie van het duo. De oorspronkelijke hamsters waren klein. Deze twee waren dat niet. Maar daar maakten zij zich geen enkele zorgen over. “Wij spelen groot,” zei Marijke. “Veel groter,” voegde Jolanda eraan toe.

“Maar jullie zijn hamsters.” “Juist.” “Dus…” “Dat maakt het juist grappig.”

Pieter moest toegeven dat daar iets in zat.

DE KOE, DE PAD EN DE VLIEGENIER

Els van Otto werd Greta Bontekoe. Koen de Ridder werd Teun Stier. Dat laatste had gevolgen. Want zodra Koen de eerste keer zijn kostuum aantrok, begon hij te snuiven. “Waarom doe je dat?” “Ik ben een stier.” “Je hoeft niet te snuiven.” “Dat hoort bij mijn rol.” “Je hebt nog geen roltekst.” “Maar ik heb een neus.”

Pieter keek naar het plafond. “Het wordt een lange avond.”

Pieter de Gieter werd Piet de Pad. Hij kreeg een groen pak dat iets te strak zat. “Waarom ben ik een pad?” vroeg hij. “Omdat het bij je past.” “Hoezo?” “Je hebt een talent om overal ineens op te duiken.”

Pieter de Gieter keek nadenkend. “Dat is eigenlijk best een compliment.” “Dat bedoelde ik ook.”

Harry Lepelaar werd Dick Vlieg. En Dick nam zijn rol buitengewoon serieus. Hij wilde vleugels. “Echte?” “Bewegende.” “Met motor?” “Nee.” “Waarom niet?” “Omdat je dan tegen het publiek aanvliegt.” “Maar dat is toch interactief?” “Niet als iemand met een rollator op de eerste rij zit.” Dick gaf zich gewonnen.

ZARA ZEBRA

En toen was er Zara Zebra. Daarvoor had Pieter iets bijzonders bedacht. Carmen, la baronessa dalla chroma bionda e ricciuta, kreeg een nieuwe carrière. Als zebra.

Carmen verscheen in haar kostuum. Iedereen werd stil. Het was een indrukwekkende verschijning. Zwart-wit gestreept, blonde krullen, kin omhoog en een blik die duidelijk maakte dat zelfs de zebra’s van het bos voortaan een sociale statusindeling zouden kennen.

“Ik ben Zara.” “Ja,” zei Pieter. “Maar waar is mijn kroon?” “Zara heeft geen kroon.” Carmen keek hem aan. “Dan heeft Zara een probleem.” Pieter dacht even na. “Je krijgt een strik.” Carmen glimlachte. “Dat is acceptabel.”

EN TOEN BEGON HET MYSTERIEUZE GEDOE

De muziek zou worden verzorgd door Johan, de Gevoelige Snaar, en Guitar Hans. En dat was een geruststellende gedachte. Totdat op een avond de instrumenten verdwenen.

Eerst was de gitaar van Hans weg. Daarna de accordeon. Toen het keyboard. En als klap op de vuurpijl was ook de triangel verdwenen.

"Wie steelt er nou een triangel?" vroeg Peter Volloper. "Een muzikaal gewetenloos iemand," zei Theo. Iedereen keek naar hem. "Wat?" "Je hebt zeven minuten gesproken zonder antwoord te geven." Theo knikte, "Dat klopt."

Pieter verzamelde de cast. "Dames en heren, dieren en vreemde kostgangers…" "En schildpadden," zei Theo. "Ja, Theo." "En hamsters." "Ja, Marijke." "En hamsters met ambitie," zei Jolanda. "Ook goed."

Pieter keek de zaal rond. "Er is iemand die onze instrumenten steelt." Er viel een stilte. Toen klonk er ergens: "Zoef!" Klaas vloog voorbij. Pieter keek hem na. "Verdacht." "Zoef!" "Zeker verdacht." Maar Klaas kwam terug. In zijn handen had hij de triangel. "Ik heb hem gevonden!"

Iedereen keek opgelucht.

"Waar?" Klaas wees. "Nog op de plek waar hij lag." Pieter knipperde. "Dus…" "Hij was niet gestolen." "Maar waar zijn de andere instrumenten?"

Niemand wist het. Tot Nico Snor ineens naar de grond keek. "Hier zijn sporen." Iedereen verzamelde zich. Er liepen kleine voetafdrukken over het toneel. Richting de kelder. Nico glimlachte. "Dat dacht ik al." "Wat?" "Momfer de Mol moet natuurlijk zijn werk doen."

Hij pakte zijn schep. En verdween. Onder het toneel. Vijf minuten later klonk er onder de planken een harde knal. "Au!" "Alles goed?" riep Pieter. "Ja." "Wat was dat?" "Een basgitaar." "Hoe kan een basgitaar jou raken?" "Hij lag verkeerd."

Even later kwam Nico boven. Achter hem aan werden één voor één de instrumenten tevoorschijn gehaald. De gitaar. Het keyboard. De accordeon. Een trommel. Twee sambaballen. En een complete doos met mondharmonica's.

Iedereen keek verbaasd. "Wie heeft dit hier verstopt?" Nico wees. Achter in de kelder stond een oude kist. Op de kist lag een briefje. Pieter pakte het op.

Er stond: NIET ALLES WAT VERDWIJNT, IS GESTOLEN. SOMS WORDT HET VERBORGEN OM GEHOORD TE WORDEN.

Iedereen keek elkaar aan. "Dat klinkt wel erg filosofisch," zei Henk. "Of verdacht," zei Frank.

Staatsraad Van der Molen nam het briefje aan. Hij las het langzaam. "Interessant." "Wat is er interessant?" vroeg Marga. "Dat wij al die tijd naar dieren hebben gekeken." Hij keek de groep rond. "Terwijl het misschien helemaal niet om dieren gaat."

Het werd stil. Zelfs Klaas. "Zoef," zei hij zacht. De Staatsraad vervolgde: "Een fabel vertelt nooit alleen een verhaal over een uil, een mier, een wolf of een haas. Achter ieder dier zit een mens. En achter iedere mens zit een verhaal."

Pieter glimlachte. Dat was precies waarom hij deze musical had willen maken. Niet alleen om te

lachen. Niet alleen om verkleed op een podium te staan. Maar om te laten zien hoe gemakkelijk wij mensen elkaar in hokjes stoppen.

De wijze uil. De domme schildpad. De sluwe vos. De bange haas. De sterke stier. De trage pad. De ijdele zebra. De bemoeizuchtige mier.

We geven iemand een rol en vergeten vervolgens dat hij ook nog een heel mens is. "Dus," zei Pieter, "we moeten de musical veranderen."

Iedereen keek geschrokken. "Wat?" "De dieren spelen zichzelf." "Maar ik bén geen dier," zei Carmen. "Dat is precies het punt."

DE GENERALE REPETITIE

De volgende avond was alles anders.

Staatsraad Van der Molen zat als mijnheer de Uil op zijn tak. Peter en Jerommeke timmerden aan een decor dat eigenlijk helemaal niet nodig was. Klaas rende als Zoef over het podium. Marga sprak haar tuttuttut. Theo nam rustig de tijd om niets te zeggen. Madeleine keek streng vanaf haar stok. Gerda gromde. Frank bezorgde brieven aan mensen die nergens om hadden gevraagd. Henk glimlachte gevaarlijk als Lowieke Vos. Nico groef tunnels. Toon hinnikte. Marijke en Jolanda liepen als twee veel te grote hamsters over het toneel. Els loeide. Koen stierde. Pieter sprong. Dick vloog. Carmen schitterde. En ergens achter het doek klonk de muziek van Johan en Guitar Hans.

Toen gebeurde er iets bijzonders. Het publiek, dat voor de generale repetitie was uitgenodigd, begon te lachen. Niet omdat iemand voor gek stond. Maar omdat iedereen zichzelf een beetje herkende.

De wijze. De druktemaker. De betweter. De twijfelaar. De ijdeltuit. De stille. De snelle. De trage. De vreemde. De gewone.

En misschien waren dat uiteindelijk allemaal maar woorden. Want wie bepaalt eigenlijk wat gewoon is? Pieter keek de zaal in. Hij zag kinderen lachen. Ouders glimlachen. Opa's en oma's die elkaar aankeken. En ergens op de tweede rij zat een jongen die met grote ogen naar het podium keek.

"Is dat nou echt een fabeltje?" vroeg hij. Pieter dacht even na. Toen schudde hij zijn hoofd. "Nee." "Wat dan?" Pieter glimlachte. "Een spiegel." De jongen keek naar het podium. Daar stond de hele bonte verzameling van De Kolderkrant. Vreemde Kostgangers. Allemaal. En niemand helemaal vreemd.

Toen kwam Staatsraad Van der Molen naar voren. Hij keek de zaal in. "Dames en heren," sprak hij. "Het leven is misschien wel de grootste fabel van allemaal."

Hij pauzeerde. "Maar gelukkig…" Achter hem kwam Klaas aangezoefd. "Zoef!" De Staatsraad sloot zijn ogen. "…is er altijd iemand die er tussendoor loopt."

De zaal barstte in lachen uit. En Pieter Pottenkijker? Die keek tevreden toe. Want De Kolderkrant had opnieuw bewezen wat zij al jaren beweerde: zij vertelt geen fabeltjes.

Alleen soms… vertellen de fabeltjes wél iets over ons. En dat, zo vond Pieter, was misschien nog vreemder.

Maar ook veel mooier. Wordt vervolgd… Want ergens achter de coulissen lag inmiddels een zebrahoef. En niemand wist van wie die was.

DE KAPPER VAN LA PALISSE

Er zijn mensen die naar de kapper gaan omdat hun haar te lang is. En er zijn mensen die naar de kapper gaan omdat ze vinden dat hun haar een statement moet maken.

De Staatsraad behoorde duidelijk tot die laatste categorie.

Niet dat hij ijdel was. Welnee. De Staatsraad was slechts iemand die graag goed voor de dag kwam. Gesoigneerd, zoals hij dat zelf noemde. Een woord dat hij met zoveel overtuiging uitsprak dat je bijna zou denken dat hij persoonlijk de Franse taal had uitgevonden.

En dus had hij zich in La Palisse, niet ver van Treteau en camping Domaine Sainte Marie, laten behandelen door de plaatselijke haarkunstenaar.

‘Prachtig geknipt,’ zei Pieter toen hij hem zag. De Staatsraad streek tevreden over zijn hoofd. ‘Blunt cut.’

Pieter keek hem aan. ‘Gezondheid?’ ‘Blunt cut. Een recht, enigszins bot geknipt kapsel.’

‘Aha.’

Pieter besloot onmiddellijk dat hij voortaan gewoon ‘kort van achteren en opzij’ zou zeggen.

Zelf had Pieter inmiddels ook dringend behoefte aan een knipbeurt. Hij was echter zó verdiept geweest in zijn onderzoek naar de Vreemde Kostgangers dat hij vergeten was een afspraak te maken.

En nu stond hij voor een dilemma. Of zijn haar laten doorgroeien tot het de status van zelfstandige campinggast zou krijgen… Of het voorbeeld van de Staatsraad volgen.

De kapper.

Pieter koos voor het laatste. En dat bleek een uitstekend idee.
Want in de kapsalon gebeurde iets wonderlijks. Iedereen kwam er binnen met haar. Maar niemand bleek gewoon om een knipbeurt te vragen.

'Ik wil graag babylights.' Pieter keek op. 'Zijn dat kleinkinderen?' 'Nee,' fluisterde de Staatsraad. 'Heel fijne highlights.'

Een dame wilde een balayage. Een heer vroeg om een fade. Een jongedame wilde beach waves. En een andere mevrouw informeerde of de kapper ook een Dutch braid kon maken.

Pieter begon nerveus te worden. 'Ik wil gewoon dat er een paar centimeter afgaat,' zei hij. De kapper knikte. 'Blunt cut?'

Pieter slikte. 'Doe maar. Maar niet te blunt.'

Daarna kwam de vraag die Pieter de rest van zijn leven zou achtervolgen. 'Keratin treatment?' 'Keratine-wattes?' De kapper wees op zijn haar. 'Super glad. Pluisvrij.'

Pieter keek naar de spiegel. 'Meneer, ik ben al jaren pluisvrij. Alleen mijn haar nog niet.' De kapper lachte.

En Pieter ontdekte dat een kapsalon eigenlijk een soort theater is. De één komt voor een boblijn, de ander voor curls, een derde voor glossing en weer iemand anders voor een complete metamorfose.

Er werd geföhnd, geblowdryd, gefixeerd, gehydrateerd en vermoedelijk zelfs ergens een beetje gebleekt.

Pieter hoorde termen als back combing, disconnection, dip-dye, finger waves en ecaille voorbijkomen.

Hij schreef ze allemaal op. Niet omdat hij ze begreep. Maar omdat je als Pottenkijker nooit weet wanneer zoiets van pas komt.

Na enige tijd draaide de kapper de stoel om. Pieter keek in de spiegel. Hij was het nog. Alleen met aanzienlijk minder haar.

'Mooi?' vroeg de kapper. Pieter knikte. 'Zeker. En vooral heel… gedekt.'

De Staatsraad knikte goedkeurend. 'Geslaagd. En zo verlieten de twee mannen de kapsalon. Pieter met een frisse coupe. De Staatsraad met een nog grotere behoefte aan bewondering.

En achter hen bleef de deur openstaan voor de volgende Vreemde Kostganger.

Want misschien is dat wel het geheim van een goede kapper: je komt binnen als jezelf en loopt naar buiten als jezelf… maar dan met iets meer vertrouwen, iets minder haar en een hoofd vol woorden waarvan je thuis eerst moet opzoeken wat ze betekenen.

En Pieter? Die had één ding geleerd. Je hoeft niet alles van je haar te begrijpen om goed in je vel te zitten. Al is het natuurlijk wel handig om te weten wat je kapper bedoelt als hij vraagt: 'Wilt u een beetje fading?' Want voor je het weet, ben je niet alleen je haar kwijt. Maar ook je wenkbrauwen.

En dát zou zelfs voor de Staatsraad een brug te ver zijn.

HOOGSEIZOEN IN ALLE SEIZOENEN

Pieter Pottenkijker was begonnen aan zijn veldonderzoek naar de Vreemde Kostgangers.

Dat klinkt gewichtig.

Alsof hij met een beige regenjas, een vergrootglas en een notitieboekje onder zijn arm ergens tussen de struiken lag te wachten tot een zeldzame kostganger zich voorzichtig uit een caravan zou wurmen.

Niets was minder waar. Al na één dag wist Pieter één ding zeker: hij zou worden bedolven onder informatie.

Informatie kwam van links. Van rechts. Van voren. Van achteren. Soms zelfs van boven, al bleek dat laatste meestal koffie of een goedbedoelde aanwijzing te zijn.

Maar Pieter was een geordend man. En een geordend man laat zich niet zomaar bedelven. Die maakt stapeltjes. Dus besloot Pieter bij het begin te beginnen.

De aankomst.

Camping Domaine Sainte Marie kent, zoals iedere zichzelf respecterende camping, een voorseizoen, een hoofdseizoen en een naseizoen. Dat is tenminste de theorie.

In de praktijk ontdekte Pieter iets heel anders. Domaine Sainte Marie kent maar één seizoen: hoogseizoen. Niet wat betreft de prijs, want die is in het laagseizoen meer dan schappelijk. Nee, Pieter bedoelde iets veel belangrijkers: de gezelligheid.

En de hartelijkheid. Want Pieter was de poort nog niet goed en wel binnen of hij had het gevoel dat hij niet op een camping aankwam, maar op een staatsbezoek.

Van Limburg tot de Bollenstreek. Van de Randstad tot ver boven Veendam. Iedereen leek op de een of andere manier te weten dat Pieter eraan kwam.

En iedereen vond daar blijkbaar iets van. Vooral iets aardigs.

Daar stonden Marga, *the Lady of the House* Hyacinth en Peter Volloper al klaar. Niet met een fanfarekorps, rode loper en erewacht – hoewel Pieter achteraf niet zou hebben uitgesloten dat die ergens achter een caravan stond – maar wel met koffie en ander lekkers.

En dat is eigenlijk veel beter. Want bij koffie begint tenslotte iedere beschaving.

Karin, La Signora Sempre Parata, oftewel Mevrouw Altijd Paraat, bleek vervolgens precies te doen wat haar titel beloofde. Altijd paraat.

Rob *Handyman* was eveneens van de partij.

Samen vormden zij het soort duo waarvan Pieter vermoedde dat ze, als het nodig was, zelfs de scheve toren van Pisa nog recht zouden zetten.

Een stofje? Weg. Een ongemak? Opgelost. Een lege fles? Niet lang. Een hongerige campinggast? Daar werd serieus werk van gemaakt. En als er ergens gespeeld, gegeten of gedronken moest worden, bleken ook daarvoor de juiste mensen op de juiste plaats te staan.

Pieter keek het allemaal eens rustig aan. Hij maakte aantekeningen. Niet over het eten. Dat zou onprofessioneel zijn. Hoewel hij eerlijk moest toegeven dat het lastig was om daar géén aantekeningen over te maken.

Langzaam begon het Pieter te dagen. Zijn onderzoek naar de Vreemde Kostgangers zou niet alleen gaan over de mensen die hier verbleven. Het ging over iets veel groters. Over een camping waar mensen elkaar niet eerst vragen wat ze doen, waar ze vandaan komen of wat ze van elkaar nodig hebben. Ze zeggen gewoon: **welkom.**

En misschien, dacht Pieter, is dat wel het vreemdste verschijnsel van allemaal.

In een wereld waarin iedereen steeds drukker lijkt met zichzelf, bleek hier nog altijd ruimte voor een ander.

Pieter keek naar zijn lief. Zij keek terug. “Je hebt nog niets onderzocht,” zei ze. Pieter knikte ernstig. “Jawel.” Hij wees naar zijn koffie. “Het eerste bewijsstuk.” En nam nog een slok.

Het veldonderzoek kon beginnen.

Vorstelijk onthaald, uitstekend gevoed en met voldoende koffie achter de kiezen was Pieter Pottenkijker er klaar voor.

Althans… Voor zover een man ooit klaar kan zijn voor een camping vol Vreemde Kostgangers.

DE STAATSRAAD EN DE GLAZEN BOULE

Het was aan het begin van het eerste borreluurtje toen Pieter nog maar net geland was en de informatie als een vloedgolf over hem heen kwam. Nog vóór hij zijn eerste slok had genomen, wist hij al dat er geoefend werd, dat er besproken werd, dat er gewonnen móést worden en dat de komende Krasse Knarren Boulestoernooien nu al meer spanning veroorzaakten dan een gemiddelde kabinetsformatie.

Pieter keek eens om zich heen. Niemand leek daar verbaasd over. Dat stelde hem enigszins gerust.

De Staatsraad, die in ruste Van der Molen heette maar daar bepaald niet rustiger van was geworden, vertelde namelijk dat hij thuis regelmatig oefende voor de boulestoernooien.

“Waar oefent u dan?” vroeg Pieter belangstellend. De Staatsraad keek alsof de vraag eigenlijk overbodig was. “Op het pad.”

“Welk pad?” “Het pad tussen de achterdeur en het schuurtje.”

Pieter knikte bedachtzaam. Een professioneel boulister had kennelijk maar weinig nodig. Een boule, een doelballetje en een stukje bestrating. Dat kon bijna overal.

“Uitermate geschikt,” vervolgde de Staatsraad.

Dat was een opvatting die door Sonja, zijn steun en toeverlaat, bepaald niet werd gedeeld. Sonja zat tegenover hem. Dat was opmerkelijk. Want Sonja zat normaal gesproken altijd rechts van de Staatsraad. Niet omdat zij daar toevallig graag zat, maar omdat zij volgens eigen zeggen dan beter kon voorkomen dat hij tijdens openbare optredens zijn eigen glazen ingooide.

En dat was nodig. Heel nodig. “Roel,” zei Sonja.

Pieter verslikte zich bijna in zijn drankje. Roel.

Alleen Sonja mocht de Staatsraad bij zijn voornaam noemen. En zij deed dat met de vastberadenheid van iemand die al jarenlang wist dat sommige mensen vooral gevaarlijk zijn wanneer ze een goed idee krijgen.

“Roel,” herhaalde ze, “je moet niet doen alsof dat pad daar voor het boulissen ligt.” “Maar het is een uitstekend pad.” “Het is een pad naar het schuurtje.” “Precies.” “En jij hebt dar inmiddels meer ballen tegen de deur gegooid dan er dagen in een week zitten.”

De Staatsraad keek beledigd. “Dat is overdreven.” Sonja glimlachte. “Dat schuurdeurtje, zeg maar gerust die deur, heeft heel veel glas.”

Er viel een korte stilte.

“Ons geluk samen,” vervolgde ze, “is min of meer gebouwd op de scherven daarvan. En inmiddels is het zo’n berg, dat wij daar nog wel zestig jaar mee verder kunnen.”

Pieter keek naar de Staatsraad. Die keek naar zijn glas. Toen keek Pieter naar het glas van Sonja. Niemand bewoog. Kennelijk was dit het moment waarop men verstandig deed.

Het verklaarde volgens Pieter ook waarom de Staatsraad inmiddels lid én bestuurder was geworden van club de petanque De Emmese Boule.

Daar waren de ramen, zo vermoedde Pieter, veiligheidshalve vervangen door plaatstaal.

“En daar?” vroeg hij voorzichtig. “Gaat het goed met oefenen?” “Uitstekend,” zei de Staatsraad. Sonja knikte. “Ja. Daar sneuvelt alleen nog zijn reputatie.”

Pieter nam een flinke slok. De Krasse Knarren zouden een mooi toernooi tegemoet gaan. Want uiteindelijk ging het bij boulen natuurlijk niet alleen om winnen. Het ging om samenzijn, plezier, een beetje competitie en vooral om het vermogen om na een mislukte worp gewoon opnieuw te beginnen.

Al was het misschien verstandig om dat laatste eerst eens zonder ramen te oefenen.

Pieter noteerde het in zijn veldnotitieboekje: ‘Wie de kunst van het leven beheerst, weet wanneer hij moet gooien… en wanneer hij zijn glas gewoon laat staan.’

En dat was misschien wel de belangrijkste bouleles van de middag.

DE SPIRITUELE CAMPINGGAST

Het was ergens halverwege het eerste borreluurtje toen Marga, the lady of the house Hyacinth, zich liet ontvallen dat zij over enige vernieuwing van het campingaanbod nadacht.

Dat was op zichzelf al een mededeling waar Pieter even voor ging zitten.

Marga was namelijk in het voor-, hoofd- én laagseizoen in topvorm. Een mens zou bijna denken dat daar geen verbetering meer mogelijk was.

“Yoga,” zei ze. Pieter stopte met kauwen. “Yoga?” “Ja. Steeds meer campings bieden Vinyasa flow aan. En Kundalini.”

Aan tafel werd het stil. Niet omdat iedereen wist wat het was. Juist omdat niemand wist wat het was.

Marga bleek zich uitstekend te hebben ingelezen.

“Vinyasa flow is een actieve en vloeiende vorm van yoga. Je beweegt op het ritme van je ademhaling van de ene houding naar de andere.”

Pieter keek naar zijn buik. Die bewoog op dit moment vooral op het ritme van zijn derde borrel.

“En Kundalini,” vervolgde Marga, “gaat over spirituele levensenergie die onderaan je wervelkolom ligt te slapen.”

Pieter keek onmiddellijk onder tafel. “Ligt te slapen?” “Ja. Als een opgerolde slang.” Pieter keek nu nog eens. “Dan zou ik die vooral laten liggen.”

Volgens Marga kon die energie worden gewekt door yoga, meditatie, ademhaling en speciale sessies. Vervolgens zou ze omhoog kunnen stromen langs de chakra's, wat kon leiden tot meer bewustzijn, diepe rust en spirituele ontwikkeling.

"Of tot paniek," mompelde Pieter. Dat laatste bleek namelijk ook te kunnen.

Een Kundalini-ontwaking kon volgens de deskundigen behoorlijk krachtig zijn. Soms zelfs overweldigend als de energie te snel omhoogkwam.

Pieter zag het al voor zich. Een campinggast die op maandagochtend rustig begon met ademhalen en op woensdagmiddag ergens boven de receptie hing.

"Maar wie geeft dat dan?" vroeg hij. "Een yogaleraar." "En die mag jou dan zomaar overal aanraken?" Marga keek hem aan.

Pieter zette zijn glas neer.

"Dat vind ik toch een merkwaardige ontwikkeling. We hebben jarenlang geprobeerd duidelijk te maken dat niemand een ander ongevraagd mag aanraken. En nu zou een yogaleraar ineens kunnen zeggen: 'Ga maar liggen, ik voel daar een chakra'?"

Niemand antwoordde.
"Is dat dan de tegenreactie op de MeToo-beweging?" vroeg Pieter. "En waarom mag die yogaleraar dat eigenlijk wel? Omdat hij een matje bij zich heeft?"

Dat vond Pieter principieel lastig. Hij had trouwens sowieso iets tegen yogamatjes. Als kind had hij al veel te vaak op het matje moeten komen. Bij pa. Bij ma. Bij een onderwijzer. Bij een onderwijzeres. En van sommige van die opvoedkundige sessies voelde hij de gloeiende resultaten nog altijd op zijn vingers en billen.

"Voor mij," zei Pieter, "is een matje vooral een herinnering aan een jeugd waarin ontspanning kennelijk nog niet was uitgevonden."

Gelukkig bleek niemand aan tafel warm te lopen voor het nieuwe campingconcept. Sterker nog: er ontstond opvallend veel belangstelling voor de mogelijkheid om gewoon te blijven zitten.

Marga zag het met een glimlach aan.

En daarmee verdween Vinyasa-Kundalini voorlopig naar het rariteitenkabinet van de camping. Dat kabinet was overigens inmiddels aardig gevuld. Daarin bevonden zich inmiddels ideeën waarvan Pieter zich afvroeg of ze ooit het daglicht hadden mogen zien.

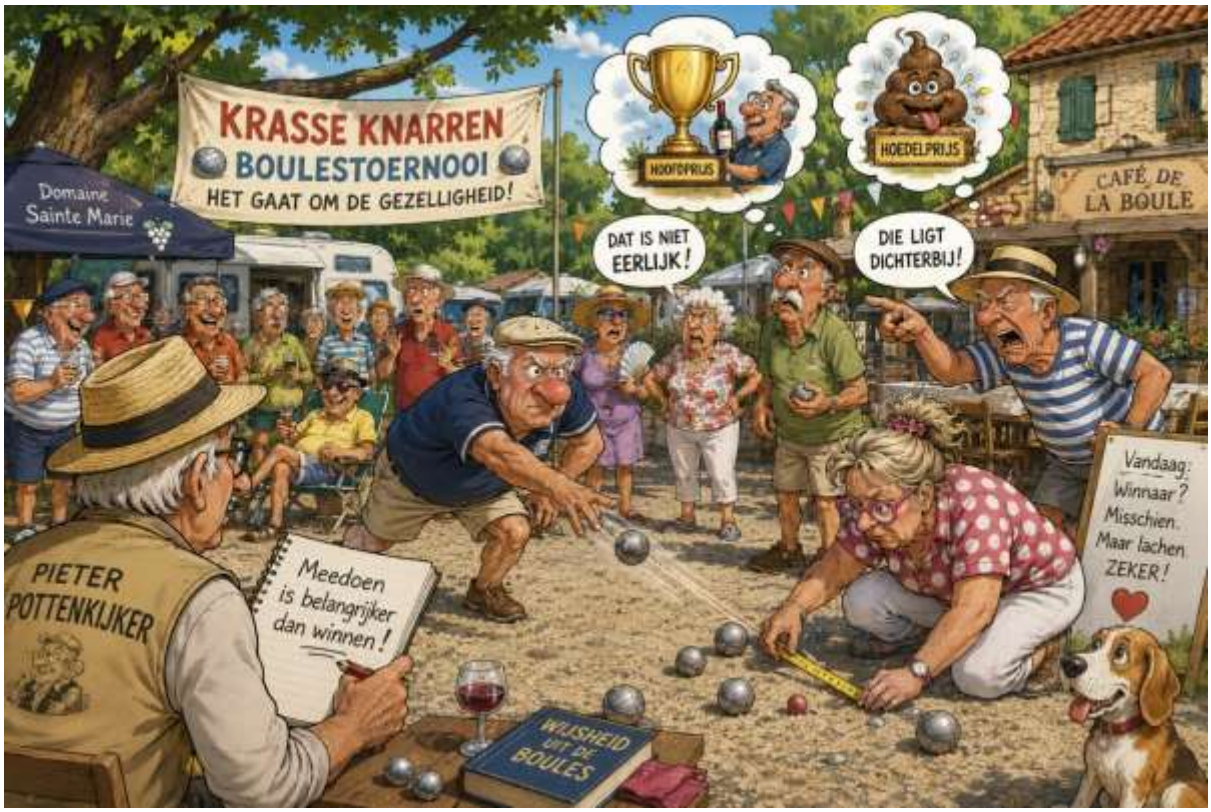
Maar goed. Marga had één belangrijke conclusie getrokken: vernieuwing is prachtig. Zolang je eerst even vraagt of de gasten er ook behoefte aan hebben.

En zo bleef op Hyacinth voorlopig de meest spirituele oefening gewoon overeind: **een goed gesprek, een stevige borrel en de kunst om vooral jezelf niet al te serieus te nemen.**

De slang mocht lekker blijven slapen.

Pieter vond dat wel zo veilig.

HET MYSTERIE VAN DE WINNENDE VERLIEZERS

Er zijn van die dingen die je als ouder pas achteraf begrijpt.

Neem een spelletje met kinderen.

Als kinderen klein zijn, willen ouders graag met hen spelen. Mens-erger-je-niet, Ganzenbord, memory of iets met kaartjes waarvan niemand precies weet wat de bedoeling is. Het kind doet mee, maar heeft nog niet helemaal door dat een spelletje ook leuk kan zijn als je níét wint.

Dus wat doet de ouder? Die laat het kind winnen. Opzettelijk. Met een gezicht alsof hij zojuist door een internationale jury is uitgeroepen tot Grootmeester der Verliezers.

“Wat goed van jou!” Het kind glundert. De ouder voelt zich pedagogisch verantwoord en denkt: *Dit is opvoeden.*

Jaren later is dat ineens afgelopen. Dan willen we nog steeds graag een spelletje spelen, maar uitsluitend onder de voorwaarde dat wij winnen.

Dat ontdekte Pieter Pottenkijker op Domaine Sainte Marie tijdens het Krasse Knarren Boulestoernooi.

Vooraf was iedereen het roerend met elkaar eens. “Het gaat natuurlijk vooral om de gezelligheid.” “Winnen is bijzaak.” “Het belangrijkste is dat we samen een leuke middag hebben.” Pieter noteerde het allemaal keurig in zijn denkbeeldige notitieboekje.

Toen werd de eerste boule gegooid.

Binnen drie minuten was de gezelligheid met gierende banden vertrokken.

Plotseling werd iedere millimeter van het speelveld belangrijker dan de Europese Unie. Er werd gemeten, opnieuw gemeten en vervolgens nog een keer gemeten omdat iemand vond dat de meetlat waarschijnlijk partijdig was.

"Die ligt dichterbij!" "Hoe weet je dat?" "Ik zie dat." "Maar ik zie iets anders." "Dan moet je misschien naar de opticien."

Pieter keek glimlachend toe. Het mooiste was nog dat niemand écht wilde toegeven dat hij wilde winnen. Nee hoor. Men speelde voor de gezelligheid. Maar als de hoofdprijs buiten bereik kwam, werd plotseling de poedelprijs buitengewoon interessant.

En als zelfs die niet meer haalbaar was, was er altijd nog de eer. Want verliezen mag dan bij het leven horen, maar kennelijk liever niet bij de jeu-de-boules.

Pieter begon een merkwaardig verschijnsel te ontdekken. Bij vrijwel ieder spelletje is er namelijk iemand die gewoon beter is. Bij de Formule 1 rijdt er altijd wel eentje harder. Bij schaken denkt er eentje drie zetten verder. Bij kaarten zit er iemand die blijkbaar geboren is met een joker in de luiers. En bij jeu de boules staat er soms iemand die een boule neerlegt alsof hij hem met een laser heeft afgeschoten.

En dan begint het gemopper. "Dat is niet eerlijk." "Die doet dit al jaren." "Hij is gewoon veel te goed."
Pieter vond dat een vreemde redenering. Want wat men eigenlijk zei, was: *Wij willen graag winnen, maar alleen als de beste speler een beetje slechter gaat spelen.* Dat vond Pieter een wonderlijke vorm van sportiviteit. Je wint dan niet omdat je beter bent geworden, maar omdat de ander beneden zijn niveau speelt. Daar word je uiteindelijk niets wijzer van. Sterker nog: je ontneemt jezelf de kans om beter te worden.

Want juist iemand die beter is, laat zien waar jouw grens ligt. Hij daagt je uit. Hij dwingt je scherper te kijken, beter te gooien, langer vol te houden en misschien zelfs een klein beetje slimmer te worden. En als die ander uiteindelijk toch wint? Dan heb je verloren. Maar misschien ook iets gewonnen.

Ervaring. Plezier. Respect. En de wetenschap dat je alles hebt gegeven.

Pieter keek naar de laatste boule, die met een sierlijke boog over het grind rolde en precies naast het butje tot stilstand kwam.

"Zie je wel," zei iemand. "Wat?" "Bijna gewonnen." Pieter knikte. "Dat," zei hij, "is misschien wel het mooiste woord in ieder spelletje." "Bijna?" "Nee. **Meedoen.**"

En ergens achter hem hoorde Pieter een boule vallen. "Wie heeft gewonnen?" "Geen idee." "Mooi," zei Pieter. "Dan was het tóch gezellig."

En dat was misschien wel het grootste mysterie van het hele toernooi.

HET TOERNOOI IS GESTART

Het 14de Krasse Knarren boulestoernooi was officieel begonnen. Dat wil zeggen: er was nog geen boule gegooid.

Maar dat was een detail. Een kleinigheidje. Een administratieve onvolkomenheid die bij een evenement van dit kaliber met gemak onder het tapijt kon worden geveegd. Het belangrijkste was dat de officiële opening had plaatsgevonden. En een officiële opening, zo wist Pieter Pottenkijker inmiddels, was minstens zo belangrijk als het evenement zelf. Soms zelfs belangrijker. Zeker als er gebak bij was.

Onder het toeziend oog van de beschermvrouwe van het toernooi, Sonja, nam toernooidirecteur Van der Molen - Staatsraad in ruste, maar duidelijk nog niet uitgerangeerd - het woord.

Hij keek de verzamelde menigte ernstig aan. Dat was niet moeilijk. Er waren slechts twaalf deelnemers.

“Dames en heren,” sprak hij plechtig, “u behoort deze keer tot het neusje van de zalm.” Pieter keek om zich heen. Hij zag twaalf krasse knarren. Geen zalm.

Maar goed, Pieter had geleerd voorzichtig te zijn met staatsraden. Voor je het wist, was je in een constitutionele discussie beland over de exacte anatomische ligging van een zalmneus.

De verklaring voor het geringe aantal deelnemers was volgens Van der Molen eenvoudig. “Alleen de allerbeste spelers zijn geselecteerd.” De rest mocht toekijken.

Pieter vond dat een tamelijk elegante manier om te zeggen dat sommige mensen gewoon niet goed genoeg waren. Een mens kon daar maar beter sportief onder blijven.

Gelukkig was er koffie. En toen gebeurde het onvoorstelbare. Gebak. Jawel. Gebak.

Pieter kneep even in zijn arm om te controleren of hij niet droomde. Hij droomde niet. Er stonden daadwerkelijk schoteltjes met iets erop wat verdacht veel leek op een traktatie.

De officiële opening kreeg daardoor plotseling een gastronomische dimensie.

Van der Molen vervolgde zijn toespraak. Een uitleg van de spelregels was, gezien de enorme hoeveelheid ervaring binnen het deelnemersveld, volstrekt overbodig.

Bovendien, zo vermoedde Pieter, zou uitleggen hoe je een boule moest gooien aan deze verzamelde veteranen ongeveer hetzelfde zijn als aan een paling uitleggen hoe hij moest zwemmen.

Iedereen wist het. Iedereen had het ooit geleerd. En iedereen wist ook dat je vooral niet moest gaan vertellen hoe het moest.

Na afloop van de ceremonie luisterde Pieter aandachtig. Hij hoorde iets kraken. Toen nog iets. En nog iets. “Dat zijn de oude botten,” fluisterde hij tegen Adri.

Zijn lief keek hem aan met de rustige blik van een vrouw die al jaren wist dat Pieter soms gevaarlijk dicht tegen de rand van zijn eigen wijsheid aanschurkt. “Welnee,” zei ze. “Dat is een teken van knapperigheid.”

Pieter zweeg. Dat was verstandig. Bovendien keek hij nog eens naar de deelnemers. Twaalf krasse knarren. Twaalf ervaren spelers. Twaalf mensen die waarschijnlijk meer bouleswedstrijden hadden gespeeld dan Pieter koppen koffie had gedronken.

En toch was er iets ontroerends aan. Want achter al dat gekraak, gesteun, gepruttel en voorzichtig opstaan zat iets wat veel belangrijker was dan winnen.

Samen zijn. Lachen. Bewegen. Elkaar uitdagen. En vooral: niet thuis achter de geraniums gaan zitten wachten tot de kalender zichzelf omslaat.

Pieter glimlachte. Het toernooi was begonnen. Er was nog geen boule gegooid. Maar de eerste winst was al binnen. Er waren mensen bij elkaar gekomen.

En dat, bedacht Pieter, was misschien wel de mooiste worp van allemaal.

HET KRASSE KNARREN BOULESTOERNOOI

Er zijn van die deelnemersvelden waarvan je je afvraagt of iemand bij het samenstellen ervan misschien een borrel te veel heeft gedronken. Het deelnemersveld van het **Krasse Knarren boulestoernooi** behoort zonder enige twijfel tot die categorie.

Het affiche is namelijk een eerbetoon aan de ware Vreemde Kostganger. Een bonte verzameling mensen die je normaal gesproken niet zo snel bij elkaar zou zetten, tenzij je een goed excuus zoekt om de camping tijdelijk onveilig te maken.

Zo hebben we daar Marga, the lady of the house Margareth en haar onafscheidelijke Peter Volloper. Een combinatie waarvan Pieter inmiddels weet dat je die niet moet onderschatten. Zeker niet wanneer er boules in het spel zijn en Marga haar blik krijgt van iemand die zojuist heeft ontdekt dat haar tegenstander de laatste boule nét iets te dicht bij het but heeft gelegd.

Dan is er Pieters lief, Adri. Een vrouw die volgens Pieter uitstekend kan mikken. Pieter voegt daar altijd voorzichtig aan toe dat zij dat vooral op de boulesbaan doet. Buiten de baan heeft hij daar namelijk liever geen empirisch onderzoek naar.

Ook van de partij: Dick Vlieg. De vermaarde insecteneter en voormalig eigenaar van Vorts' escortservice Vliegensvlug. Dick beweert dat hij tegenwoordig uitsluitend nog voor de sport komt. Pieter heeft daar geen bewijs voor, maar vindt het wel opvallend dat Dick tijdens het inschrijven vroeg of er ook een categorie *gemengde dubbels met aanvullende dienstverlening* bestond.

Die vraag werd administratief afgewezen.

En dan Freek van Nel. Een oudgediende. Een man die het boulesspel al jaren vanaf de zijlijn — en soms vanaf een dusdanige afstand dat men hem voor publiek aanzag — heeft aanschouwd. Freek beschikt over een indrukwekkende theoretische kennis van het spel. Hij weet precies waar de boule moet komen, hoe je moet gooien en welke tactiek je moet toepassen.

Alleen dat gooien zelf. Daar zat volgens ingewijden nog een klein ontwikkelpuntje.

Toch wordt Freek beschouwd als een outsider met grote kansen. Pieter wil hem geen belofte voor de toekomst noemen. Dat zou namelijk suggereren dat er nog een toekomst nodig is. En bij een Krasse Knar moet je met zulke uitspraken voorzichtig zijn.

Verder is daar Hay Vlaai. Een Limburger in hart en nieren en onderwijzer van beroep. Dat laatste bleek al tijdens de openingsceremonie.

Nog voordat de eerste boule was geworpen, wilde Hay een schoolbord het podium op slepen. “Dan teken ik de spelregels even uit,” zei hij enthousiast. “En de mogelijke tactieken. Met pijlen. En een schema.”

De organisatie kreeg spontaan last van hyperventilatie. Het schoolbord werd uiteindelijk met zachte dwang verwijderd.

Een wijs besluit. Want op een camping waar de boodschappenlijstjes van tientallen vakantiegangers afhankelijk zijn van de snelheid waarmee men de spelregels kan begrijpen, kan een kwartier extra uitleg over de optimale werphoek desastreuze gevolgen hebben.

De melk zou te laat komen. De stokbroden zouden slap worden. En iemand zou zonder mayonaise komen te zitten. Dat laatste was ondenkbaar.

Zo begon dus het Krasse Knarren boulestoernooi: met grote ambities, kleine boules en een deelnemersveld waarin werkelijk iedereen een vreemde kostganger is.

En misschien was dat wel precies de bedoeling. Want uiteindelijk gaat het niet om winnen. Het gaat om samen spelen, elkaar ruimte geven, lachen om een mislukte worp en ontdekken dat je soms pas echt raak gooit wanneer je niet meer zo krampachtig probeert te mikken.

Al bleef Pieter daar persoonlijk van overtuigd dat een beetje winnen ook best gezellig was.

DE ONTBREKENDE KNARREN

De oplettende lezer had het natuurlijk allang gezien.

Het affiche van het 14de Krasse Knarren Boulestoernooi mocht er dan indrukwekkend uitzien — met boules, campingstoelen, een schoolbord en voldoende eigenaardigheden om een gemiddelde psycholoog een week werk te bezorgen — compleet was het allerminst.

Er ontbraken namen. En niet zomaar namen.

Namen waarvan je achteraf denkt: hoe hebben we die in vredesnaam kunnen vergeten?

Neem bijvoorbeeld Karin La Signora Sempre Parata. Oftewel: Mevrouw Altijd Paraat. Een vrouw die niet alleen altijd paraat is, maar daar vermoedelijk ook ’s nachts voor wakker blijft. Karin is van alle markten thuis en als er ergens een markt is waar ze níét van alle markten thuis is, dan maakt ze er gewoon zelf eentje.

Aan haar zijde staat Rob Handyman. De naam zegt eigenlijk al genoeg. Rob is het soort man dat je belt wanneer iets niet werkt, kapot is, uit elkaar ligt of het simpelweg vertikt om nog langer mee te doen. Een schroevendraaier in zijn hand verandert bij Rob in een soort Zwitsers zakmes voor gevorderden. Pieter heeft hem ooit een deur zien repareren met onderdelen waarvan niemand wist dat ze onderdeel van een deur konden zijn.

De deur ging daarna overigens nog steeds open. Alleen niet meer dicht. Maar goed, bij een bouleswedstrijd is dat geen bezwaar.

Karin en Rob moeten daarom serieus worden beschouwd als kandidaten voor de eindoverwinning. Zij beschikken over ervaring, inzicht en een zekere praktische instelling. En dat laatste kan op een camping van doorslaggevend belang zijn. Want wie zijn boule niet goed kan plaatsen, kan hem altijd nog repareren.

En toen kwamen Frits Triatlon en zijn Trudy. Door de organisatie liefkozend aangekondigd als ‘the dark horses’.

Een benaming die nogal zwaar klinkt voor twee mensen die bij voorkeur eerst doen alsof ze werkelijk nog nooit een boule van dichtbij hebben gezien. “Boulen? Nee hoor,” zei Frits.

“Wij?” “Geen idee hoe dat moet.”

Trudy knikte overtuigend. Pieter keek naar hun bouletassen. Die waren groter dan zijn eigen vakantiekoffer. Dat was verdacht.

Nog verdachter was het feit dat dit tweetal regelmatig opduikt na een duik in het zwembad ter plaatse. Niet letterlijk uit het water komen alsof ze zojuist de Atlantische Oceaan waren overgestoken, maar toch met een verschijning die suggereert dat ze ergens onder water een geheime trainingsfaciliteit hebben.

En eigenlijk is daar niets mis mee. Wie een duik in het diepe neemt, moet tenslotte ook weer opduiken. Dat geldt trouwens niet alleen voor zwembaden. Ook in het leven.

Soms moet je ergens gewoon inspringen zonder precies te weten hoe diep het is. Je kunt dan blijven staan aan de rand, uitgebreid de temperatuur meten en een commissie instellen om de risico’s van nat worden te onderzoeken.

Maar uiteindelijk moet je toch. Frits en Trudy deden dat dus ook. Ze doken op aan de start van het toernooi. En daarmee was het deelnemersveld - vooralsnog - compleet.

Vooralsnog. Want Pieter had inmiddels geleerd dat je bij een evenement met Krasse Knarren, campinggasten, boules, schoolborden, zwembadduiken en mensen die beweren dat ze nog nooit een boule hebben aangeraakt, beter geen definitieve uitspraken kunt doen.

Een affiche is tenslotte maar papier. En papier kan worden aangevuld. Net als de deelnemerslijst. Net als de chaos. En soms, heel soms, ook het leven.

Pieter pakte zijn potlood. Hij keek naar het affiche. “Vooralsnog compleet,” mompelde hij.

Op dat moment hoorde hij achter zich een stem.

“Pieter!” Hij draaide zich om. “Heb je mij soms ook nog niet opgeschreven?”

Pieter sloot zijn ogen. Het mysterie was nog lang niet opgelost.

HET TELRAAM VAN DE TRIOMF

Er zijn van die mensen die een hobby hebben en er zijn mensen die een hobby hebben ontdekt. Dat laatste is een wezenlijk verschil. Bij een hobby doet men af en toe iets. Bij een ontdekking gaat men er vervolgens met een soort religieuze overtuiging volledig in op.

Peter Volloper en zijn partner, jawel, the lady of the house Hyacinth, hadden het volkse genoegen van het boulen ontdekt. En sindsdien was niets op Domaine Sainte Marie nog hetzelfde.

Het Boule-O-Drome moest naar een hoger plan. Niet bergopwaarts, want daar hadden de boules zelf al moeite genoeg mee. Nee, men bedoelde vooral: professioneler.

Er kwamen heuse telramen. Niet van die eenvoudige houten dingen die je vroeger bij de plaatselijke biljartvereniging aantrof, maar telramen waar je spontaan het gevoel van kreeg dat er elk moment een officiële scheidsrechter uit de bosjes kon komen springen.

Daarnaast werd de voorraad boulesballen aanzienlijk uitgebreid. Er was fors in de buidel getast voor meetlinten en alsof dat allemaal nog niet indrukwekkend genoeg was, beschikte de hoofdarena sinds kort over verlichting.

Verlichting! Op een camping! Voor het boulen! De gemiddelde campinggast had inmiddels meer moeite om zijn tent terug te vinden dan om de juiste boule te bepalen. Maar het werkte.

Het Boule-O-Drome groeide uit tot een sporttempel van formaat. Een sporttempel waar de deelnemers niet alleen streden om de winst, maar ook om het recht om na afloop met enig aplomb te kunnen zeggen: “Die lag toch écht dichterbij.”

En precies daar begon het 14de Krasse Knarren Boulestoernooi. Na dag één werd de tussenstand bekendgemaakt. En bovenaan stond…

Marga.

Marga keek naar het telraam. Toen naar het publiek. Toen nog eens naar het telraam. Daarna keek ze naar haar tegenstanders met de blik van iemand die zojuist persoonlijk door de Franse regering tot grootmeester van de boule was benoemd.

“Staat mijn naam er wel goed?” vroeg ze. “Ja, Marga.” “Bovenaan?” “Ja, Marga.” “Echt bovenaan?” “Ja.” “Mooi.”

Dat laatste woord klonk alsof de einduitslag van de Tour de France zojuist officieel was vastgesteld.

Vanaf dat moment wist iedereen op Domaine Sainte Marie dat Marga bovenaan stond. Zelfs mensen die het niet wilden weten. Zelfs mensen die het wél wisten. En zelfs iemand die toevallig op de camping kwam voor de rust en na drie minuten dacht dat hij midden in een internationaal sportevenement was beland.

Marga vertelde het aan de koffietafel. Aan de bar. Bij het sanitairgebouw. En vermoedelijk ook aan de boules zelf, hoewel die daar niet zichtbaar op reageerden.

Pieter Pottenkijker noteerde het allemaal nauwgezet. Want onder al die vrolijke competitie zat iets wezenlijks. Het ging niet alleen om winnen. Het ging om meedoen. Om plezier. Om elkaar ontmoeten. Om actief blijven en vooral om samen iets beleven waar leeftijd even naar de achtergrond verdwijnt.

En toch…Toen Pieter later langs het telraam liep, zag hij dat Marga er nog steeds naast stond. Ze keek naar haar naam. Ze glimlachte. En toen kwam er een klein, ondeugend zinnetje: “Zolang niemand dat ding omdraait, blijf ik kampioen.”

Pieter keek naar het telraam. Naar Marga. En weer naar het telraam. Hij besloot wijselijk niets te zeggen. Want zelfs een pottenkijker weet: **Met Marga bovenaan moet je vooral niet aan de score komen.**

DE MICROFOON DIE ALLES HOORDE

Er zijn van die campings waar je vooral moet oppassen voor haringen, scheerlijnen en een verdwaalde tentharing onder je blote voeten. Op Domaine Sainte Marie is daar nog een gevaar aan toegevoegd: de spreekwoordelijke microfoon.

Niet dat er een microfoon ís.

Dat maakt het juist zo bijzonder.

De campingdirectie heeft namelijk af en toe de merkwaardige gewoonte om dingen te zeggen waarvan men kennelijk denkt dat niemand ze hoort. Een soort mondelinge versie van een brief die je nooit had moeten versturen, maar die vervolgens wel bij de hele campingbezorgd wordt.

Zo schalde er op maandagochtend een boodschap over het terrein waarvan de strekking ongeveer was dat wij allemaal de groeten van Gerda Haaknaald moesten hebben.

Gerda Haaknaald.

Een naam die op zichzelf al klinkt alsof zij een handwerkwinkel runt waar de koffie gratis is bij aankoop van drie bollen wol.

Of de groeten werkelijk voor iedereen bestemd waren, bleef onduidelijk. Het zou ook zomaar kunnen dat ze voor één specifieke persoon bedoeld waren. Maar ja… als Marga, the lady of the house Hyacinth, iets zegt, dan heeft dat een merkwaardige eigenschap.

Het komt aan. Bij iedereen. En niet zo'n beetje ook.

Marga beschikt namelijk over een stem die niet zozeer door de lucht reist, maar de lucht persoonlijk opdracht geeft ruimte te maken. Zelfs zonder omroepinstallatie zou zij waarschijnlijk moeiteloos de camping van een ochtendmededeling kunnen voorzien.

„Marga," fluisterde Pieter, „je hebt toch geen microfoon?" "Nee hoor." "Weet je dat zeker?" "Natuurlijk."

Op dat moment draaide een echtpaar drie plaatsen verder zich om. Pieter keek bedenkelijk. "Dan hebben die mensen blijkbaar uitstekende oren." "Dat komt goed uit," zei Marga. „Dan hoef ik het niet nog een keer te zeggen."

Dat is het grote voordeel van Marga. Ze hoeft nooit te controleren of iedereen haar verstaan heeft. De wind kan uit het oosten komen, uit het westen, uit het zuiden of zelfs rechtstreeks uit Parijs: Marga komt er wel doorheen.

En als de wind tegenzit? Dan krijgt iedereen gewoon de wind van voren.

Pieter begon zich ondertussen af te vragen of er op Domaine Sainte Marie eigenlijk nog wel sprake was van privacy. Je kunt tenslotte een tent dichtdoen. Je kunt de caravan op slot doen. Je kunt zelfs heel zachtjes fluisteren. Maar als Marga besluit iets te vertellen, heeft zelfs een mol onder de camping waarschijnlijk binnen drie seconden de volledige context.

Toch zat er ook iets moois in. Want waar tegenwoordig overal meldingen, apps, notificaties en digitale omroepjes voor nodig zijn, had Domaine Sainte Marie gewoon Marga.
Geen techniek. Geen storing. Geen wachtwoord. Geen bereik nodig. Alleen een stem.

En misschien was dat uiteindelijk wel de echte boodschap van die maandagochtend. We mogen best wat vaker gewoon met elkaar praten. Hardop, eerlijk en zonder omwegen.

Maar misschien is het verstandig om vooraf even te controleren **wie er allemaal meeluistert**. Want op Domaine Sainte Marie is inmiddels één ding zeker: Er heeft niemand klachten over doofheid.

En Gerda Haaknaald? Die krijgt de groeten. Van ons allemaal.

HET MYSTERIE VAN DE ZONNEBRILKOEIEN

Er zijn van die zomers waarop je in Frankrijk niet meer weet of je op vakantie bent of langzaam wordt geroosterd. De zon staat zo hoog aan de hemel dat zelfs je schaduw besluit een stapje opzij te doen.

Pieter Pottenkijker vond het eerst allemaal prachtig. Tot hij op een ochtend door de weilanden van Domaine Sainte Marie struinde.

Pieter was op onderzoek uit. Dat deed hij altijd. Sommigen noemen dat nieuwsgierigheid. Anderen noemen het bemoeizucht met een vergrootglas. Pieter zelf noemde het gewoon: *professioneel pottenkijken*.

Plotseling bleef hij staan. In het gras lag een leeg flesje zonnebrandolie. Factor vijftig. “Interessant,” mompelde Pieter. Een paar meter verder lag er nog één. En nog één. Hij keek omhoog.

Daar stonden de koeien. Bruin. Niet een beetje beige, zoals koeien na een modderbad kunnen worden. Nee, gewoon overtuigend bruin. Alsof ze iedere ochtend eerst naar het strand gingen en daarna pas naar de wei.

Pieter kneep zijn ogen samen. “Dit kan niet.” Toen zag hij het. Een koe droeg een zonnebril. Geen gewone zonnebril. Een designerexemplaar. Pieter herkende het merk onmiddellijk. Hij had zelf ooit zo’n bril willen kopen, maar Adri had gezegd dat hij met zijn hoofd beter uit de voeten kon zonder.

“Wat krijgen we nou?” fluisterde Pieter. De koe keek hem aan. “Boe.” “Dat bedoel ik.”

Pieter begon zijn onderzoek uit te breiden. Witte koeien bleken ineens een serieus probleem te

vormen. De Franse Charolais, de Italiaanse Marchigiana en zelfs de zeldzame Nederlandse Witrik liepen rond alsof ze rechtstreeks uit een reclame voor zonnecrème waren gestapt.

De Witrik keek Pieter zelfs verwijtend aan. "Je denkt toch niet dat wij nog zonder factor vijftig naar buiten gaan?" Pieter slikte. "Maar jullie zijn koeien." "En jij bent een journalist. Toch smeer jij ook." Daar had de koe een punt.

Ondertussen hadden de Franse boeren een oplossing gevonden voor de extreme hitte. Als de koeien toch bruin werden, konden ze er maar beter iets mee doen. Op een boerderij verderop stond een bord:

VERS VAN DE WEI – BIEFSTUK MEDIUM RARE

Pieter las het tweemaal. "Medium rare?" De boer knikte. "De zon doet het voorwerk."

Dat was natuurlijk slecht nieuws voor de supermarkten. Die zagen hun zorgvuldig gekoelde vleesafdelingen langzaam veranderen in een soort museum van achterhaalde voedseltechnologie.

"Waarom nog een slagerij?" riep een boer. "Je haalt gewoon een koe uit de wei, laat haar even in de zon staan en klaar!"

Pieter vond het hilarisch. Maar ergens achter zijn zonnebril keek hij bezorgd. Want als dit het gevolg was van klimaatverandering, wat stond ons dan nog te wachten?

Koeien met factor honderd? Schapen met parasols? Varkens die alleen nog rosé wilden liggen? En misschien, heel misschien, zouden we over een paar jaar niet meer zeggen: "Wat een mooie zomer." Maar: "Heb je de barbecue al gereserveerd voor november?"

Pieter keek nog eens naar de koe met haar dure zonnebril. Ze keek terug. "Boe." Pieter knikte ernstig. "Je hebt gelijk. We moeten er iets aan doen."

De koe zuchtte. "Eindelijk iemand die het begrijpt." En daarmee was het mysterie opgelost. Niet waarom de koeien bruin werden. Maar waarom zelfs de koeien inmiddels beseften dat het klimaat aan het veranderen was.

En eerlijk gezegd vond Pieter dat misschien nog wel het meest verontrustende van alles.

DE BALLENFLUISTERAAR EN HET OLIESCHANDAAL

Aangemoedigd door haar aanhoudende succes op de boulesbaan had Marga, the lady of the house Hyacinth, een opmerkelijke conclusie getrokken: wie op een boulesbaan de juiste balans wist te vinden, moest dat principe ook daarbuiten kunnen toepassen.

En dus was de Vinyasa flow nog altijd niet van tafel. Evenmin de Kundalini.

Sterker nog: Marga had Adri, Pieters' lief, aangeboden haar een volledige opleiding cadeau te doen. Inclusief matjes. En, voor het geval Adri tijdens een bijzonder spiritueel moment behoefte zou krijgen aan enige privacy, zelfs een tipi. Met indianentooi.

"Je moet je hoofd leegmaken," had Marga gezegd. "Dat lukt mij prima," antwoordde Adri. "Vooral als jij ophoudt met praten."

Daarmee was de eerste yogales feitelijk begonnen.

Niet veel later zaten de dames, aangemoedigd door Freek van Nel en Nel van Freek, druk te overleggen over oliën. Het begon keurig met esoterische oliën. Lavendel, sandelhout en iets waarvan Marga beweerde dat het naar innerlijke rust rook.

Maar zoals dat op Domaine Sainte Marie vaker gaat, nam het gesprek al snel een onverwachte afslag. "Erotische olie," fluisterde Nel. "Ook goed," zei Marga enthousiast.

Pieter, die toevallig in de buurt stond, keek op. "Wat is ook goed?" "Jij bemoeit je er niet mee," zei Marga.

Dat was voor Pieter het moment waarop hij besloot dat hij zich voortaan uitsluitend met ornithologie zou bezighouden.

De situatie werd echter pas echt pikant toen Marga, volledig verdiept in de verschillende toepassingen van het smeergoed, plotseling haar Peter Volloper in het openbaar aansprak met: "Kom eens hier, schatje."

Peter verstijfde. Niet omdat hij iets verkeerds had gedaan. Maar omdat hij blijkbaar nog nooit eerder publiekelijk tot schatje was gepromoveerd.

Zijn ogen kregen de uitdrukking van een man die zojuist zijn eigen naam vergeten was. En alsof dat nog niet genoeg was, droeg Peter in de tussenstand van het 14de Krasse Knarren Boulestoernooi ook nog eens de rode lantaarn. De poedelprijs lonkte. Misschien moest de camping daarom maar een nieuwe naam krijgen.

Camping Les Boules en Folie.

Dat leek inmiddels geen grap meer, maar een beleidsvoorstel.

Bovenaan de voorlopige ranglijst stond ondertussen Hay Vlaai. Marga Hyacinth volgde op slechts één punt. Frits Triatlon stond derde en op plek vier stond Trudy, waarmee het echtpaar hun status als dark horses met overtuiging waarmaakte.

En dan Freek.
Pieter had hem eerder als outsider bestempeld. Inmiddels stond Freek op de zevende plaats en had hij een bijnaam gekregen die men zelfs in Frankrijk met gepaste bewondering uitsprak:

Le Chuchoteur de Ballons.

De ballenfluisteraar. Niemand wist precies wat hij tegen zijn boules zei voordat hij ze wierp. Maar ze luisterden.

Pieter daarentegen besloot zich niet langer met de tussenstand te bemoeien. Hij ging op zoek naar een onderwerp waar tenminste geen punten, oliën of rode lantaarns aan te pas kwamen.

Hij ontdekte dat op Domaine Sainte Marie een wonderlijke verzameling vogels rondhipte, pikte, floot en elkaar voortdurend de beste plekjes voor de lunch betwistte.

Pieter pakte zijn verrekijker. "Eindelijk," mompelde hij. "Vogels. Die hebben tenminste geen boules."

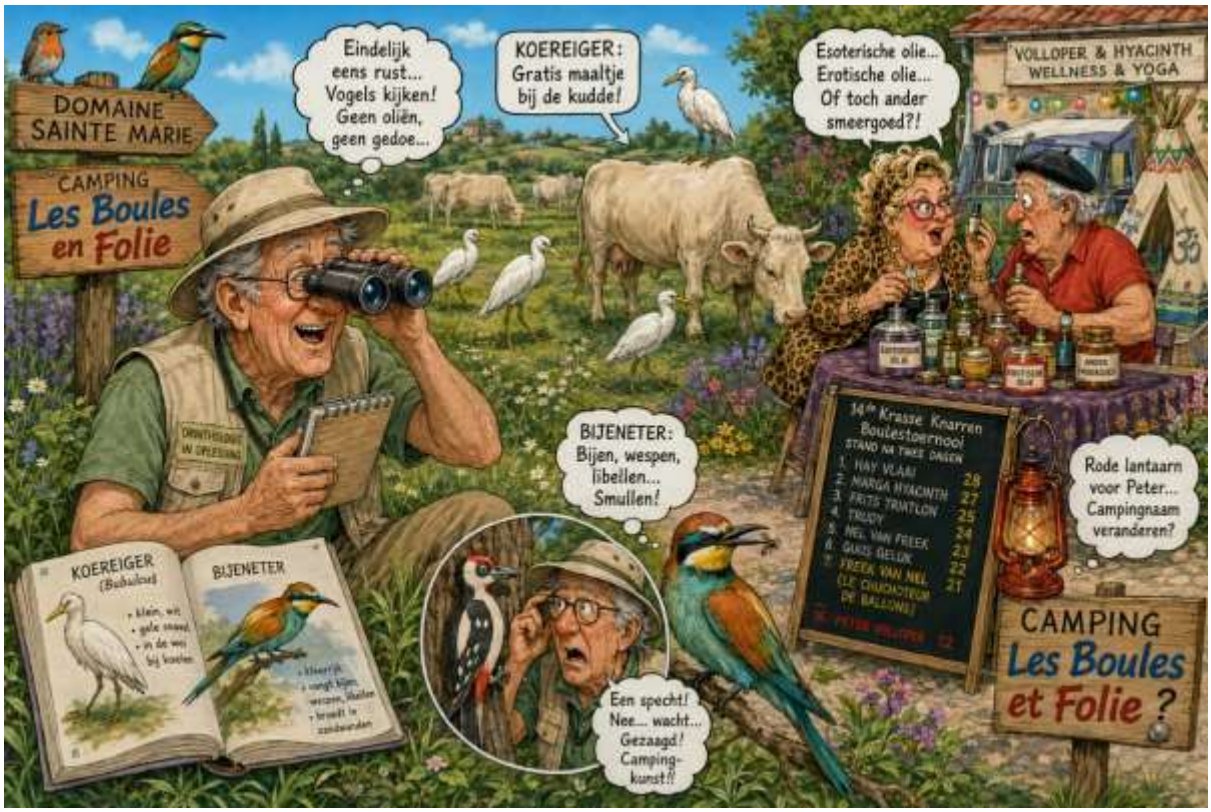
Achter hem klonk een stem. "Pieter, wil je ook een beetje olie?" Hij keek langzaam om. "Welke soort?" "Esoterische."

Pieter haalde opgelucht adem. "Mooi."

"Voorlopig."

En daarmee begreep Pieter dat zelfs de vogelwereld waarschijnlijk veiliger was dan de camping.

DE VOGELAAR VAN DOMAINE SAINTE MARIE

Pieter had het al beloofd. Na alle boules, oliën, tipi's, indianentooien en andere spirituele uitspattingen zou hij zich eindelijk eens verdiepen in iets wat hem werkelijk rust kon brengen: **de ornithologie**.

Voor Pieter was dat op zichzelf al een vorm van vakantie. Vogels hadden namelijk één groot voordeel ten opzichte van mensen: ze bemoeiden zich nergens mee. Ze vlogen weg als het gesprek te ingewikkeld werd. En bovendien had je er geen oliën van welke soort dan ook voor nodig.

Gewapend met verrekijker, notitieboekje en de vaste overtuiging dat een vogel herkennen vooral een kwestie was van goed kijken, trok Pieter de weilanden rond Domaine Sainte Marie in. Daar ontdekte hij hele volksstammen koereigers.

Koereigers!

Kleine, gedrongen witte vogels met een gele snavel, die zich opvallend thuis voelden tussen de koeien. Ze scharrelden tussen de poten van het vee op zoek naar insecten die door de grazende dames en heren rundvee werden opgeschrikt.

"Handig," mompelde Pieter. "De koe doet het werk en de vogel eet de rekening op." Sommige koereigers hadden zelfs plaatsgenomen op de rug van een koe.

Pieter keek door zijn verrekijker. "Dat is geen vogelobservatie meer," zei hij. "Dat is openbaar vervoer."

Hij noteerde zorgvuldig: *Koereiger. Klein. Wit. Gele snavel. Houdt van koeien. Waarschijnlijk geen vegetariër.*

Over de Franse koereigerpopulatie ontdekte Pieter dat het beestje bepaald geen nieuwkomer meer was. De soort vestigde zich rond 1968 definitief in Frankrijk en is sindsdien sterk toegenomen. “Dat zijn dus vogels met toekomst,” concludeerde Pieter.

En toen zag hij iets veel kleurrijkers.

In de achtertuin van het onderkomen van Peter Volloper en Marga, the lady of the house Hyacinth, bleek een andere bijzondere gast zich in groten getale te hebben gevestigd.

De **bijeneter**.

Pieter was onmiddellijk verkocht.

De vogel leek door zijn slanke bouw, puntige vleugels en snelle vlucht enigszins op een zwaluw, maar had een verenkleed alsof iemand een doos kleurpotloden over hem had leeggegooid.

“Zo,” zei Pieter. “Die heeft duidelijk wél een kapper.”

Bijeneters vangen hun prooi in de lucht. Geen muggetje te klein, geen vlieg te snel en geen bij te venijnig. Wespen, bijen en libellen staan allemaal op het menu.

Pieter keek opnieuw naar zijn notitieboek. *Bijeneter. Kleurrijk. Vangt bijen. Niet geschikt voor een gezellig gesprek tijdens de lunch.*
Hij zag ook dat bijeneters soms in dezelfde steile zandwanden broeden als oeverzwaluwen.

“Interessant,” mompelde hij. Hij wilde er nog een indrukwekkende wetenschappelijke conclusie aan verbinden, maar zover was zijn opleiding nog niet gevorderd.

De namen van de overige gespitste vogels kende hij namelijk nog niet. Behalve die van de specht. Tenminste… Dacht hij.

Want toen Pieter een specht zag die opvallend onbeweeglijk tegen een boom zat, keek hij nog eens goed. Nog een keer. En toen nog eens. “Dat is een vreemde vogel.” Hij liep dichterbij. Het bleek een **figuurzaagwerkje** te zijn. De camping had op verschillende bomen houten spechten bevestigd.

Pieter sloot zijn notitieboek. “Daar trap ik dus niet meer in.”

Op dat moment klonk achter hem een luide *tok-tok-tok*. Pieter draaide zich om. “Een echte!”

Hij pakte zijn verrekijker. Het geluid kwam echter van een campinggast die met een hamer een haring in de grond sloeg.

Pieter zuchtte diep. Ornithologie bleek ingewikkelder dan gedacht. Maar één ding had hij inmiddels geleerd: Wie goed leert kijken, ziet meer.

En soms zelfs wat er helemaal niet is. Dat gold voor vogels. En, zo vermoedde Pieter, ook voor sommige campinggasten.

DE ZAAK VAN DE VERDWENEN BOULESBAL

Op Domaine Sainte Marie was het die ochtend verdacht rustig.

En wie het campingleven een beetje kende, wist onmiddellijk: dan klopt er iets niet.

Normaal gesproken begon de dag hier met het geluid van koffiezetapparaten, klapperende caravanramen, een kuchende grasmaaier en minstens één campinggast die vanaf zes uur 's morgens luidkeels verkondigde dat hij *"toch echt prima geslapen had"*, terwijl niemand daar om gevraagd had.

Maar nu: stilte. Zelfs de vogels leken hun snavel te hebben gehouden. Pieter Pottenkijker vertrouwde het voor geen meter.

Hij zat met Adri aan de koffie toen hij plotseling zijn kopje neerzette. "Adri." "Ja?" "Er ontbreekt iets."

Adri keek om zich heen. "Je bril?" "Nee." "Je verstand?" "Dat is al jaren geleden." "Dan weet ik het niet."

Pieter wees plechtig naar het boulesveld. "De meetlat." Adri keek. De meetlat lag er. "Daar." "Dat dacht jij."

Pieter stond op en liep ernaartoe alsof hij zojuist door de Franse regering was benoemd tot inspecteur-generaal van Verdachte Campingzaken.

Hij hurkte. Bekeek het zand. Betastte een voetafdruk. Rook eraan.

Adri kwam achter hem staan. "Ruik je aan zand?" "Recherchewerk, lieve." "Je ruikt naar lavendel." "Dat is mijn aftershave." "Die gebruik je nooit." "Dan is het nóg verdachter."

Op dat moment verscheen Marga, the lady of the house, met een gezicht waarop duidelijk stond dat er iets ernstigs aan de hand was.

“Pieter!” “Zeg het maar.” “Er is een boulesbal verdwenen.”

Pieter sprong overeind. “Een boulesbal?” “Ja.” “Welke?” “Een zilverkleurige.” Pieter trok wit weg.” Dan hebben we een probleem.”

Van der Molen, de Staatsraad in ruste, kwam aangesneld. Achter hem Peter Volloper, Dick Vlieg en Freek Le Chuchoteur de Ballons, de ballenfluisteraar die in het dagelijkse leven als Freek Penny door het leven gaat. Binnen dertig seconden stond er een complete onderzoekscommissie op het boulesveld.

De bal was spoorloos.

“Wanneer is hij voor het laatst gezien?” vroeg Pieter.

“Gisteravond,” zei Marga. ”Wie had hem?” “Peter.” Alle blikken gingen naar Peter Volloper.
Peter hief beide handen. ”Ik heb hem gebruikt. Daarna heb ik hem teruggelegd.”

“Waar?” “Bij de andere ballen.” ”Welke andere ballen?” ”Nou… de andere ballen.”
Pieter knikte ernstig. ”Een klassiek geval.” ”Van wat?” vroeg Adri. “Van een mens die iets weet, maar niet weet dat hij het weet.” Adri zuchtte.

De zoektocht werd uitgebreid. Onder caravans werd gekeken. Achter plantenbakken. In een koelbox. Zelfs in de voortent van Hay Vlaai, hoewel Hay daar hevig bezwaar tegen maakte.

“Waarom zou die bal bij mij liggen?” Pieter keek hem onderzoekend aan. “Omdat niemand ooit weet wat er in jouw voortent ligt.”

Dat bleek een waarheid als een koe. Na twintig minuten vond Trudy de bal. Niet op het boulesveld. Niet onder een caravan. Maar in de koelkast. Naast de kaas.

Iedereen zweeg. Frits Triatlon keek schuldbewust. “Ik dacht dat het een sinaasappel was.”

Pieter sloot zijn ogen. “Een metalen sinaasappel?” “Het was donker.”

Er werd gelachen. Zelfs Marga. Maar Pieter keek daarna even ernstig. Want achter de hilariteit zat iets eenvoudigs.

We maken allemaal fouten. We zien iets over het hoofd. We leggen iets verkeerd neer. We denken soms dat we het zeker weten terwijl we het helemaal niet zeker weten.

En zolang we daar samen om kunnen lachen, is er eigenlijk niets aan de hand. “Maar,” zei Pieter, terwijl hij de boulesbal uit de koelkast haalde, “één ding staat vast.”

“Wat dan?” vroeg Adri. “De kaas heeft gewonnen.” En daarmee was de grootste mysterieuze kostganger van de dag gevonden.

Niet de dief. Niet de dader. Maar gewoon… onze eigen verstrooidheid. En die woont, zo bleek maar weer, gewoon bij ons allemaal.

DE SUPERKRACHT VAN JOSÉ GEMOEDELIJK

Wie de geschiedenis van Frankrijk een beetje kent, kent Asterix en Obelix. Een dorpje dat dapper weerstand biedt tegen de Romeinen, omdat het nu eenmaal niet van plan is zich zomaar alles te laten welgevallen. En dan is er natuurlijk de befaamde toverdrank, die van Asterix een soort wandelende kerncentrale maakt.

Op Domaine Sainte Marie hebben wij geen Romeinen. Althans, voor zover Pieter Pottenkijker weet. Maar opstandigheid hebben we wel. En die luistert naar de naam Marga, the lady of the house Hyacinth.

Marga beschikt namelijk over een superkracht die minstens zo indrukwekkend is als die van Asterix. Haar kracht zit niet in gespierde armen, een magisch brouwsel of een helm met vleugels.

Nee. Marga heeft **ogen**. En wie ooit door Marga is aangekeken terwijl hij iets deed wat niet helemaal volgens haar plan verliep, weet dat je daar geen toverdrank tegen kunt drinken.

Haar superkracht zou zijn ontstaan tijdens een ongelukkig incident met esoterische oliën. Volgens de overlevering struikelde Marga ooit tijdens het uitspreken van het woord ‘esoterisch’, waarna de oliën niet langer esoterisch maar hysterisch werden.

Sindsdien is iedere emotie bij Marga voorzien van een turbo. Vrolijkheid wordt uitgelaten vrolijkheid. Droefheid verandert in een Shakespeareaanse tragedie. En boosheid? Die wordt nooit uitgesproken. Dat hoeft ook niet. Daarvoor heeft Marga haar ogen.

Pieter heeft ooit beweerd dat één blik van Marga voldoende is om een Franse wijnboer spontaan zijn administratie te laten bijwerken.

Maar tegenover dit fenomeen staat op de camping een vrouw die bijna het tegenovergestelde lijkt te zijn.

José Gemoedelijk. De vrouw van Hay Vlaai. José is de rust zelve. Zo iemand bij wie je het gevoel krijgt dat zelfs een op hol geslagen grasmaaier eerst netjes 'pardon' zou zeggen voordat hij langs haar heen rijdt.

José glimlacht. Altijd. Minzaam. Zacht. Alsof ze permanent ergens een innerlijke zonsondergang beleeft. En dat is bewonderenswaardig, want naast haar echtgenoot Hay is dat bepaald geen overbodige luxe.

Hay kan namelijk uitbundig hartelijk zijn. Heel hartelijk. Zó hartelijk zelfs dat je soms pas na een kwartier ontdekt dat hij je zojuist vernietigend heeft bekritiseerd.

Hay beheerst namelijk de kunst om iedere vorm van kritiek te verpakken als een compliment. "Prachtig gedaan, Pieter. Echt. Als je ooit besluit het nog een keer te doen, zou ik alleen dát ene dingetje anders doen." Waarna hij een kwartier uitlegt waarom eigenlijk alles anders had gemoeten. José glimlacht. "Hay bedoelt het goed."

En daarmee is de zaak gesloten.

Maar José heeft haar eigen toevluchtsoord. Het zwembad. Daar vindt zij haar zen. Ze glijdt het water in en laat de wereld achter zich. Geen Hay. Geen boules. Geen discussies. Geen campingpolitiek. Geen Marga met hysterische oliën.

Alleen water. Rust. Stilte. Zalig. Althans… Tot Frits en Trudy Triathlon arriveren. Want die hebben een dagelijkse relatie met het zwembad die het beste kan worden omschreven als: militaire operatie met spetters.

Frits neemt een aanloop alsof hij zojuist geselecteerd is voor de Olympische Spelen. Trudy volgt.

PLONS!

Een golf water spoelt over José heen. José komt langzaam boven. Ze glimlacht. "Lekker, hoor." Frits steekt zijn duim op. "Mooi hè?" José knikt. "Prachtig."

En daar zit precies haar superkracht. Niet in kracht. Niet in volume. Niet in een blik waar complete Romeinse legioenen van terugdeinzen.
Maar in haar vermogen om rustig te blijven.

Want misschien zijn er op deze camping wel verschillende soorten superhelden. De één strijdt met een scherpe tong. De ander met een scherpe blik. En José? Die laat gewoon het water over zich heen komen.

Misschien is dat uiteindelijk wel de grootste superkracht van allemaal: niet iedere golf hoeft teruggeslagen te worden. Soms is het voldoende om rustig boven te komen, even te glimlachen en gewoon weer verder te zwemmen.

RUST ROEST, BRAMEN RIJPEN EN ONRUST BROEIT

Op de rustdag van het 14de Krasse Knarren Boulestoernooi gebeurde er iets zeldzaams op Domaine Sainte Marie.

Er was rust.

Niet zomaar een beetje rust, zoals wanneer Marga, the lady of the house Hyacinth, drie seconden haar adem inhoudt voordat ze opnieuw een mededeling door de camping laat schallen. Nee, dit was echte rust. Het soort rust waarbij je ineens je eigen gedachten hoort. Een levensgevaarlijke toestand, als je daar niet op bent voorbereid.

Pieter besloot daarom een bezoek te brengen aan de Engelse Tuin.

De Engelse Tuin was een oase van kalmte. Een plek waar zelfs Marga's stem geen bereik had. Zelfs niet als zij op een stoel ging staan, haar handen als een megafoon rond haar mond vouwde en met de stem van een overjarige operazangeres „PÍÍÍÍÍETER!" riep. Hier heersten de vogels. En de vlinders.

Vooral die laatste hadden het er maar druk mee. De Engelse Tuin was in deze tijd van het jaar veranderd in een waar vlinderparadijs. Fladderend van bloem naar bloem, alsof ze allemaal dringend ergens moesten zijn, maar niemand precies wist waar. Pieter keek er met genoegen naar.

En toen zag hij de bramen. Duizenden. Rijpe, glanzende, diepzwarte juweeltjes tussen het groen. Bramen die zo uitnodigend naar hem keken dat je je bijna afvroeg of ze zelf hun jas hadden aangetrokken om opgehaald te worden.

Pieter had daar natuurlijk maar één antwoord op. Een emmertje. Want een man moet voorbereid

zijn. Niet op oorlog. Niet op een economische crisis. Zelfs niet op een nieuwe toespraak van Van der Molen.

Op bramen.

Na enige tijd stond Pieter met een keurig gevuld emmertje tevreden tussen de struiken. Het was de bedoeling om de oogst die avond samen met zijn lief als toetje te verorberen. Romantisch. Gezond. En vooral: gratis.

Zijn lief was ondertussen op de fiets gestapt voor een tochtje door de Franse dreven. Frits en Trudy Triatlon waren eveneens op pad. Die deden dat uiteraard tussen het duiken door, want voor Frits was een fietstocht zonder voorafgaande onderdompeling ongeveer hetzelfde als een bouleswedstrijd zonder boules.

Kortom: een rustige dag.

En zoals iedere rechtgeaarde Pottenkijker inmiddels weet: **rust is geen toestand. Rust is een waarschuwing.**

Want als het stil wordt op een camping vol Krasse Knarren, dan is dat nooit zonder reden.

Pieter zat inmiddels op zijn stoel en keek tevreden naar zijn emmertje bramen. Hij dacht aan het toetje. Hij dacht aan zijn lief. Hij dacht zelfs even aan helemaal niets.

En precies op dat moment klonk ergens in de verte een geluid. Een doffe *boem*. Pieter keek op. Nog een. *Boem.* Daarna een stem.

Niet die van Marga. Niet die van Van der Molen. Ook niet die van iemand die per ongeluk op een boulesbal was gaan zitten.

Pieter stond op. Hij keek richting het boulesterrein. Daar leek iets te bewegen. Iets groots. Iets wits. Iets dat verdacht veel weg had van een tafelkleed dat met grote haast over het terrein werd voortgetrokken.

Pieter pakte zijn emmertje bramen. Men weet immers nooit. En toen gebeurde het. Uit de verte kwam Marga aangesneld. “PIETER!”

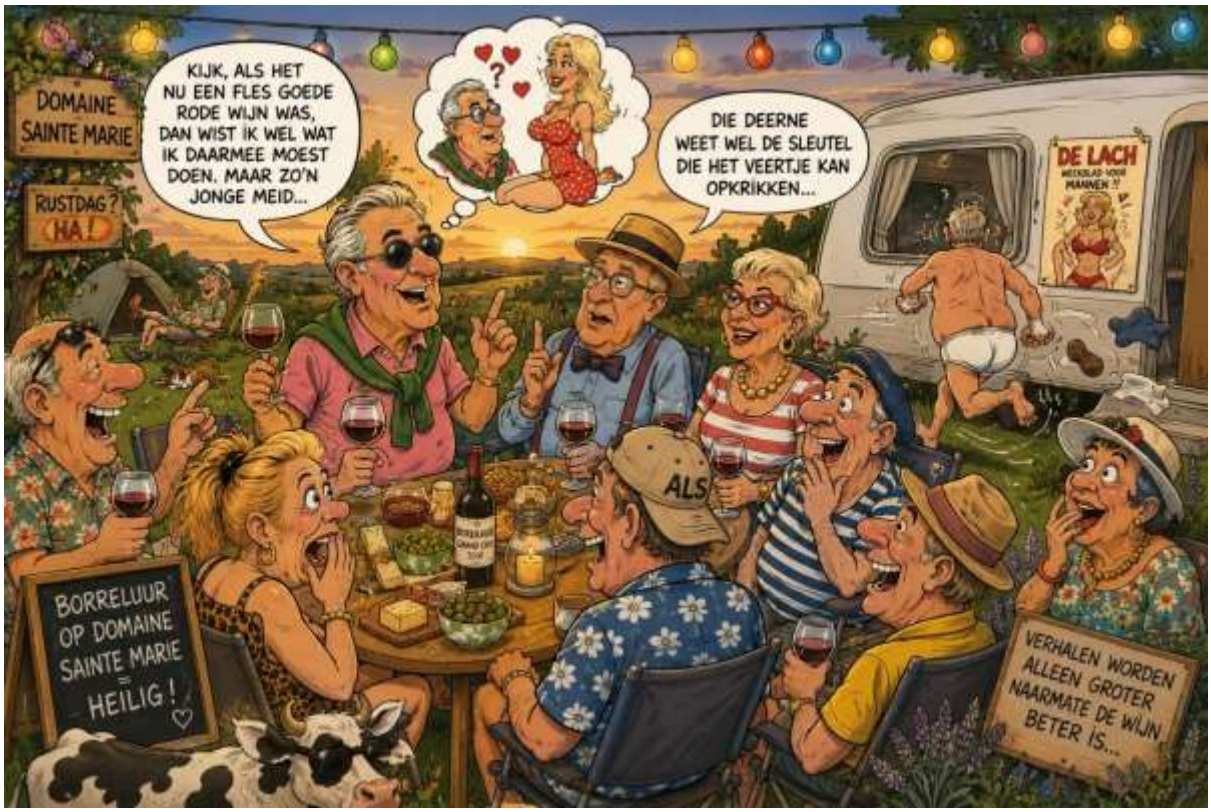
Daar was ze dan toch. De rust was voorbij. De vlinders verdwenen als sneeuw voor de zon. De vogels hielden hun adem in. En ergens liet een braam zich spontaan vallen.

Pieter keek naar zijn emmertje. Nou,” mompelde hij, „dan eten we de bramen maar iets eerder.”

Want op Domaine Sainte Marie mag de dag nog zo rustig beginnen… maar zodra Marga begint te rennen, weet je dat de ellende al onderweg is.

En deze keer kwam die ellende niet alleen. Ze had zelfs een naam. Maar daarover later.

HET BORRELUURTJE DER OPENBARINGEN

Op Domaine Sainte Marie mocht een dag rustig beginnen. Sterker nog: op een rustdag werd van iedereen verwacht dat men zich een beetje rustig hield. Dat was althans de theorie.

De praktijk begon steevast om een uur of vijf. Dan verscheen de borrel. En waar de zon langzaam richting horizon zakte, steeg elders de gezelligheid naar ongekende hoogten.

Aan de borreltafel werd eerst nog heel gezapig over koetjes en kalfjes gesproken. Over auto's die sneller van eigenaar wisselden dan een Franse minister van standpunt. Over caravans die eveneens een nieuw thuis vonden alsof ze daar speciaal voor waren gebouwd. Men knikte begrijpend, nam een slok en deed alsof dit allemaal heel normale gespreksonderwerpen waren.

Tot plotseling F.P. het woord nam.

Pieter geeft alleen de initialen. Niet uit lafheid, maar uit journalistieke zorgvuldigheid. Bovendien wil hij voorkomen dat de lezer ontdekt dat het hier gaat om **Le Chuchoteur de Ballons**, de man die zelfs een ballon nog vertrouwelijk kan toespreken.

F.P. zat naast zijn liefde voor het leven en keek alsof hij zojuist een staatsgeheim ging onthullen.

Hij wilde namelijk nog best een jonge meid als vriendin. Peter Volloper keek hem aan met de blik van iemand die een gebruiksaanwijzing bij een apparaat mist.

"Maar wat moet je daar dan mee?" vroeg hij. F.P. zweeg even. Dat was een verstandige stilte. "Nou," zei hij uiteindelijk, "kijk. Als het nu een fles goede rode wijn was, dan wist ik wel wat ik daarmee moest doen."

Aan de overkant zat de Staatsraad in ruste, Van der Molen dus, met Sonja tegenover zich. Hij nam een slok, zette zijn glas neer en keek F.P. aan met de bestuurlijke kalmte die men van een voormalig staatsraad mag verwachten.

“Die deerne,” sprak hij plechtig, “weet ongetwijfeld de sleutel wel te vinden waarmee het veertje weer kan worden opgekrikt.”

En Marga, the lady of the house zag direct in F.P. Een potentiële klant voor haar Vinyasa flow, maar struikelde weer over de onuitsprekelijke naam van de esoterische olie, welke zij opnieuw verhaspelde tot erotische olie. “Als daarvan een puntje bij het paaltje komt….”

F.P. keek alsof hem zojuist een ingewikkelde juridische constructie was voorgelegd. Hij was niet overtuigd. “Bovendien”, zo vertelde hij, “na het avondeten gaat mijn lampje uit. En in het donker zie ik niks.”

En toen kwamen de verhalen.

Over een man die ruim vijftien jaar geleden met zijn caravan een nachtje naar een andere camping was vertrokken en de volgende dag met caravan en al alweer terugkeerde. “Een eendagsvlieg,” concludeerde iemand. “Waar kennelijk flink mee gescharreld was,” vulde een ander aan.

Over vluggertjes gesproken.

Daarna kwam het verhaal over dezelfde manspersoon die op een avond meer dan een fles rode wijn had genoten en vervolgens met grote spoed naar huis moest.

De haast was zo groot geweest dat hij onderweg zijn overhemd, zijn bovenbroek en zijn sokken verloor. Hoe dat precies kon, bleef in de nevelen van de geschiedenis hangen. Feit was dat hij uiteindelijk in witte onderbroek bij zijn caravan arriveerde en daar onmiddellijk naar binnen dook.

Het was inmiddels doodstil aan tafel. De hele camping luisterde. Met ingehouden adem. En rode oortjes.

Iemand fluisterde: “Dit doet me denken aan De Lach.” En daarmee was het hek van de dam.

De Lach, ooit het beroemde Nederlandse mannenweekblad, had in zijn tijd humor, schuine moppen, cartoons en later ook steeds bloter vertier gebracht.

Maar op Domaine Sainte Marie bleek één ding nog steeds springlevend: de menselijke behoefte om te lachen om andermans avonturen.

En misschien was dát wel de ware kracht van het borreluurtje. Niet de wijn. Niet de verhalen. Niet eens de jonge meiden, de verdwenen sokken of de witte onderbroeken. Maar het feit dat mensen elkaar, soms met een knipoog en soms met een iets te rode wang, herinneren aan iets heel eenvoudigs: dat niemand het leven helemaal onder controle heeft.

En zo verliet eenieder de borreltafel. Opgewonden, vrolijk en vooral met het vaste voornemen om morgen vooral géén alcoholische beslissingen te nemen. Dat voornemen houdt waarschijnlijk stand tot ongeveer vijf uur.

Dan begint het borreluurtje opnieuw.

DE TRANSFERMARKT VAN DE KRASSE KNARREN

Terwijl de meeste gasten op de camping nog met rode oortjes, blozende wangen en een licht verhoogde hartslag aan het bijkomen zijn van de openbaringen van F.P., is Pieter alweer op pad.

Want zo werkt dat met nieuwsgierigheid. Die kent geen rustdag. Waar een normaal mens na zoveel ontboezemingen denkt: *nu eerst maar eens een kop koffie*, daar denkt Pieter: *wat gebeurt er ondertussen achter de schermen?*

En daar, beste lezer, ontdekte hij iets opzienbarends.

Succes heeft een tol. En soms zelfs een transferbedrag.

Het 14de Krasse Knarren Boulestoernooi heeft namelijk zijn eerste grote transfer te pakken. Frits en Trudy Triatlon zijn weggekocht. Niet voor een zacht prijsje, zo fluisteren doorgaans goed geïnformeerde bronnen, maar kennelijk voor een bedrag waar zelfs de gemiddelde campinggast even van gaat zitten.

Of liever gezegd: liggen.

Want Frits en Trudy zullen voortaan elders hun kunsten vertonen. Is het niet in een deelnemersveld van boilers, dan wel in een zwembad.

De transfer is bovendien **per direct**. Stante pede. Geen afscheidswedstrijd. Geen rondje koffie. Geen bosje bloemen. Geen laatste boule waarbij iedereen elkaar ontroerd omhelst en zegt: *"We hadden het zo gezellig."*

Nee hoor. Transfer afgerond. Spullen pakken. Koffers dicht. Wegwezen.

Daarmee werd de directeur van het Krasse Knarren Boulestoernooi, Van der Molen, Staatsraad in ruste, plotseling geconfronteerd met een probleem waar zelfs zijn juridische ervaring niet onmiddellijk een passend artikel voor wist te vinden.

Want wat doet een toernooidirecteur als twee van zijn sterren ineens van het ene naar het andere speelveld verdwijnen? Juist. Hij kijkt naar Sonja. En dat bleek een buitengewoon verstandige zet.

Sonja, de beschermvrouwe van de logica, het overzicht en vermoedelijk ook van een paar zaken waar niemand het fijne van wil weten, kwam onmiddellijk met een oplossing.

Er werden twee vervangers gestrikt. Waardige vervangers, zo verzekert de organisatie. Spelers die niet alleen de plaatsen van Frits en Trudy in het deelnemersveld zullen innemen, maar ook hun plek op de ranglijst. Want zo werkt dat bij transfers.

De speler mag gewisseld worden, de plaats op de ranglijst niet. Het is een principe dat in de internationale sportwereld nog ontbreekt, maar op Domaine Sainte Marie inmiddels met grote vanzelfsprekendheid wordt toegepast.

Pieter ziet hier zelfs mogelijkheden voor het betaalde voetbal. Stel je voor: Ajax verkoopt een speler, maar diens plaats in de ranglijst blijft gewoon staan. De nieuwe speler komt binnen, krijgt een shirt en mag meteen op dezelfde plek gaan zitten. Scheelt een hoop gedoe met statistieken.

Maar goed. Terug naar de camping.
Wie zijn die twee mysterieuze vervangers? Dat is de vraag die inmiddels over het terrein gonst. Wie heeft Sonja uit haar hoge hoed getoverd? Wie mag de erfenis van Frits en Trudy dragen? Wie betreedt straks met trillende knieën, maar ongetwijfeld met opgeheven hoofd, het heilige boulesveld?

Pieter houdt het antwoord nog even achter. Niet uit journalistieke geheimzinnigheid. Niet uit sensatiezucht. Maar omdat één van de nieuwe sterren nog onderweg is.

Greet S., alias **Krasse Greet**, ook wel Dora genoemd, van het Amsterdamse duo *De Zingende Toiletborstels*, kreeg namelijk te maken met een klassiek technisch probleem. De bougies werkten niet meer.

En laat dat nou precies aansluiten bij een van de belangrijkste lessen uit de ontboezemingen van F.P.: Als de bougies niet meer werken, ligt de zaak plat.

Daar valt weinig tegenin te brengen. Dus moet er nog worden gesleuteld. Aan de auto. Aan de bougies. En misschien, heel misschien, ook een beetje aan de nieuwe samenstelling van het toernooi.

Pieter wacht ondertussen geduldig. Want één ding heeft hij inmiddels geleerd: Bij Krasse Knarren kan een transfer sneller geregeld zijn dan een boule gegooid. Maar voordat de nieuwe ster daadwerkelijk op het veld verschijnt, moet eerst de motor lopen.

En dat is misschien wel de mooiste boodschap van vandaag. Succes is prachtig. Een transfer is spannend. Maar zonder goed onderhoud kom je nergens.

Zelfs niet bij de finish.

En al helemaal niet bij de laatste boule.

HET ONWEER DAT NIET VAN PLAN WAS TE KOMEN

Terwijl de camping zich opmaakte voor de derde dag van het Krasse Knarren Boulestoernooi, hing er een merkwaardige bedrijvigheid over Domaine Sainte Marie. Niet alleen de boulesballen werden zorgvuldig gepoetst. Ook de deelnemers zelf werden door hun partners aan een grondige soignage onderworpen.

Dat laatste was overigens vaak een wederkerige activiteit.

Wie goed luisterde, kon hier en daar een zucht van tevredenheid horen. Of een zacht gemopper. Het verschil tussen die twee is op een camping als deze soms moeilijk vast te stellen.

Pieter had echter even iets anders aan zijn hoofd.

Hij was op ontdekkingstocht gegaan en belandde aan de achterzijde van de camping. Daar bleef hij staan. Wat hij zag, was van een schoonheid die zelfs een doorgewinterde Pottenkijker even stil kreeg.

De achteringang bleek zo mogelijk nóg idyllischer dan de entree aan de voorzijde. Het pad, het groen, de rust en de uitnodigende uitstraling vormden samen een decor waarvan je spontaan zin kreeg om je caravan drie weken eerder te boeken.

Deze entree zei niet: welkom. Deze entree fluisterde: Kom maar. Je wilt hier zijn. En verdomd, ze had gelijk.

Pieter keek om zich heen en dacht dat een camping eigenlijk net een mens is. Het gaat uiteindelijk niet om de voordeur waarmee je indruk probeert te maken, maar om wat je erachter aantreft.

Intussen was elders op het terrein een heel ander soort natuurverschijnsel ontstaan.

Staatsraad in ruste én toernooidirecteur Van der Molen had zichtbaar problemen met zijn rechtstreekse verbinding met Jan Pelleboer en Piet Paulusma. De atmosferische communicatie haperde.

De wind nam bij vlagen zienderogen toe en boven Domaine Sainte Marie begonnen donkere wolken zich samen te pakken. Er dreigde onweer. En bij onweer moet je op een boulestoernooi van deze omvang natuurlijk geen enkel risico nemen.

Want een gewone afzwaaier is al vervelend. Een afzwaaiende boule die door een windvlaag wordt opgepakt en vervolgens zelfstandig besluit de camping te verlaten, is een ander verhaal.

Om die reden werd iedereen dringend geadviseerd de auto naar veiliger oorden te verplaatsen. Een verstandig advies. Al was niet iedereen het daarover eens. Sommigen vonden dat hun auto al veilig stond. Anderen vonden dat hun auto juist onderdeel was van de strategie. En er was er minstens één die beweerde dat zijn auto als natuurlijke bliksemafleider uitstekend dienst kon doen.

Dat laatste werd door de organisatie niet bevestigd.

De derde toernooidag hing daardoor ergens tussen sportevenement, meteorologisch experiment en openluchtcabaret. Precies zoals het hoort op Domaine Sainte Marie.

Want wie hier eenmaal langer dan vijf minuten rondloopt, begrijpt dat perfectie zwaar wordt overschat. Een beetje chaos houdt de boel wakker. Een onverwachte regenbui brengt mensen dichter bij elkaar. Een verkeerde weersvoorspelling levert gespreksstof op. En een boule die door de wind drie meter verder rolt, is uiteindelijk vooral een aanleiding om nóg eens te meten.

Kortom: een dag zoals zovele op deze onovertroffen camping. Gezellig. Chaotisch. Onvoorspelbaar. En altijd vol verrassingen.

En toch mocht niemand het onmogelijke uitsluiten. Want als iemand het voor elkaar kon krijgen om zelfs het onweer om de tuin te leiden en Domaine Sainte Marie droog te houden, dan was het natuurlijk Van der Molen. Staatsraad in ruste. Toernooidirecteur. En volgens hardnekkige geruchten inmiddels ook parttime meteoroloog.

De wolken trokken samen. De wind blies. De boules lagen klaar. En ergens boven de camping keek het onweer naar beneden. Het leek bijna te denken: Zal ik?

Van der Molen keek omhoog. Probeer het maar.

En zo begon dag drie.

DE DAG WAAROP ZELFS DE REGEN MEESPEELDE

De akkoorden die Staatsraad in ruste Van der Molen, in zijn hoedanigheid van toernooidirecteur, had gesloten met Jan Pelleboer en Piet Paulusma bleken ongeveer evenveel houvast te bieden als de akkoorden die Trump ooit met Iran wist te sluiten: indrukwekkend op papier, maar bij nadere bestudering vooral geschikt om een wankele tuintafel mee te ondersteunen.

Nog maar nauwelijks waren op de derde toernooidag de eerste boulesballen met militaire precisie richting het butje geworpen, of de hemel besloot zich persoonlijk met het toernooi te bemoeien.

En niet zo'n beetje ook. De sluizen gingen open alsof Petrus daarboven ruzie had gekregen met zijn loodgieter.

Kletterde-kletterde-kletterde!

Binnen enkele minuten veranderde de center court in een openluchtzwembad. Grote plassen vormden zich op het speelveld en begonnen zich, geheel zelfstandig en zonder toestemming van de organisatie, te verenigen tot één indrukwekkend wateroppervlak.

De beide andere banen leken eerst aan de zondvloed te ontsnappen. Maar schijn bedriegt. Ook daar begon het gras langzaam te glimmen als een pas geboende biljarttafel.

Van der Molen keek naar de lucht. Toen naar de baan. Toen weer naar de lucht. Zijn gezicht stond op staatsrechtelijke ernst. "Dit," sprak hij, "is meteorologisch gezien buitengewoon onhandig."

Niemand antwoordde.

Niet omdat men het er niet mee eens was, maar omdat het geraas van de regen inmiddels een volume had bereikt waarbij zelfs een straaljager er bescheiden bij zou klinken.

Een fatsoenlijk gesprek voeren was onmogelijk. Een boulesbal gooien tussen de druppels door evenmin. Daarvoor was de druppeldichtheid simpelweg te groot.

Dus gebeurde wat mensen onder dergelijke omstandigheden altijd doen: ze gingen staan wachten.

Een lange rij krasse knarren keek met grote ogen naar de hemel, alsof men door collectief staren het weer persoonlijk tot betere prestaties kon bewegen.

Peter Volloper trok zijn jas wat verder dicht. “Denk je dat het nog droog wordt?” “Volgens mij wel,” antwoordde iemand. “Wanneer?” “Na de regen.”

Een wijs antwoord. Ook volstrekt nutteloos.

Marga verscheen intussen met een blik die duidelijk maakte dat zelfs de hemel zich beter aan haar huishoudelijk reglement had kunnen houden.

“Dit stond niet op het programma,” mompelde ze. Nee. Dat stond het inderdaad niet. Maar misschien was dat juist het mooie.

Want terwijl iedereen mopperend naar de wolken keek, gebeurde er iets merkwaardigs. De spelers vergaten even hun stand, hun ranking, hun gemiste millimeter en de vraag wie er eigenlijk bovenaan stond.
Niemand won. Niemand verloor. Iedereen wachtte.

En ineens bleek dat misschien wel de eerlijkste wedstrijd van de dag.

Want soms kun je de omstandigheden niet veranderen. Je kunt alleen besluiten hoe je ermee omgaat.

De regen trok uiteindelijk langzaam weg. Eerst voorzichtig. Daarna sneller. En toen brak, alsof hij zich persoonlijk wilde verontschuldigen, de zon door.

Een gouden gloed viel over de natte banen. Van der Molen hief zijn armen. “Dames en heren,” sprak hij plechtig, “de meteorologische arbitrage heeft besloten het toernooi voort te zetten!”

Er klonk applaus. Of misschien was het opluchting. Maar één ding was zeker: na regen komt zonneschijn.

En soms moet je daarvoor gewoon even je boules neerleggen en wachten.

DE KOMST VAN KRASSE GREET EN CLYDE VAN BONNIE

Het feest kan nu echt beginnen. Want Greetje S. is binnen. Voor intimi: **Krasse Greet**.

En zodra Krasse Greet voet zet op Domaine Sainte Marie, verandert de atmosfeer. Niet een beetje. Nee, de camping ondergaat een meteorologische omslag van formaat. Vogels zingen een toontje hoger, de boulesballen rollen spontaan rechter en ergens schijnt een campingstoel zichzelf rechtop te zetten.

Zelfs F.P. weet dan: hier valt niets meer geheim te houden.

Krasse Greet is de vervanger van Trudy Triatlon. En daarmee is de transfer van Frits en Trudy Triatlon definitief gecompenseerd.

Nou ja. **Op papier.** Want wie Frits en Trudy kent, weet dat je twee mensen niet zomaar vervangt alsof het om een versleten campingstekker gaat.

Toch heeft de organisatie een poging gedaan die in wielertermen gerust een huzarenstukje genoemd mag worden.

De vervanger van Frits is namelijk bekend. Peter de Lange. Bij intimi beter bekend als Clyde van Bonnie. Een man die volgens eigen zeggen de bouleskampioen is van een verblijf voor mensen van enige leeftijd.

Pieter heeft geprobeerd dat nader te onderzoeken, maar liep daarbij tegen een muur van geheimzinnigheid op. Om welke accommodatie het precies gaat, blijft vooralsnog onduidelijk. Wel staat vast dat Peter daar kennelijk zo goed kan boulen dat zelfs de plaatselijke krasse knarren vermoedelijk hun boules hebben ingeleverd.

Maar goed. Peter is binnen. En daarmee is de transfermarkt voorlopig gesloten.

Krasse Greet behoeft voor de trouwe lezers van De Kolderkrant nauwelijks introductie. Zij is de ongekroonde koningin van het heetste levenslied. Voor smartlappen draait zij haar hand niet om. Liedjes over de Jordaan? Greet kent ze. Waarschijnlijk zelfs achterstevoren.

Zet een accordeon in haar buurt en binnen drie minuten staat er iemand met tranen in de ogen een refrein mee te zingen waarvan niemand wist dat hij het kende.

Maar er is meer. Krasse Greet is namelijk ook de vrouw van 'opgeruimd staat netjes'. Waar Greet verschijnt, verbleekt de witte tornado van Ajax. Sterker nog: laat Greetje een riool schoonmaken en je krijgt er een koninklijke oprijlaan voor terug. Met buxussen. Waarschijnlijk zelfs met een rode loper.

De gemeente zou haar eigenlijk gewoon moeten inhuren.

Maar al die kwaliteiten laten onverlet dat Greet ook haar mannetje staat op het boulesveld. En dat is misschien wel haar gevaarlijkste eigenschap. Want een vrouw die én kan zingen, én kan poetsen, én kan boulen, moet je niet onderschatten. Daar worden zelfs Staatsraden in ruste nerveus van.

Toch is er een klein smetje op het feestgedruis.

Want hoe vrolijk de komst van Greet en Peter ook wordt ontvangen, de camping beschouwt het vertrek van Frits en Trudy nog altijd als een aderlating. En dus is er inmiddels een fundraising gestart.

Doel: genoeg geld bijeenbrengen om Frits en Trudy volgend jaar terug te halen naar de plek waar zij volgens de camping thuishoren.

Domaine Sainte Marie.

Het actiecomité heeft inmiddels een collectebus neergezet. Er wordt gefluisterd over benefietboules, een sponsorloop en zelfs een avond waarop Greet gratis smartlappen zal zingen.

Dat laatste zou de opbrengst aanzienlijk kunnen verhogen. Niet omdat iedereen zo graag wil luisteren. Maar omdat sommigen vermoedelijk bereid zijn diep in de buidel te tasten om het nummer nóg een keer te voorkomen.

Pieter houdt de ontwikkelingen nauwlettend in de gaten. Want één ding is zeker: Krasse Greet en Clyde van Bonnie zijn gearriveerd.

Het toernooi kan verder. Maar ergens, heel diep in het collectieve campinghart, klinkt nog altijd de roep: Frits en Trudy, kom volgend jaar terug! Want soms ontdek je pas hoe belangrijk iemand is… als hij ineens niet meer op het boulesveld staat.

VAN HET VOETSTUK EN DE POEDELPRIJS

Er zijn van die dagen waarop de hemel besluit dat hij zich persoonlijk met een boulestoernooi gaat bemoeien. De derde speeldag van het 14de Krasse Knarren Boulestoernooi was zo'n dag.

Het regende. Niet een beetje. Niet het soort regen waarvan je zegt: "Ach, daar kunnen we wel tegen."

Nee. Het was regen met ambitie. Regen die zich had ingeschreven voor het toernooi, zich had voorzien van een spelersnummer en waarschijnlijk in de bestuurskamer al had gevraagd waar de koffie stond.

De bouleOdrome van Domaine Sainte Marie veranderde langzaam in een soort Zuid-Frans openluchtzwembad, maar dan zonder zwembroeken en met veel meer gemopper.

Toch gebeurde het wonder. Alle wedstrijden werden gespeeld. En daarmee bewezen de Krasse Knarren opnieuw dat leeftijd slechts een getal is, zeker wanneer er een trofee, een eerlijke eindklassering en een klein beetje eeuwige roem op het spel staat.

Of, zoals Ben Waterkering het zou samenvatten: "Je kunt van alles krijgen op onze leeftijd. Een natte broek. Een stijve rug. Een slechte bui. Maar opgeven? Dat staat niet in het reglement."

Waarop Dien, een van de Dweil-Diva's, droogjes antwoordde: "Bij jou staat er überhaupt weinig meer in het reglement."

Daatje keek haar aan. Dien keek terug. Daatje begon alvast te lachen. En Penny, de hond van Nel, besloot dat het allemaal wel erg ingewikkeld werd en ging onder een tafel liggen.

GREET KWAM, ZAG EN OVERWON

Voor één vrouw was deze derde speeldag echter niets minder dan een glorieuze triomftocht.

Krasse Greet.

Zij was de vervangster van Trudy Triatlon en had daarmee een taak op zich genomen die door sommigen met enige argwaan was bekeken. Maar Greet bleek niet van plan zich door enige twijfel te laten hinderen.

Zij kwam. Zij zag. Zij wierp. En zij overwon.

Trudy Triatlon zou trots op haar kunnen zijn. Sterker nog: als Trudy niet oppaste, moest ze straks misschien zelf een handtekening aan Greet vragen. Greet heeft zich namelijk rechtstreeks naar de finale gespeeld.

En daar wachten drie kleppers van formaat: Hay Vlaai, voorlopig vrijwel ongenaakbaar. Rob Handyman, die werkelijk voor alles een oplossing heeft, behalve misschien voor een boulebal die weigert te luisteren. En Karin La Signora Sempre Parata, oftewel Mevrouw Altijd Paraat.

Karin is altijd paraat. Voor een wedstrijd. Voor een overwinning. Voor een discussie. En vermoedelijk ook voor een onverwachte calamiteit met een kurkentrekker.

De finale belooft dan ook een spektakelstuk te worden.

FREEK DOET HET STIEKEM HEEL GOED

Iemand anders die ondertussen opmerkelijk stilletjes zijn slag slaat, is Freek Penny.

Freek begon het toernooi niet bepaald als de man die door iedereen met trompetgeschal werd aangekondigd. Maar kijk hem nu eens. Een keurige zesde plaats in de voorlopige eindklassering.

Een outsider? Zeker. Maar wel eentje met een inmiddels behoorlijk dreigende uitstraling.

Freek doet mij denken aan zo'n wielrenner die tijdens een bergetappe voortdurend achteraan rijdt en door iedereen wordt vergeten. Totdat iemand bij de finish zegt: "Waar is Freek eigenlijk?" En iemand anders antwoordt: "Die is al drie minuten binnen."

Zoiets.

CLYDE ZOEKT NOG STEEDS NAAR FRITS

Dan hebben we Peter de Lange, alias Clyde van Bonnie. Peter staat op een keurige negende plaats. Maar er is een klein probleem. Hij heeft de voetsporen van Frits Triatlon nog steeds niet gevonden. En dat begint inmiddels toch een beetje op een cold case te lijken. Misschien moeten we er een rechercheteam op zetten.

Pieter Pottenkijker als hoofdinspecteur. Peter Volloper voor de technische recherche. Dick Vlieg voor het zware werk. En Dien en Daatje als undercoveragenten. Hoewel niemand weet of die twee überhaupt undercover kunnen.

Ze vallen namelijk nogal op. Vooral wanneer ze tegelijkertijd ergens binnenkomen met hun dweilen.

DE STRIJD OM PLAATS VIJF TOT EN MET TWAALF

Voor de nummers 5 tot en met 12 is het toernooi bovendien nog lang niet afgelopen.

Vrijdag mogen zij nog eenmaal aantreden om de definitieve eindrangschikking in dat gedeelte van het klassement te bepalen. Daarmee kan werkelijk alles nog gebeuren. Een sprong omhoog. Een dramatische val. Een miraculeuze opleving. Of, zoals bij sommige deelnemers inmiddels voorzichtig wordt gefluisterd: "Als we maar niet laatste worden."

Want onderaan ligt een prijs die niemand wil. De poedelprijs. En momenteel zijn er twee serieuze kandidaten: Peter Volloper en Pieter Pottenkijker.

Dat zijn dus twee heren die vrijdag niet alleen tegen hun tegenstanders spelen, maar ook tegen de geschiedenis. En tegen elkaar. En misschien vooral tegen zichzelf.

Pieter heeft daar overigens een geheel eigen theorie over. "Een poedelprijs," zo zei hij, "is eigenlijk helemaal geen prijs. Het is een erkenning van karakter." Peter Volloper keek hem langdurig aan. "Dat zeg je alleen omdat ik tweede van onderen sta." "Dat," antwoordde Pieter, "is een detail."

EN TOEN WAS DAAR MARGA

Maar wie de ranglijst goed bekijkt, mist iemand. Iemand die daar eigenlijk had moeten staan.

Marga. The Lady of the House. Hyacinth. De vrouw die op de eerste speeldag fier bovenaan stond en dat bovendien niet onopgemerkt voorbij liet gaan. Marga stond op een voetstuk.
En dat voetstuk beviel haar uitstekend.

Ze keek ernaar. Ze stond erop. Ze wees ernaar. Ze liet anderen ernaar kijken. En voor de zekerheid vertelde ze iedereen nog maar eens dat zij erop stond.

"Heb ik al verteld dat ik eerste sta?" "Ja, Marga." "Maar weet je ook dat ik eerste sta?" "Ja, Marga." "En weet je wie tweede staat?" "Ja, Marga." "Nou?" "Jij staat eerste." "Precies."

Het voetstuk was hoog. Heel hoog. Maar zoals Marga inmiddels tot haar schade heeft geleerd, is er één nadeel aan een voetstuk: je kunt ervan af donderen.

En dat deed ze. Niet elegant. Niet sierlijk. En ook niet met de waardigheid waarmee een gevallen vorstin doorgaans haar kroon oppakt.

Nee. Marga ging eraf zoals alleen Marga van een voetstuk kan gaan. Met een klap. Een zucht. Een blik die ergens tussen ongeloof en gekrenkte koninklijke waardigheid zweefde.

En vervolgens kwam de onvermijdelijke vraag: "Wie heeft dat voetstuk eigenlijk verplaatst?"

Niemand had dat. Het voetstuk stond precies waar het stond. Marga was alleen vergeten dat je er niet eeuwig op kunt blijven staan. Zelfs niet in Frankrijk.

DE WARE LES VAN HET TOERNOOI

En misschien is dat wel de mooiste les van deze derde speeldag. Een toernooi gaat uiteindelijk niet alleen over winnen. Niet over de hoogste plek. Niet over wie de meeste complimenten krijgt. En zelfs niet over wie vrijdag met een beker naar huis gaat.

Het gaat over blijven meedoen. Over elkaar overeind houden wanneer het regent. Over lachen wanneer het tegenzit. Over een vervanger die ineens boven zichzelf uitstijgt. Over een outsider die iedereen verrast. Over iemand die de voetsporen van Frits blijft zoeken. Over mensen die onderaan staan en tóch weer hun boules oppakken. En misschien zelfs over de poedelprijs.

Want wie durft te verliezen zonder zijn gevoel voor humor te verliezen, heeft misschien helemaal niet verloren.

Daarom staat vrijdag iedereen weer op de baan. Hay Vlaai. Rob Handyman. Karin La Signora Sempre Parata. Krasse Greet. Freek Penny. Peter de Lange. Peter Volloper. Pieter Pottenkijker. En natuurlijk Marga.

Al houden we voor haar één ding goed in de gaten: Waar staat dat voetstuk? Want voordat Marga erop klimt, willen wij toch graag eerst controleren of het ding wel stevig genoeg staat. Het zou tenslotte zonde zijn als de geschiedenis zich herhaalt.

Hoewel… Voor het verhaal zou het natuurlijk weer fantastisch zijn.

DE WONDERE WERELD VAN DE BOULEPUNTEN

Er zijn in het leven dingen die zelfs een doorgewinterde Pottenkijker liever vermijdt. Belastingaangiften bijvoorbeeld. Gebruiksaanwijzingen van IKEA. En de puntentelling bij een petanquetoernooi.

Toch ontving De Kolderkrant tijdens het Jrasse Knarren Boulestoernooi — ja, Jrasse met een J, want ook letters hebben hier kennelijk hun eigen competitie — meerdere verontruste berichten.

“Pieter, hoe staat het eigenlijk?” Wie staat er bovenaan?” “Waarom sta ik achter hem terwijl ik meer boules heb gegooid?” “En waarom staat Henk vóór mij? Die kan helemaal niet rekenen!”

Op die laatste vraag had Pieter geen antwoord. Maar op de overige vragen inmiddels wel.

Want zoals bij ieder zichzelf respecterend boulestoernooi is er ook bij de Krasse Knarren gedoe over de puntentelling. Niet omdat de telling ingewikkeld is, maar omdat sommige deelnemers bij het zien van een plus- of minteken spontaan terugdenken aan hun lagereschooltijd. En dan vooral aan het moment waarop de meester zei: „Jij hebt duidelijk meer aanleg voor knikkeren.”

Daarom besloot Pieter, op verzoek van De Kolderkrant, de zaak voor eens en altijd uit te leggen.

Jip-en-Janneke-taal dus.

Je speelt een partij. Win je? Dan krijg je 1 wedstrijdpunt. Verlies je? Dan krijg je 0 wedstrijdpunten. Zo simpel is het.

Heb je drie partijen gewonnen, dan heb je drie wedstrijdpunten. Heb je er twee gewonnen, dan heb

je twee wedstrijdpunten. En heb je alles verloren, dan heb je… nou ja… een uitstekend uitzicht op de poedelprijs.

Maar dan komt het beruchte saldo om de hoek kijken.

Stel: je wint een partij met 13-5. Dan heb je niet alleen gewonnen, maar ook een mooi plusje van 8. Word je vervolgens zelf met 4-13 van de baan geveegd, dan heb je een minnetje van 9. Samen is dat: +8 - 9 = -1.

Je hebt dus één wedstrijd gewonnen, maar staat qua saldo één punt in de min. En daar begint voor sommige Krasse Knarren het echte mysterie.

De ranglijst kijkt namelijk eerst naar het aantal gewonnen wedstrijden.

Dus iemand met drie overwinningen staat boven iemand met twee overwinningen. Ook als die persoon tijdens die drie overwinningen ongeveer evenveel precisie heeft getoond als een dronken flamingo.

Zijn er spelers met evenveel gewonnen wedstrijden? Dan kijken we naar het saldo.

Wie heeft per saldo de meeste punten vóór en de minste punten tegen gekregen?

Die staat hoger. Daarna volgen de deelnemers met meer verliespartijen. En ook daar geldt: bij gelijke aantallen verliespartijen bepaalt het saldo wie hoger staat.

En helemaal onderaan?

Daar staat de deelnemer met de meeste verloren partijen én het slechtste saldo. De rode lantaarndrager. Of, zoals men het op Domaine Sainte Marie liever noemt: de winnaar van de poedelprijs.

Pieter zag tijdens zijn onderzoek overigens dat sommige deelnemers het na deze uitleg nóg niet begrepen. Daarom heeft De Kolderkrant besloten tot een buitengewoon lucratieve bijscholingscursus.

Voor slechts één Irish Coffee krijgt iedere deelnemer vijftien minuten individuele uitleg.

“En als ik het dan nóg niet snap?” “Dan doen we nog een kwartiertje.” “Ook weer voor één Irish Coffee?” “Uiteraard.” “En daarna?” “Dan gaan we, opnieuw voor één Irish Coffee gewoon opnieuw rekenen.”

Het mooie van deze regeling is dat iedereen uiteindelijk begrijpt dat de puntentelling eigenlijk helemaal niet zo moeilijk is.

Het moeilijke is vooral accepteren dat je niet bovenaan staat. En dat, zo ontdekte Pieter, is bij petanque precies hetzelfde als in het echte leven: verliezen doet soms pijn, maar begrijpen waarom je verloren hebt, is de eerste stap naar beter worden.

Al blijft één ding onomstotelijk vaststaan: Wie tijdens de uitleg drie Irish Coffees drinkt, ziet de puntentelling daarna misschien nog steeds niet.

Maar wel de boules. En die blijken ineens allemaal dubbel te zijn.

DE LAATSTE RONDE VAN DE KNARREN

Er zijn van die momenten waarop een mens beseft dat het leven eigenlijk verrassend eenvoudig kan zijn.

Een veldje.
Een stel jeu-de-boulesballen.
Een barbecue.
Een goed glas in de hand.
En vooral: mensen die elkaar aardig vinden.

Meer heeft een mens niet nodig. Nou ja… een beetje vlees misschien.

De barbecue die het veertiende Krasse Knarren Boulestoernooi op Domaine Sainte Marie officieel naar de geschiedenisboeken verwees, was er eentje om met een flinke klodder saus op terug te kijken. Marga, the Lady of the House Hyacinth, en haar onvolprezen staf hadden zich namelijk weer uitgesloofd alsof er een Michelinster op het spel stond.

Er kwam vlees op tafel. Veel vlees. Lekker vlees. Zó lekker dat menigeen na de eerste hap even stil werd. Niet uit ontroering, maar omdat de mond op dat moment simpelweg te druk was.

Daaromheen verschenen salades, bijgerechten en allerhande lekkernijen die de indruk wekten dat de Franse keuken persoonlijk een delegatie had gestuurd om toezicht te houden. En toen iedereen dacht dat het toch echt niet meer beter kon, werd het Franse-kazenbuffet geopend.

Dat was het moment waarop verschillende Krasse Knarren plotseling weer opmerkelijk vitaal werden.

Men zag mensen die gedurende het toernooi nog met moeite uit hun stoel waren gekomen, ineens met de souplesse van een jonge berggeit richting kaasbuffet schuifelen. “Ik neem alleen een klein stukje,” zei iemand.

Dat is een gevaarlijke zin bij een Franse kaasplank. Want een klein stukje wordt een tweede stukje. En een tweede stukje vraagt om een derde stukje. En voor je het weet sta je met een bord vol kaas alsof je zojuist bent benoemd tot ambassadeur van Camembert.

Maar de barbecue van Domaine Sainte Marie is meer dan eten. Het is een fenomeen. Iedereen is welkom. Niet alleen de deelnemers aan het Krasse Knarren Boulestoernooi. Niet alleen de campinggasten. Nee, de uitnodiging lijkt zich ieder jaar verder over de Franse contreien te verspreiden. Ditmaal kwamen de gasten van heinde en verre. Tot aan Saint-Pourçain-sur-Sioule aan toe.

Dat is nogal een bereik voor een barbecue. Er zijn voetbalclubs die minder supporters trekken.

En zo werd het slotfeest uiteindelijk precies wat het moest zijn: een avond waarop leeftijden, afkomst, prestaties en eindklasseringen er even niet toe deden.

Want of je nu de winnaar was, ergens onderaan in het klassement bungelde of vooral had bewezen dat een boulesbal ook zonder enige vorm van richtingsgevoel een prachtige curve kan maken: aan tafel was iedereen gelijk.

Dat is misschien wel het mooiste geheim van de Krasse Knarren. De sport brengt mensen bij elkaar, maar het samenzijn houdt ze bij elkaar.

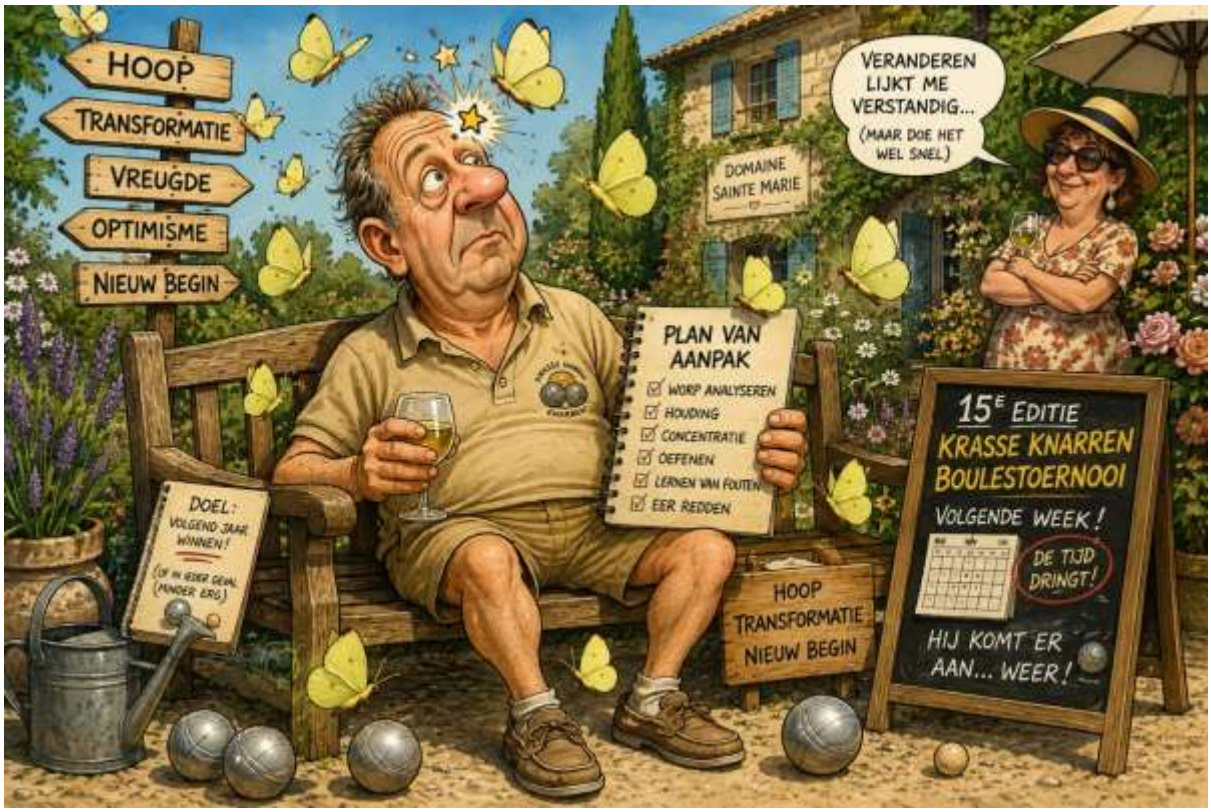
Eén ding ontbrak echter. Guitar Hans. De muzikale troubadour van menig campingavond schitterde deze keer door afwezigheid. Geen gitaar, geen snaren, geen onverwachte muzikale uitbarsting waarbij zelfs de meest verstokte niet-danser plotseling bewegingen maakte die volgens de fysiotherapeut niet meer verantwoord waren.

Maar wie weet. Want de vijftiende editie staat alweer voor de deur. En als de voortekenen niet bedriegen, wordt dat een editie waarbij niet alleen de boulesballen gaan rollen. Ook Guitar Hans wellicht. En Marga. En Peter. En de rest van het bonte gezelschap.

Want één ding staat inmiddels vast: De Krasse Knarren stoppen niet. Ze rollen gewoon door.
Net als de boules.

En gelukkig maar.

DE CITROENVLINDERS VAN HOOP

Na de finale van het veertiende Krasse Knarren Boulestoernooi had Pieter Pottenkijker zich teruggetrokken in de Engelse tuin van Domaine Sainte Marie.

Dat klinkt alsof hij daar zat te filosoferen over het wezen van het bestaan.

In werkelijkheid zat hij op een houten bankje met een glas binnen handbereik en keek hij met de treurigheid van een gevallen topsporter naar een boulesbal die hij voor de zekerheid maar niet had meegenomen.

Het toernooi zat erop. En laten we eerlijk zijn: Pieter had sportief gezien betere weken gekend. Zijn prestaties met de boulesbal hadden zich ergens bevonden tussen hoopgevend amateurisme en een natuurverschijnsel dat door de Franse overheid nader onderzocht zou moeten worden. Maar nu was het voorbij.

Rust. Stilte.

En toen kwamen de citroenvlinders. Ze dwarrelden vrolijk door de tuin, geel als verse citroenen en lichtvoetig alsof ze persoonlijk verantwoordelijk waren voor de wederopstanding van de lente.

Pieter keek ernaar. Een vlinder ging op een bloem zitten. Een tweede maakte een elegante bocht. Een derde vloog rakelings langs Pieters neus. “Zie je wel,” mompelde Pieter. “Zelfs de natuur probeert me iets te vertellen.”

Zijn lief keek vanuit de verte op. “Wat dan?” “Dat ik moet veranderen.” “Dat lijkt me verstandig.”

Pieter negeerde die opmerking.

De citroenvlinder is immers niet zomaar een vlinder. In de symboliek staat hij voor hoop, transformatie, vreugde, optimisme en een nieuw begin. Hij behoort tot de eerste vlinders die na de winter weer actief worden en verschijnt op zonnige dagen zodra de temperatuur boven de tien graden komt. Een beestje dat dus eigenlijk zegt: Kom op. Het is nog niet voorbij.

Dat sprak Pieter aan.

Want als er iemand behoefte had aan een nieuw begin, was het de man die tijdens het afgelopen boulestoernooi vermoedelijk meer zand naast het doel had geraakt dan menig Franse stratenmaker in zijn hele carrière.

Pieter keek opnieuw naar de vlinders. "Misschien," zei hij, "moet ik het zien als een teken." "Een teken waarvan?" "Dat ik volgend jaar beter moet worden."

"Volgend jaar?" Pieter richtte zich op. "Het vijftiende toernooi komt eraan."

Zijn lief zweeg even. "Dat is volgende week al."

Daar was geen ontkomen aan. De vijftiende editie. Vijftien.

Een getal dat bij Pieter inmiddels niet zozeer een leeftijd, verjaardag of jubileum aanduidde, maar vooral een nieuwe sportieve kans om zichzelf publiekelijk voor schut te zetten.

Toch voelde het anders. De citroenvlinders bleven maar om hem heen dwarrelen.

Hoop. Transformatie. Nieuwe energie. Het waren precies de woorden die Pieter nodig had.

Hij besloot de komende week te gebruiken om zich op te laden. Niet alleen lichamelijk, maar vooral geestelijk. Hij zou zijn worp analyseren. Zijn houding verbeteren. Zijn concentratie aanscherpen. Misschien zelfs oefenen.

Dat laatste was nogal revolutionair. "En," sprak Pieter plechtig tegen zichzelf, "ik ga leren van mijn fouten."

Op dat moment vloog er een citroenvlinder tegen zijn voorhoofd. Pieter knipperde. "Dat was geen fout." Zijn lief keek hem aan. "Wat dan?" "Een waarschuwing."

En zo zat Pieter daar, omringd door gele boodschappers van hoop en transformatie.

Want misschien is verliezen helemaal niet zo erg. Misschien is verliezen gewoon de natuur die je zachtjes bij de kraag pakt en zegt: probeer het nog eens.

En dat is precies wat Pieter van plan was. De vijftiende editie van het Krasse Knarren Boulestoernooi wachtte. Hij had nog een week.

Een week om zich op te laden. Een week om te oefenen. Een week om zijn eer te redden. En vooral een week om ervoor te zorgen dat hij volgend jaar niet opnieuw door een citroenvlinder getroost hoefde te worden.

Pieter glimlachte. De toekomst zag er geel uit.

En voor het eerst sinds de finale vond hij dat eigenlijk best een mooie kleur.

HET DRINGENDE ADVIES VAN DE FRANSE BOULESBOND

Na het veertiende Krasse Knarren Boulestoernooi was het tijd voor evaluatie.

En als er ergens grondig geëvalueerd wordt, dan weet je één ding zeker: er komt uiteindelijk een advies uit. Bij voorkeur een dringend advies. En als het even kan een dringend, zo niet dwingend advies.

De ballotagecommissie van de Franse Boulesbond had zich namelijk gebogen over de gebeurtenissen op het Boule-O-drome van Domaine Sainte Marie. Niet over de prestaties van de spelers - daarvoor bestond gelukkig geen commissie die diep genoeg durfde te graven - maar over de banen waarop het strijdtoneel zich had afgespeeld.

En daar was iets opgevallen. De center court. Die baan was anders. Niet een beetje anders.
Nee, dusdanig anders dat zelfs een Franse boulesbestuurder er zijn wenkbrauwen van optrok. De ondergrond, het gedrag van de boules en de omstandigheden weken zodanig af van de overige banen dat de commissie tot een opmerkelijke conclusie kwam: Op deze baan kan het lot een iets te grote rol gaan spelen.

En dat was natuurlijk onaanvaardbaar.

Een bouleswedstrijd hoort beslist te worden door kunde, tactiek, precisie en een gezonde dosis geluk. Maar niet door een baan die zich gedraagt alsof zij zelf ook een speler is.

De ballotagecommissie kwam daarom met een advies aan de toernooidirecteur. De center court mocht voortaan uitsluitend nog worden gebruikt voor de finale. Daarmee werden twee vliegen in één klap geslagen.

Ten eerste kreeg de center court de status die haar toekwam. Niet langer zomaar een baan, maar dé baan. De heilige grond waarop de laatste strijd om eeuwige roem - of op z'n minst eeuwige campingfaam - zou worden uitgevochten. Ten tweede werden de overige banen gelijkwaardiger.

En dat was belangrijk. Want bij een toernooi waarin mensen bloedserieus met metalen ballen staan te gooien terwijl de helft van de camping met een glaasje rosé toekijkt, moet de wedstrijd natuurlijk wel een beetje eerlijk verlopen.

Van der Molen, de Staatsraad in ruste én toernooidirecteur, nam het advies ter harte.

Hij knikte ernstig. Hij keek nog eens naar de center court. En daarna naar de andere banen.
"Het is goed," sprak hij.

Dat was het moment waarop iedereen wist dat er geschiedenis werd geschreven. De center court werd verheven. Niet tot kathedraal, want dat zou overdreven zijn. Hoewel… Op Domaine Sainte Marie moet je met dat woord altijd een beetje voorzichtig zijn.

De Franse Boulesbond was overigens buitengewoon tevreden over het toernooi en zijn directeur. De organisatie was professioneel, de sfeer uitstekend en de sportieve strijd van een niveau waar menig Olympisch commentator jaloers op zou worden.

Nou ja. Bij sommige wedstrijden dan. Over andere partijen werden in het evaluatierapport opvallend weinig woorden vuilgemaakt.
Maar er was nóg iets dat de bond was opgevallen. Rechts van de toernooidirecteur zat namelijk een sterke vrouw. Een vrouw die ogenschijnlijk rustig zat. Met een glimlach. Maar die ondertussen precies wist wat er gebeurde.

Sonja.

De bond had al snel door dat Van der Molen weliswaar de titel toernooidirecteur droeg, maar dat er rechts van hem iemand zat die over een soort onzichtbare afstandsbediening beschikte.

Een blik van Sonja kon een besluit versnellen. Een glimlach kon een discussie beëindigen. En een enkele opgetrokken wenkbrauw kon een hele vergadering terugbrengen tot de essentie.

Van der Molen wist dat natuurlijk allang. Een staatsraad in ruste is immers niet voor niets een staatsraad in ruste. Hij weet wanneer hij moet spreken. Maar vooral wanneer hij verstandig zijn mond kan houden.

En zo werd het advies van de Franse Boulesbond zonder morren overgenomen. Vanaf het volgende toernooi is de center court voorbehouden aan de finale. De rest van het speelveld wordt gelijkwaardiger. De sport wordt eerlijker.

En de toernooidirecteur? Die blijft gewoon directeur. Zolang hij tenminste af en toe naar rechts kijkt. Want in het Boule-O-drome mag Van der Molen dan de touwtjes officieel in handen hebben… maar Sonja weet waar de knoop zit.

PIETER EN HET KASTEEL VAN DE LAATSTE NEANDERTHALER

De trouwe lezer van *De Kolderkrant* weet het. Pieter Pottenkijker heeft ook een culturele kant.

Dat klinkt indrukwekkender dan het is. Pieter bezit namelijk een boekenkast waarin naast enkele serieuze werken ook een handleiding voor een barbecue, drie oude ANWB-gidsen en een vergeelde menukaart van een restaurant in Beaune staan. Maar toch: cultuur is cultuur.

En dus vertrok Pieter, samen met zijn lief, voor de culturele pagina van de krant naar Châtelperron.

Een plaatsje waar de geschiedenis werkelijk van alle kanten tegen je aan staat te leunen.

Daar ligt namelijk de Grotte des Fées, beroemd geworden door het Châtelperronien. Een prehistorische cultuur die wordt verbonden met de laatste Neanderthalers in Europa. Daar werden onder meer stenen werktuigen gevonden, waaronder het beroemde Châtelperron-mes.

Pieter was onmiddellijk onder de indruk. “Dus,” vroeg zijn lief, “liepen hier duizenden jaren geleden al mensen rond?” “Jazeker.” “En wat deden die?”

Pieter keek om zich heen. “Waarschijnlijk hetzelfde als wij op de camping.” Zijn lief trok een wenkbrauw op. “Borrel?” “Precies.”

Maar Châtelperron heeft meer.

Boven op een rotsachtige verhoging staat het Château de Châtelperron. Een indrukwekkend kasteel waarvan de huidige bouwmassa voornamelijk uit de vijftiende eeuw stamt, terwijl de geschiedenis van de heerlijkheid teruggaat tot de twaalfde eeuw.

Pieter keek omhoog. “Mooi ding.” Zijn lief knikte. “Zou je daar willen wonen?” Pieter keek nog eens. “Alleen als er een koelkast in zit.” Dat bleek een volkomen terechte voorwaarde.

Het kasteel is privébezit en niet regulier voor publiek toegankelijk. Vanaf de openbare weg kun je het echter wel bewonderen. Pieter stond dus keurig buiten het hek. Dat is voor een pottenkijker een hele prestatie. Zij lief echter stond al bijna in de keuken van het kasteel. Waar de aanwezige kasteelvrouwe haar duidelijk maakte, dat dit niet de bedoeling was.

Peter bestudeerde de muren, de ramen en de toren. "Hier hebben mensen gewoond," zei hij. "Dat zie ik." "En waarschijnlijk ruzie gemaakt." "Dat doen mensen al sinds de Neanderthalers." Daar had Pieter weinig tegenin te brengen.

De geschiedenis van het kasteel bleek bovendien een verhaal van heren, leenmannen, huwelijken, erfopvolgingen en eigendomswisselingen. In 1443 kwam het in handen van Jacques I de Chabannes, heer van La Palisse. Later volgden andere adellijke families.

Kortom: ook toen al was vastgoed een uitstekende manier om familieleden tegen elkaar op te zetten.

Pieter keek naar de eeuwenoude stenen. "Wat mij vooral fascineert," zei hij, "is dat al die mensen hier iets van zichzelf hebben achtergelaten." "Ja." "En wij?" Zijn lief keek hem aan. "Wij laten waarschijnlijk vooral lege wijnflessen achter."

Pieter zweeg. Soms is een cultuurhistorische observatie gewoon raak.
Nog aardiger werd het toen Pieter hoorde dat bij de nabijgelegen kerk een twaalfde-eeuws timpaan aanwezig is met een Paaslam en een kruis. Sommigen hebben daar in het verleden een verband met de Tempeliers in gezien. Maar bewijs daarvoor ontbreekt.

Pieter vond dat eigenlijk wel mooi. "Dus," zei hij, "ook in de middeleeuwen hadden ze al verhalen waarvan iedereen dacht dat ze waar waren." "Inderdaad." "Dan is er eigenlijk helemaal niets veranderd."

En daar had de culturele verslaggever van *De Kolderkrant* een punt. Want misschien is dát wel het leukste aan geschiedenis. Niet alleen dat je ontdekt hoe mensen vroeger leefden, maar dat je ziet hoeveel er eigenlijk hetzelfde is gebleven.

Mensen bouwden kastelen. Mensen verhuisden. Mensen werden verliefd. Mensen kregen ruzie over bezit. En mensen vertelden elkaar verhalen waarvan de waarheid soms wat rekbaar was.

Pieter keek nog één keer naar het kasteel. Daarna naar zijn lief. "Zullen we teruggaan?" "Waarom?" "Het borreluurtje begint."

De culturele pagina was daarmee officieel gesloten. De beschaving had weer even gewonnen.

Maar niet lang.

DE GROTE OPRUIMING VAN GANNAT

Er zijn van die dagen waarop een mens denkt: *vandaag gaan we eens lekker niets doen.*

En dan zijn er dagen waarop Frankrijk besluit dat daar helemaal niets van terechtkomt.

De laatste zondag van augustus is zo'n dag.

Want als je op die dag in Frankrijk de deur uitgaat, loop je een gerede kans om binnen een straal van enkele kilometers tegen een brocante, vide-grenier, foire à tout of een andere vorm van georganiseerde rommelverspreiding aan te lopen.

Kennelijk moet Frankrijk aan het einde van augustus massaal worden ontdaan van alles wat gedurende de zomer niet gebruikt is.

Of eigenlijk: van alles wat gedurende de afgelopen twintig jaar niet gebruikt is.

Opgeruimd staat netjes. Al is het met de Franse slag.

Onze vroege vogel Dick Vlieg had die ochtend al een brocante in Montaigu-le-Blin bezocht. Dick heet niet voor niets Vlieg. Als er ergens een kraam staat waar een mens nog geen fatsoenlijke parkeerplaats voor zou willen opofferen, dan is Dick er al geweest.

Hij kwam terug met een gezicht alsof hij zojuist persoonlijk de Franse antiekmarkt had begraven. 'Stelt niks voor,' luidde zijn vernietigende oordeel. Dat is bij Dick een buitengewoon krachtig rapport.

Pieter en zijn lief besloten daarop dat er weinig reden was om hun ochtend verder te verspillen aan een verzameling vergeelde puzzels, roestige fietsbellen en drie dezelfde vaasjes waarvan niemand meer wist waarom ze ooit waren gemaakt.

Krasse Greet werd opgepikt. De auto werd gestart. En koers gezet naar Gannat. Want daar, zo had de aankondiging beloofd, zouden maar liefst 150 kramen staan. Honderdvijftig! Dat is geen brocante meer. Dat is een logistieke operatie. Daar kun je bijna een burgemeester voor inhuren.

Het affiche bleek echter, zoals zo vaak met Franse affiches, een nogal creatieve omgang met de waarheid te hebben. In werkelijkheid stonden er naar schatting vijftig kramen.

Maar goed. Vijftig is ook een mooi getal. Zeker als je het drie keer groter maakt. En dus begon de expeditie.

Pieter en zijn lief slenterden langs tafels waarop werkelijk alles lag wat een mens zich kon voorstellen. En vooral wat een mens zich níét kon voorstellen.

Oude boeken. Servies. Lampenkappen. Kopjes zonder oor. Oren zonder kopjes. Een houten kip waarvan niemand wist of zij bedoeld was als decoratie, speelgoed of getuige van een ernstige mislukking in de Franse meubelindustrie.

Er waren oude radio's, vergeelde ansichtkaarten, gereedschap, speelgoed, vazen, schilderijen en minstens één object waarvan Pieter na langdurige bestudering concludeerde dat het óf een onderdeel van een landbouwmachine óf een middeleeuws martelwerktuig moest zijn.
'Misschien moet je het kopen,' zei zijn lief. 'Waarom?' 'Dan weet je thuis tenminste wat het is.' Een uitstekende redenering. Maar Pieter liet het liggen. Hij had die dag namelijk al iets anders gezien. Zijn droomauto. Niet zomaar een auto. Een auto die onmiddellijk een klein vuurtje in zijn hart ontstak. Een auto waarvan je gaat lopen dromen. Een auto waarvan je bij thuiskomst nog weet hoe de koplampen eruitzagen. Een auto waarvan je denkt: *als ik nu eens een staatsloterij zou winnen…*

Pieter keek ernaar. Nog eens. En nog een keer. Zijn lief keek naar Pieter. Toen naar de auto. Toen weer naar Pieter. 'Nee.' 'Ik heb nog niks gezegd.' 'Dat hoeft ook niet.'

Dat is liefde. Elkaar begrijpen zonder dat er woorden nodig zijn. Of misschien gewoon jarenlang ervaring.

Terwijl Pieter zijn droom langzaam weer aan de werkelijkheid moest teruggeven, ontdekte Krasse Greet iets heel anders. En dat was aanzienlijk gevaarlijker. Greet zag namelijk haar gewenste opvolger voor haar huidige campertje.

Een heuse Volkswagen kampeerbus. Daar stond-ie. Te glimmen. Te verleiden. Te wachten. Alsof hij speciaal voor Greet op de laatste zondag van augustus in Gannat was neergezet.

Greet liep eromheen. Voor. Achter. Links. Rechts. Even erin. Weer eruit. Nog een keer erin.

Dat is bij een camper geen goed teken. 'Mooi hè?' zei Greet. Pieter keek naar zijn lief. Zijn lief keek naar Pieter. Beiden wisten genoeg. Dit was geen gewone belangstelling meer. Dit was een aankoopproces.

Greet maakte een foto. Nog eentje. En stuurde die naar haar kinderen. Daarbij plaatste ze een uiterst subtiele boodschap.

Geen druk. Geen emotionele chantage. Geen enkele vorm van manipulatie. Alleen: **'Voor mijn verjaardag?'**

Daarmee werd de brocante van Gannat plotseling een familieaangelegenheid. De kinderen kregen de foto. Greet wachtte. Pieter keek toe. Zijn lief probeerde niet te lachen.

En ergens in Gannat stond een Volkswagen kampeerbus die nog niet wist dat hij mogelijk binnenkort deel zou uitmaken van een familieonderhandeling.

Pieter keek nog eenmaal naar zijn droomauto. Hij zuchtte. Dromen mag. Sterker nog: zonder dromen wordt het leven een beetje een verzameling tweedehands kopjes zonder oor. Maar dromen betekent niet automatisch dat je ze allemaal moet kopen.

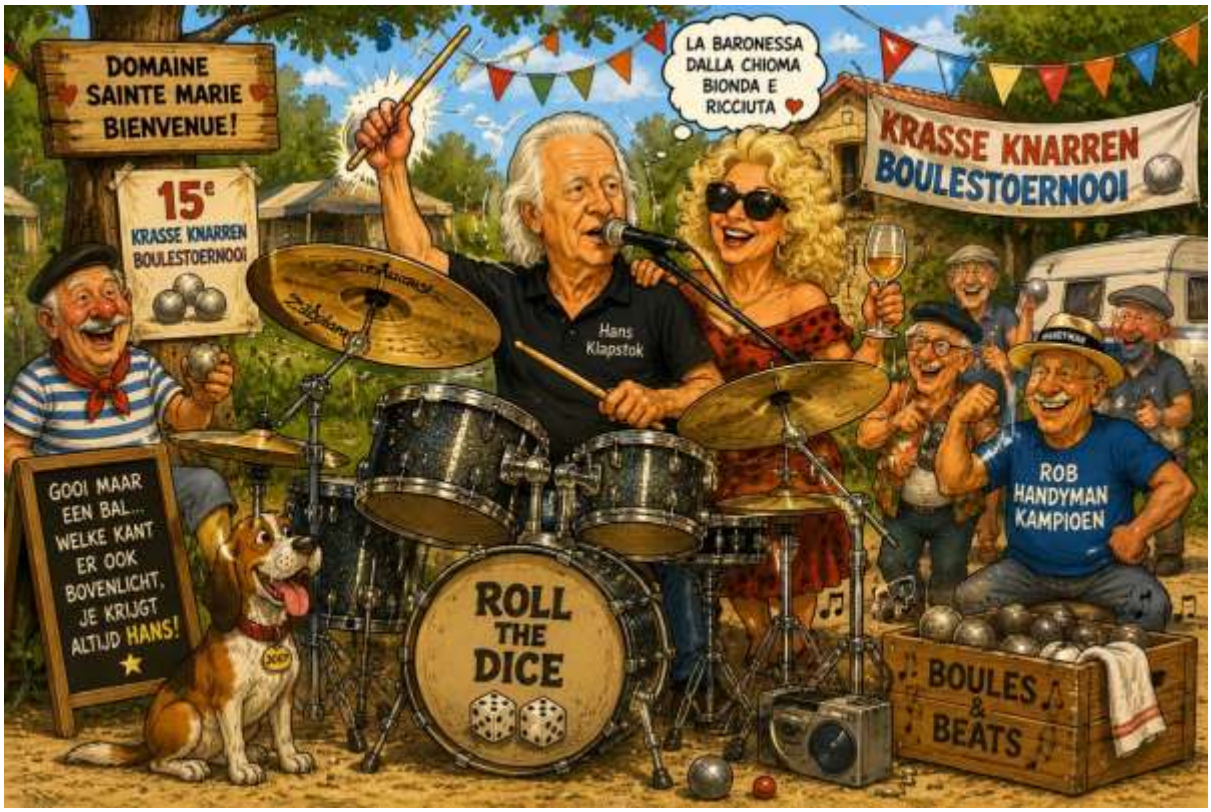
Greet had daarentegen een andere strategie. Zij stuurde gewoon een foto. Met een vraagteken.

En soms, zo wist Pieter inmiddels, is één klein vraagteken voldoende om een complete familie financieel uit balans te brengen.

De brocante van Gannat had dus uiteindelijk precies opgeleverd wat een goede brocante moet opleveren: rommel die niemand nodig heeft, spullen die niemand zoekt, dingen waarvan je niet weet wat ze zijn, een droomauto die je niet koopt, en een camper die misschien binnenkort een nieuwe eigenaar krijgt.

En zo bleek opnieuw dat het in het leven niet gaat om wat je vindt. Het gaat erom wat je ermee doet. Of, in het geval van Greet: wie je de foto stuurt. En met welke boodschap.
Voor mijn verjaardag? Dat is geen vraag. Dat is Franse diplomatie. Met de Franse slag. En met een heel klein beetje ondeugd.

ALS JE MET HANS GOOIT, KOMT CARMEN MEE

Op Domaine Sainte Marie was het al een tijdje verdacht rustig. En dat is op zichzelf geen goed teken.

Rust op Domaine Sainte Marie is namelijk ongeveer hetzelfde als stilte in een kippenhok vlak voordat de vos arriveert. Het lijkt allemaal vredig, maar ergens staat iemand met een plan. Of een boule. Of allebei.

Ditmaal was de oorzaak onderweg. Guitar Hans. Of beter gezegd: Hans Klapstok.

Want wie dacht dat onze eigen gitaarvirtuoos gisteren nog gewoon als Guitar Hans op zijn Franse vakantiebestemming zou verschijnen, kwam bedrogen uit. De man had namelijk de avond ervoor nog schitterend opgetreden met Roll the Dice tijdens het Cultureel Zomerfestival in Voorburg.

En daar stond hij niet aangekondigd als Guitar Hans. Nee. Als Hans Klapstok. Dat alleen al was reden genoeg voor Pieter om even te gaan zitten.

“Hans Klapstok?” “Ja,” zei Ben Waterkering. “Maar waarom?” Ben haalde zijn schouders op. “Waarschijnlijk omdat Hans al zoveel namen heeft dat zijn paspoort inmiddels een bijlage nodig heeft.”

Daar zat wat in. Van The Gigs naar Roll the Dice. Van gitaar naar trommel. Van optreden naar boulen. Van Hans naar Klapstok en weer terug naar Guitar Hans.

Eigenlijk hoef je bij Hans maar één ding te doen. Een dobbelsteen gooien. Welke kant er ook boven komt… Hans.

En alsof dat nog niet veelzijdig genoeg was, kwam hij nu ook nog met Carmen. Zijn Carmen. La

baronessa dalla chioma bionda e ricciuta. De barones met de blonde, krullende haardos. Want waar Hans gaat, gaat Carmen. Dat is geen wet van de natuurkunde, maar wel een natuurwet op Domaine Sainte Marie.

Pieter heeft ooit geprobeerd uit te zoeken of Carmen misschien zelfstandig ergens naartoe kon gaan.

Dat onderzoek werd gestaakt. Niet omdat het onmogelijk was. Maar omdat niemand het risico wilde lopen dat Carmen boos werd. En bovendien: Hans kwam niet zomaar even vakantie vieren.

Welnee. Hij kwam zijn eer verdedigen. Als gerenommeerd boulesspeler. En dat betekende nogal wat. Want op Domaine Sainte Marie stond inmiddels het 15de Krasse Knarren Boulestoernooi voor de deur.

Het veertiende toernooi had al voor de nodige deining gezorgd. Het neusje van de zalm had de baan gekleurd, er waren ballen geworpen met de precisie van een Zwitsers uurwerk en sommige deelnemers hadden na afloop beweerd dat zij uitsluitend verloren hadden omdat de zon verkeerd stond.

Maar één ding stond vast. Rob Handyman, de kersverse kampioen, zou zijn titel verdedigen.
Met hand. En boule. Vooral met boule. Al beweerde Rob dat zijn hand daarbij onmisbaar was.

“Een kampioen,” sprak Pieter plechtig, “is iemand die na winst niet alleen zijn beker bewaart, maar ook nog weet waar hij de boule heeft gelaten.”

Op dat moment verscheen er aan de horizon een auto.

Pieter kneep zijn ogen tot spleetjes. “Volgens mij is hij het.” “Wie?” “Hans.” “Hoe weet je dat?” “Er zit een gitaar op het dak.”

Pieter keek nog eens. “Dat kan iedereen zijn.” “Er zit ook een vrouw naast.” “Ah.” “En volgens mij komt er muziek uit.” Pieter knikte langzaam. “Dan is het definitief Hans.”

De auto naderde. Carmen zwaaide. Hans toeterde. En ergens op het terrein rolde een verdwaalde boule vanzelf een halve meter naar links.

Niemand wist waarom. Maar iedereen wist genoeg. Het vijftiende Krasse Knarren Boulestoernooi had zojuist zijn muzikale wildcard binnengekregen.

De vraag was alleen nog: zou Guitar Hans zijn eer met een boule verdedigen… of zou hij eerst de hele camping optrommelen?

Pieter keek naar de hemel. “Ach,” mompelde hij. “Als hij maar niet op de maat gaat gooien.”

Want op Domaine Sainte Marie geldt één gouden regel:

Bij boulen mag je geluk hebben.
Bij muziek mag je de maat kwijt zijn.
Maar als Hans beide gaat combineren, is niemand meer veilig.

En Carmen? Die glimlachte. Want zij wist allang hoe dit ging aflopen. Waar Hans gaat… gaat Carmen. En waar Carmen gaat… daar gebeurt iets.

DE HEILIGE PROCULE EN HET GAT VAN JAN

Terwijl Pieter zich na zijn bezoek aan Gannat nog wat verder verdiepte in de geschiedenis van de Heilige Procule, beschermheilige van de stad, klonk er buiten plotseling een stem die verdacht veel weg had van iemand die zijn eigen entree al grappig vond.

Jan HandAanHetGat was gearriveerd. En niet alleen. Aan zijn zijde bevond zich Marijke Vest.

Nu kende Pieter Jan inmiddels lang genoeg om te weten dat diens aanwezigheid ongeveer dezelfde uitwerking had als een kurkentrekker op een fles champagne: eerst gebeurt er weinig, maar zodra er beweging in komt, kan het alle kanten op.

De stemming steeg dan ook onmiddellijk. Het peil volgde. Jan zette zich neer, keek eens rond en zei: “Weten jullie wat ik nou laatst hoorde?” Dat is bij Jan nooit een onschuldige vraag. Dat is een waarschuwing.

Hij vertelde over een man die naar de dokter was gegaan. De dokter was echter bezig met een andere patiënt en daarom werd de man verwezen naar de praktijkondersteuner. Een jonge dame van een jaar of vijfentwintig.

In het kader van het onderzoek kwam ook de vraag aan de orde hoe het zat met de seks. De man keek haar eens rustig aan. “Wilt u dat weten?” De jonge praktijkondersteuner knikte. “Dan laat ik het u even zien.” En toen kwam de zin die volgens Jan het hele spreekuur een onverwachte wending gaf: “Maar mondje open en ogen dicht!”

Er viel een stilte. Zo’n stilte waarin je als toehoorder razendsnel moet beslissen of je gaat lachen, protesteren of doet alsof je plotseling buitengewoon geïnteresseerd bent in het weer.

Pieter koos voor optie drie. Hij stond op. “Weten jullie wat?” zei hij. “Ik ga me nog wat verder verdiepen in de Heilige Procule.”

Veiligheidshalve. Want daar wist je tenminste waar je aan toe was.

Procule was de dochter van de graaf van Rodez en had haar leven aan God gewijd. Haar vader had andere plannen. Hij wilde haar uithuwelijken aan de rijke heer Géraud d'Aurillac. Procule zag daar kennelijk weinig heil in en koos op haar huwelijksdag voor een alternatief dat tegenwoordig waarschijnlijk onder 'relatietherapie met een flinke reisafstand' zou vallen.

Ze vluchtte.

Lang trok ze door de Rouergue en de Auvergne, totdat ze in de beboste heuvels rond Gannat een schuilplaats vond. Ze leefde daar enige tijd tussen de herders.

Maar Géraud gaf niet op. Toen hij haar vond en Procule opnieuw weigerde met hem te trouwen, trok hij zijn zwaard.

Het verhaal eindigde gruwelijk. Procule werd onthoofd. Maar daarmee was het verhaal volgens de legende nog lang niet afgelopen.

Procule stond weer op, nam haar hoofd tussen haar handen en liep vervolgens, langs zeven staties, naar de ingang van de Sainte-Croixkerk.
Een vrouw met doorzettingsvermogen, zou je kunnen zeggen. De inwoners van Gannat kozen haar later tot beschermheilige. Op de vijf plaatsen waar zij volgens de overlevering halt had gehouden, verrezen kapellen. In die kapellen werd zij afgebeeld met haar hoofd in haar handen. Een nogal letterlijk voorbeeld van 'je hoofd erbij houden'.

De kapellen verdwenen in de loop der eeuwen. Een andere kapel werd in 1793 tijdens de Franse Revolutie verwoest. Later werd een vergeten kapel gerestaureerd op een schilderachtige plek die Sainte-Procule ging heten. Daar zouden zelfs haar voetafdrukken in de rotsen te zien zijn.

Rond Pasen kwamen de inwoners er bijeen. Ze vulden kruiken met bronwater en eerden hun beschermheilige.

Ook reizigers uit de Marche en de Haute-Auvergne hielden er vroeger halt. Zij baden om bescherming en namen vervolgens kleine stukjes hout van de kapeldeur mee als relikwie.

Pieter las het nog eens. Bescherming tijdens de reis. Hij keek even naar Jan. Die zat inmiddels alweer te vertellen.

Pieter sloeg zijn boek dicht. Sommige mensen zoeken bescherming bij een heilige. Anderen hebben Jan HandAanHetGat. En eerlijk gezegd wist Pieter niet welke van de twee je onderweg het hardst nodig had.

Maar één ding stond voor hem vast: de geschiedenis van Sainte-Procule liet zien dat mensen door alle eeuwen heen behoefte hebben gehad aan bescherming, houvast en een plek waar ze even stil konden staan.

Misschien was dat wel de echte boodschap.

Je hoeft niet altijd vooruit. Soms moet je gewoon even stilstaan. En soms moet je daarbij vooral zorgen dat Jan niet naast je staat. Want voor je het weet stijgt de stemming.

En volgt het peil.

HET RARITEITENKABINET VAN DOMAINE SAINTE MARIE

Het was maandagochtend op Domaine Sainte Marie.

En wie ooit denkt dat een camping op maandagochtend een plek van rust en bezinning is, heeft duidelijk nog nooit een camping van dichtbij meegemaakt.

Er werd gewassen, gesnoeid, opgeruimd, afgebroken en vooral veel gezocht naar spullen waarvan men op zondagavond nog stellig beweerde dat ze „daar ergens" lagen.

De een stond met een wasmand alsof hij een complete textielfabriek draaiende hield, de ander probeerde een tent op te vouwen die volgens de fabrikant „in enkele minuten eenvoudig is op te bergen". Dat laatste is een bewering die vermoedelijk is opgesteld door iemand die zelf nog nooit een tent heeft gezien.

Een derde snoeide de struiken alsof hij persoonlijk door de Franse overheid was aangesteld als hoofd groenvoorziening.

Pieter vond het allemaal prachtig.

Maar omdat hij zelf op maandagmorgen liever observeert dan werkt, besloot hij een bezoek te brengen aan een van de best bewaarde geheimen van Domaine Sainte Marie: het Rariteitenkabinet.

En rariteiten waren er.

Om te beginnen stonden er porseleinen wastafels. Een hele verzameling zelfs. Wastafels in soorten en maten waarvan Pieter niet wist dat ze bestonden. Sommige waren zo sierlijk dat je er bijna niet in durfde te wassen. Je kreeg het gevoel dat je je handen eerst moest aanmelden bij de monumentenzorg.

Daarnaast stonden boeken. Stapels boeken. Boeken over Frankrijk, over vroeger, over mensen, over

dingen die ooit belangrijk waren en over dingen waarvan niemand meer wist waarom ze ooit belangrijk waren geweest.

Aan de muur hingen schilderijen. Sommige fraai. Andere… nou ja. Daarover zweeg Pieter wijselijk. Een mens moet tenslotte weten wanneer hij zijn mening voor zich moet houden.

Maar toen ontdekte hij het archief. **Het archief van de onuitgevoerde plannen.** Een archief waar menig ministerie jaloers op zou zijn. Daar lagen plannen die ooit met groot enthousiasme waren geboren, maar gelukkig nooit het daglicht hadden gezien.

Zoals het inmiddels legendarische idee van de **Vinyasa Flow Kundalini**. Pieter bladerde door het dossier. Er stonden woorden in als „chakra", „ademhaling", „lichaamsbewustzijn" en „eventueel synchroon bewegen".

Pieter legde het dossier onmiddellijk terug. Hij had ooit geleerd dat je niet overal verstand van hoeft te hebben om te weten wanneer je moet vluchten.

Nog merkwaardiger was het oorbellenmuseum. Een complete collectie. Groot, groter, absurd groot. Oorbellen aan rekken, oorbellen in doosjes, oorbellen aan panelen en oorbellen waarvan Pieter zich afvroeg of ze ooit door een menselijk oor gedragen konden worden zonder dat de draagster na drie minuten spontaan naar links zou omvallen.
Hij keek ernaar en mompelde: "Hier kun je een compleet dorp mee behangen."

Buiten wachtte de grootste verrassing. Daar stond een auto. Een merkwaardig vehikel. Een auto waarmee Peter Volloper ooit, naar eigen zeggen, de Grand Prix van Treteau had kunnen winnen.

Naar eigen zeggen. De werkelijkheid was iets minder spectaculair. De auto had inmiddels meer roest dan pk's en de aerodynamica deed denken aan een omgevallen kruiwagen. Maar Peter had er ooit bloedserieus mee rondgereden alsof hij persoonlijk door Ferrari was ontdekt.

Pieter keek naar het vehikel. Toen naar het oorbellenmuseum. Toen naar het archief van de onuitgevoerde plannen. En ineens begreep hij de diepere betekenis van het Rariteitenkabinet.

Het was geen verzameling nutteloze spullen. Het was een museum van menselijke dromen. Van ideeën die niet werkten. Van plannen die nooit werden uitgevoerd. Van auto's die nooit een Grand Prix wonnen. Van oorbellen die misschien één keer gedragen werden. Van wastafels die ooit het middelpunt van een badkamer waren.

En misschien was dat wel de mooiste verzameling van allemaal. Want achter iedere rariteit zat een mens die ooit iets wilde. En dat is helemaal niet raar. Het zou pas raar zijn als we nooit meer durfden dromen.

Pieter glimlachte. En liet de Vinyasa Flow Kundalini maar lekker in het archief liggen.

Sommige dromen zijn namelijk prachtig. Juist omdat ze nooit zijn uitgevoerd.

TENTBEZORGD.NL: DE MAALTIJD KOMT ERAAN!

Op Domaine Sainte Marie was men tot een opmerkelijke conclusie gekomen.

De campinggast wilde tegenwoordig niet alleen rust, ruimte, zon en een plek waar hij zijn caravan met chirurgische precisie tussen twee bomen kon manoeuvreren.

Nee. De campinggast wilde service. En dan liefst service waarbij hij zelf vooral niet van zijn stoel hoefde te komen. Daarom werd een oude service nieuw leven ingeblazen: **Tentbezorgd.nl**.

En voor de duidelijkheid: tentbezorgd.nl betekende niet dat er een tent werd bezorgd. Dat was gelukkig maar, want dan zou men bij de receptie voortdurend mensen krijgen die hun tent ergens anders hadden besteld.

Nee, Tentbezorgd.nl bracht maaltijden. Bij de tent. Bij de caravan. En zelfs bij de chalets.

Een soort maaltijdbezorging, maar dan met meer gras, meer slippers en aanzienlijk meer kans op een verdwaalde jeu-de-boulesbal.

Voor die laatste omstandigheid was Rob Handyman aangetrokken.

Rob had namelijk eerder ervaring opgedaan met bezorgen. Bovendien beschikte hij over de unieke combinatie van handigheid, enthousiasme en een totaal gebrek aan angst voor situaties waarvan een normaal mens eerst drie veiligheidsprotocollen zou willen lezen.

Marga, the lady of the house Hyacinth, had daarom een lumineus idee. Rob kreeg een skelter. Met aanhanger. Dat was volgens Marga niet alleen praktisch, maar ook buitengewoon representatief.

Pieter had daar zo zijn twijfels over. Vooral toen hij zag dat het voertuig over ongeveer evenveel versnellingen beschikte als een kruiwagen.

Maar Rob was dolgelukkig. Hij sprong op de skelter alsof hij zojuist was benoemd tot algemeen directeur van de Franse afdeling van DHL.

Alleen ontbrak er nog één ding. Bescherming. Peter had daarvoor gezorgd. Een camouflagehelm. "Vanwege de boulesballen," verklaarde hij.

Dat was geen overbodige luxe. Op een camping waar dagelijks tientallen gepensioneerde strijders met metalen ballen over het terrein stonden te gooien, kon een bezorger immers maar beter niet herkenbaar zijn.

Al was het natuurlijk de vraag of een man op een skelter, met een aanhanger vol maaltijden en een knalrode kaboutermuts, überhaupt nog camouflage nodig had.

De passende werkkleding werd besteld bij Studio 1000. Daar hingen de originele kostuums van Kabouter Plop continu nutteloos wezen te wezen. Tot Rob binnenkwam.

De medewerkers zagen hem. Ze keken naar elkaar. En ergens in een magazijn begon een kabouterhoed spontaan te huilen. Rob kreeg een outfit die ergens tussen professionele maaltijdbezorger, boswachter en overenthousiaste kabouter in zat. Prachtig.

Praktisch? Dat moest nog blijken.

En achter Rob kwam Karin. La Signora Sempre Parata. Mevrouw AltijdParaat. Op de fiets. Met een kassa. Want bezorgen zonder afrekenen was op Domaine Sainte Marie uiteindelijk toch gewoon vrijwilligerswerk.

Zo ontstond een merkwaardig konvooi. Voorop Rob. Skelter. Aanhanger. Maaltijden. Camouflagehelm. Kabouterallure. Daarachter Karin. Fiets. Kassa. Onverwoestbare glimlach.

Pieter keek het tafereel aan en dacht aan de toekomst. Misschien was dit wel meer dan een grappige campingservice. Want goede gastvrijheid zit niet alleen in een maaltijd die warm wordt afgeleverd.

Het zit in het gebaar. In het gemak. In het gevoel dat iemand aan je denkt. En dus trapte Rob dapper richting eerste tent.

Plotseling vloog er een boulesbal over zijn hoofd. "ROB!" riep Pieter. Rob trapte harder. Karin rinkelde met de kassa. En vanaf het terras klonk de stem van Marga:

"**BON APPÉTIT! EN KIJK UIT VOOR DE KABOUTERS!**"

Het nieuwe Tentbezorgd.nl was officieel geopend. En op Domaine Sainte Marie wist men één ding zeker: de maaltijd kwam eraan**.**

Alleen wist niemand precies wanneer. En vanuit welke richting de volgende boule zou komen.

DE BEDEVAART VAN DE BOLIDE

Op Camping Domaine Sainte Marie in Treteau was men inmiddels wel wat gewend.

Men had er mensen zien verdwijnen achter een barbecue, kampeerders die na één glaasje wijn plotseling Frans begonnen te spreken en deelnemers aan het Krasse Knarren Boulestoernooi die na drie dagen pétanque niet meer wisten of ze nou de but, hun leesbril of hun waardigheid kwijt waren.

Maar wat er die ochtend gebeurde, was van een geheel andere orde. Het ging over **Varennes-sur-Allier**. Een bedevaartsoord.

Althans, zo werd het gebracht door Peter Volloper, die samen met Staatsraad in ruste Van der Molen aan de ontbijttafel zat alsof hij zojuist het Vaticaan had bezocht.

“Varennes,” sprak Peter plechtig. “Varennes,” herhaalde Van der Molen. Pieter keek op van zijn croissant. “Wat is er met Varennes?”

De beide heren keken elkaar aan. Dat was het soort blik waarmee mannen elkaar aankijken wanneer ze iets weten wat de rest van de wereld nog niet begrijpt. “Daar,” zei Peter, “is geschiedenis geschreven.” “Wereldgeschiedenis,” voegde de Staatsraad eraan toe.

Pieter voelde onmiddellijk nattigheid. En niet alleen omdat Hay Vlaai zijn campingstoel met een tuinslang stond schoon te spuiten.

Het bleek te gaan om het **Circuit Jean Brun**, bij Varennes-sur-Allier. Een kartcircuit van ongeveer anderhalve kilometer, snel, technisch en volgens de kenners een baan waar slipstreamen een belangrijk wapen is.

En daar had in september 2013 een jonge Nederlander geschiedenis geschreven. Max Verstappen. Vijftien jaar oud. Wereldkampioen KZ. De jongste ooit in die klasse.

Peter kreeg er glimmende ogen van. Van der Molen kreeg er een ernstig gezicht van. “Daar moet je geweest zijn,” sprak hij. “Ben je er geweest?” vroeg Pieter.

Een stilte. Een héél kleine stilte. “Niet officieel,” zei Peter. “Maar wel regelmatig,” vulde Van der Molen aan.

Pieter verslikte zich bijna in zijn koffie. “Jullie hebben daar dus gekart?” “Dat hebben we niet gezegd.” “Jullie hebben daar dus gekart.” “Pieter,” zei Van der Molen, “er is geen enkel bewijs.”

Dat was precies het soort antwoord waarmee een Pottenkijker weet dat er wél iets aan de hand is.

Want wie werkelijk nog nooit op een kartbaan had gereden, zei gewoon: “Nee.” Niet: *er is geen enkel bewijs.* Dat was andere koek.

Even later stond er een plan op tafel. Niet om te gaan kijken. Nee. Er moest worden gereden.

Peter Volloper had inmiddels een houding aangenomen alsof hij persoonlijk door Max Verstappen was uitgenodigd om diens opvolger te worden. Van der Molen bestudeerde ondertussen de plattegrond. “Je moet de slipstream benutten.” “Zeker,” zei Peter. “En later remmen.” “Uiteraard.” “En vooral geen fouten maken.”
Daar werd het stil. Want precies op dat moment kwam Marga, the lady of the house Hyacinth voorbij. “Peter,” zei ze, “jij hebt gisteren nog met je leesbril op gezocht naar je leesbril.”

Peter keek haar beledigd aan. “Dat was een strategische oefening.”

Pieter moest lachen. Maar onder alle vrolijkheid zat iets moois.

Want zo’n circuit vertelt een verhaal. Over talent, lef, oefenen, vallen en weer doorgaan. Over een jongen die op jonge leeftijd een uitzonderlijke prestatie leverde en daarmee liet zien dat grote dromen soms beginnen op een kleine kartbaan.

En misschien was dat wel de echte bedevaart. Niet naar een heilige. Maar naar een plek waar je eraan herinnerd wordt dat je nooit te vroeg moet besluiten dat iets onmogelijk is.

Al zou Pieter de heren Volloper en Van der Molen toch één dringend advies willen meegeven: Begin rustig. Want een kart van 150 kilo is iets anders dan een scootmobiel met haast. En een slipstream is geen excuus om de camping op drie wielen binnen te komen.

DE UIL ZAT IN DE OLMEN

Pieter Pottenkijker had die nacht zijn hoed afgezet. Dat was op zichzelf al een gebeurtenis van betekenis.

Want wanneer Pieter zijn hoed afzette, betekende dat doorgaans dat hij óf ging slapen, óf ernstig ging nadenken. En aangezien het inmiddels behoorlijk donker was geworden en de camping in een weldadige stilte was gehuld, lag slapen voor de hand.

Maar ja. Pieter had gedachten. En gedachten zijn bij Pieter ongeveer hetzelfde als muggen bij een klamboe: ze blijven komen.

Hij lag op zijn rug in het bed van zijn chalet en keek naar het plafond. *Zouden er eigenlijk olmen op Domaine Sainte Marie staan?* Die gedachte kwam zomaar binnenwandelen.

Hij had ze niet uitgenodigd. Sterker nog, hij had geen idee waarom hij zich daar druk over maakte. Maar toen klonk er buiten een geluid.

‘Oehoe.’ Pieter spitste zijn oren. Even later: ‘Oehoe-oehoe.’

‘Aha,’ fluisterde Pieter. Hij kende zijn liedjes. **De uil zat in de olmen.** Dat was geen ingewikkeld liedje. Geen verborgen boodschap, geen diepzinnige metafoor en al helemaal geen gecodeerde oproep van een geheimzinnige Franse ornithologische dienst. Gewoon een eenvoudig oud kinderliedje.

Een uil in een olm. Een koekoek die roept. En klaar. Maar Pieter was natuurlijk Pieter. ‘Als die uil in een olm zit,’ mompelde hij, ‘dan moet er dus een olm zijn.’

Hij ging rechtop zitten. ‘En als er een olm is, dan moet ik weten waar.’

Adri draaide zich om. ‘Pieter?’ ‘Ja?’ ‘Ga slapen.’ ‘Ik denk.’ ‘Dat hoor ik.’ ‘Er zitten hier misschien olmen.’

Adri opende één oog. ‘En?’ ‘Dat wil ik onderzoeken.’ ‘Morgen.’

Pieter keek naar buiten. ‘Maar het is nu nacht.’ ‘Precies.’ ‘Dat maakt het onderzoek juist spannend.’ ‘Nee,’ zei Adri. ‘Dat maakt het onderzoek donker.’

Daar had ze een punt. Maar toen klonk de uil opnieuw. ‘Oehoe!’

Pieter ging rechtop zitten alsof hij zojuist door de Nederlandse Spoorwegen persoonlijk tot nachtelijke inspecteur was benoemd.

‘Dat is hem.’ ‘Wie?’ ‘Mijnheer De Uil.’

Adri zuchtte.

Pieter zag het al helemaal voor zich. Mijnheer De Uil van de Fabeltjeskrant was kennelijk op bezoek. Gewoon even buurten. Een collega onder elkaar. Want was Mijnheer De Uil per slot van rekening ook geen soort journalist?

‘Misschien wil hij weten wat er op de camping speelt,’ fluisterde Pieter. ‘Dan moet je hem vooral niet wakker houden.’

Pieter pakte zijn notitieboekje.
23.47 uur. Uil gehoord. Mogelijk olmen aanwezig. Hij dacht even na en schreef erachter: **Gesprek met Mijnheer De Uil nog niet gelukt.** Want precies op dat moment kwam er geen tweede ‘oehoe’. Geen derde. Geen koekoek. Geen geritsel. Niets. De camping was stil.

Pieter wachtte. Nog steeds niets. ‘Mijnheer De Uil?’ fluisterde hij. Geen antwoord. ‘Collega?’ Weer niets.

Pieter legde zijn notitieboekje neer. Hij zakte terug in zijn kussen. Zijn gedachten kronkelden nog even verder door zijn hoofd als ranken van een niet gesnoeide wijnstok.

Olmen. Uilen. De Fabeltjeskrant. De camping. De Krasse Knarren. En ergens heel ver weg dacht Pieter dat hij zelfs Marga hoorde zeggen dat iedereen morgenochtend gewoon om acht uur aan het ontbijt werd verwacht.

Toen werd het zwart. Niet omdat Pieter iets had ontdekt. Niet omdat hij een olm had gevonden. En ook niet omdat Mijnheer De Uil eindelijk had besloten met hem te praten.

Pieter was gewoon in een diepe slaap gevallen.

De volgende ochtend werd hij wakker met één overtuiging: Hij zou de camping aan een grondig bomenonderzoek onderwerpen.

Adri keek hem aan. ‘Goed geslapen?’ Pieter knikte. ‘Uitstekend.’ ‘En?’ ‘Ik heb besloten de olmen te vinden.’ Adri glimlachte. ‘Prima. Maar begin eerst maar eens met je bril te vinden.’

Pieter tastte op het nachtkastje. Geen bril. Hij keek Adri aan. ‘Zie je wel?’ ‘Wat?’ ‘Dat dit een ingewikkelde zaak wordt.’

En ergens boven de camping klonk een uil. Of misschien was het gewoon een vogel. Maar Pieter wist genoeg.

Het onderzoek was geopend. En zoals bij ieder onderzoek van Pottenkijker gold: **Wie goed kijkt, ontdekt meer.**

Zelfs wanneer hij eerst zijn bril moet vinden.

DUIVEN SCHIETEN

Je hoort niet onder andermans duiven te schieten. Dat is althans wat Pieter Pottenkijker altijd had begrepen.

Een fatsoenlijk mens laat andermans duiven met rust. Je jaagt ze niet op, je schiet ze niet neer en je probeert ze al helemaal niet met een welgemikt schot van een campingterrein te verwijderen.

Toch kreeg Pieter een verzoek. Van een niet nader te noemen dame.

‘Pieter,’ zei ze, met een blik waarin de wanhoop van een jarenlang door duiven geteisterd mens besloten leek te liggen, ‘zou jij misschien iets aan die duiven kunnen doen?’

Pieter keek omhoog. Op het dak van een caravan zaten inderdaad enkele duiven. Ze koerden. Ze scharrelden. Ze deden waar duiven goed in zijn. En dat bleek volgens de dame vooral te bestaan uit herrie maken en troep produceren.

‘Het zijn niet eens mijn duiven,’ verzuchtte ze. Pieter knikte begrijpend.’ Dat is meestal het probleem met andermans duiven.’

De dame keek hem strak aan. ‘Kun jij ze niet neerhalen?’ Pieter aarzelde. ‘Neerhalen?’ ‘Ja.’
Pieter keek nog eens naar de duiven. Toen naar de dame. Toen weer naar de duiven.

‘Met woorden?’ ‘Nee.’ ‘Met een net?’ ‘Nee.’ Pieter begon iets te vermoeden. ‘U bedoelt toch niet…?’
De dame knikte. Pieter slikte.

‘Is er een geweer?’ ‘Ja.’ Dat antwoord kwam sneller dan Pieter lief was. Hij voelde zich plotseling een soort campingversie van een jager uit een natuurdocumentaire. Alleen dan met slippers.

‘Dank u voor het aanbod,’ zei Pieter beleefd. ‘Maar ik denk dat ik pas.’ Hij vond dat zelf een buitengewoon verstandig besluit.

Niet iedereen op de camping zou die mening delen. Want enige tijd later klonk er een enorme knal.

BAM!

De camping trilde. Een paar vogels vlogen verschrikt op. Ergens viel een kopje om. Pieter stond als aan de grond genageld.

'Aha.' Hij keek naar Adri. 'Ze heeft toch iemand gevonden.' 'Wie?' 'De duivenjager.'

Pieter zette zijn hoed recht. 'Ik ga kijken.' Hij trok ten strijde. Niet met een geweer, maar met zijn notitieboekje. Een Pottenkijker blijft tenslotte journalist.

Hij verwachtte ergens een aangeschoten duif te vinden. Misschien een veertje. Misschien een dramatische getuige. Misschien zelfs een bloederige duivenvleugel, hoewel Pieter hoopte van harte dat het laatste niet het geval zou zijn.

Maar er lag helemaal niets. Geen duif. Geen veer. Geen jager. Geen geweer. Alleen een fiets. En Adri.

Adri keek hem aan met een gezicht dat tegelijkertijd schuldbewust en buitengewoon onschuldig probeerde te zijn.

'Wat is hier gebeurd?' vroeg Pieter. Adri wees naar de fiets 'De band.'

Pieter keek. De voorband was… verdwenen. Niet letterlijk verdwenen natuurlijk. Hij zat nog steeds om het wiel. Maar hij was wel op spectaculaire wijze van zijn oorspronkelijke vorm afgeweken.

'Wat heb je gedaan?' 'Ik heb hem opgepompt.' 'Hoe hard?' Adri haalde haar schouders op.' Goed hard.' Pieter keek naar de zon. Toen naar de band. Toen weer naar Adri. 'Hoe hard is goed hard?' Adri dacht even na. 'Nou… hij voelde stevig.'

Pieter knikte langzaam. Daar was geen speld tussen te krijgen. De lucht in een fietsband zet bij warmte uit. En als er dan al behoorlijk veel lucht in zit, kan de druk flink oplopen.

En blijkbaar had deze band op een gegeven moment besloten dat hij zijn leven niet langer wilde voortzetten.

PATS!

Een explosie van huishoudelijke proporties. Geen duif was geraakt. Geen geweer was afgegaan. En de enige vogel die gevaar had gelopen, was waarschijnlijk de duif die toevallig boven de fiets vloog en dacht: *Daar gaat weer zo'n mens.*

Pieter schreef in zijn notitieboekje: **Zaak Duif: opgelost. Schot: niet gelost. Slachtoffer: fietsband. Dader: vermoedelijk te veel lucht in combinatie met zonnewarmte.**

Hij keek naar Adri.' Weet je wat hiervan de moraal is?' 'Dat ik de volgende keer minder hard moet pompen?' 'Dat ook.'

Pieter keek naar de duiven, die inmiddels alweer doodgemoedereerd op het dak zaten. Ze koerden alsof er niets gebeurd was.

'Laat de duiven vliegen.' Hij wees naar de fiets. 'En pomp je banden niet te hard op.' Adri glimlachte. 'En jij?' 'Ik?' 'Ga jij nog duiven schieten?'

Pieter zette zijn hoed af. ‘Alleen als ze een fietsband bij zich hebben.’

Adri rolde met haar ogen. De duiven koerden. De camping herstelde zich. En Pieter concludeerde dat het leven op een camping soms verdacht veel lijkt op een goede komedie.

Je denkt dat je op zoek moet naar een schutter. Je vindt een lekke band. Je verwacht een aangeschoten duif. Je ontdekt opgeblazen lucht.

En uiteindelijk blijkt dat de grootste knal soms niet wordt veroorzaakt door een geweer, maar door iets wat je zelf veel te hard hebt opgepompt.

Een mens kan daar maar beter van leren. Want dat geldt niet alleen voor fietsbanden. Ook voor meningen. Ook voor ergernissen. En soms zelfs voor ego’s.

Laat dus de duiven vliegen. En houd vooral een beetje lucht over.

Dat fietst een stuk rustiger.

DE MOSSEL MET DE GOUDEN SMAAK

Op Domaine Sainte Marie bestaat een merkwaardig natuurverschijnsel. Men hoeft er namelijk maar met drie mensen aan tafel te zitten voordat er een gezamenlijke activiteit wordt georganiseerd.

Dat begon deze dinsdagavond geheel onschuldig.

Marga, ook wel bekend als *The Lady of the House Margareth*, had ergens tussen het inschenken van een drankje en het controleren of iedereen nog voldoende voorzien was van geneugten des levens, het lumineuze idee gelanceerd om vrijdagavond een barbecue te organiseren.

Zomaar. Uit het niets. Er was geen verjaardag. Geen jubileum. Geen afscheid. En, misschien wel het meest verontrustende: **er was geen boulestoernooi.** Toch viel het idee onmiddellijk in goede aarde.

Want op Domaine Sainte Marie hoeft gezelligheid eigenlijk nooit te worden georganiseerd. Die ontstaat daar vanzelf. Het enige wat men hoeft te doen, is ergens een tafel neerzetten en hardop zeggen: „Zullen we?"

Binnen dertig seconden zit je in een commissie. Zo ook deze keer. Terwijl de barbecuegedachte nog nauwelijks was uitgesproken, kwam iemand met een alternatief.

„Waarom geen mosselavond?" Dat was het moment waarop de avond een geheel andere wending nam. Want Franse mosselen, zo bleek al snel, hadden bij sommige aanwezigen niet bepaald een reputatie opgebouwd van imposante proporties. "Ze zijn zo klein." "Dat valt wel mee." "Dat valt helemaal niet mee." "Het zijn Franse mosselen."

Alsof daarmee alles gezegd was. Er ontstond een discussie die qua intensiteit nauwelijks onderdeed voor de evaluatie van het veertiende Krasse Knarren Boulestoernooi. Zelfs de mogelijkheid van een **vegetarische mosselavond** werd nog kort besproken. Die werd echter met algemene stemmen verworpen. Een mossel zonder mossel bleek ongeveer hetzelfde te zijn als boules zonder boule. Een conceptueel interessant idee, maar in de praktijk tamelijk lastig.

Toen kwam de cruciale bijdrage van Marga. “Ik heb nog maar één mossel.” Er viel een stilte. Zelfs Peter Volloper keek even alsof hij een onverwachte wending in een thriller had meegemaakt.

Eén mossel. Daar kon geen weldenkend mens een fatsoenlijke avondmaaltijd van maken. Laat staan een gezelschap. De mosselcommissie werd daarop stilzwijgend opgeheven en de barbecue kreeg opnieuw de voorkeur.

Maar op Domaine Sainte Marie is eten nooit alleen eten. Er moet muziek bij. En dus werd vrijwel en passant ook nog een muzikale nazit geregeld.

Mogelijk komt **Guitar Hans** zijn snaren beroeren. Mogelijk wordt het **The Tribute to The Dolly Dots**, met Ina, Krasse Greet en Marga als een soort herboren meidengroep die vermoedelijk alledrie ontkennen dat ze ooit auditie hebben gedaan. Maar toen liet Ina een bommetje vallen.

Het zou zomaar kunnen dat **Co Verdwaasd** met een paar vrienden wil optreden als *De Zingende Sikkels*. Beter bekend als: **Vollemaan en Co.**

Pieter noteerde het onmiddellijk. Niet omdat hij wist wat hij ervan moest verwachten. Maar juist omdat hij vermoedde dat niemand dat wist. En zo krijgt een dinsdagavond op Domaine Sainte Marie langzaam de contouren van een evenement van nationale betekenis.

Vrijdag barbecue. Muziek. Gezelligheid. Misschien Guitar Hans. Misschien de Dolly Dots. Misschien Vollemaan en Co.

En ondertussen staat ergens op de achtergrond een doos met boules geduldig te wachten. Want laten we vooral niet vergeten: **het vijftiende Krasse Knarrentoernooi moet nog beginnen.**

En als de voorbereiding van één barbecue al leidt tot een internationale mosseldiscussie, drie mogelijke muziekacts en een bijna-religieuze discussie over de omvang van schelpdieren…
dan houdt Pieter zijn hart vast voor wat er gebeurt zodra de eerste boule wordt gegooid.

Op Domaine Sainte Marie weet je namelijk één ding zeker: **de wedstrijd begint pas als iedereen denkt dat het over iets anders gaat.**

KAVIAAR OP HET NEUSJE VAN DE ZALM

Als het veertiende Krasse Knarren Boulestoernooi het neusje van de zalm op het veld bracht, dan mogen we voor het vijftiende toernooi rustig spreken van kaviaar op het neusje van de zalm.

En dat is geen overdreven uitspraak. Nou ja… misschien een heel klein beetje.

Staatsraad in ruste Van der Molen, toernooidirecteur en daarmee officieel verantwoordelijk voor alles wat er straks mis kan gaan, heeft namelijk een topbezetting beloofd. En wie Pieter een beetje kent, weet: zodra een Staatsraad iets belooft, gaat Pieter eerst kijken of de Staatsraad misschien staatsgeheimen achterhoudt.

Dat bleek niet het geval.

De kampioen de vorige editie is van de partij: Rob Handyman. De man die met een boulesbal doet wat anderen met een afstandsbediening doen: ogenschijnlijk zonder moeite, maar niemand begrijpt precies hoe.

Ook Hay Vlaai betreedt opnieuw de arena. Naast Jan, ook wel Jan HandAanHetGat genoemd, en voor intimi zelfs Jan Kogel. Die laatste bijnaam dankt hij aan zijn gepersonaliseerde boulesballen. Dat zijn geen ballen meer, vindt Pieter. Dat zijn persoonlijke projectielen met een visitekaartje.

Dan hebben we Guitar Hans, alias Hans Klapstok. Een man die, afhankelijk van de situatie, zowel een snaar als een zenuw kan raken. Of een tegenstander. Dat laatste uiteraard uitsluitend per ongeluk.

Verder verschijnen Dick Vlieg en Karin La Signora Sempre Parata, oftewel Mevrouw Altijd Paraat. Karin heeft tijdens het vorige toernooi al bewezen dat ze niet alleen paraat is, maar ook beschikt over een bijna buitenaards gevoel voor timing. Haar boules lijken soms zelfstandig te weten waar ze heen moeten.

En dan is daar Carmen – la baronessa dalla chioma bionda e ricciuta. Alleen al haar naam klinkt alsof de scheidsrechter bij voorbaat een buiging moet maken voordat hij de eerste bal opmeet.

Maar het meest verrassende nieuws kwam toen Pieter hoorde dat ook zijn lief Adri de boulesarena zal betreden. Pieter werd daar onmiddellijk onrustig van.

Niet omdat hij twijfelt aan Adri's kwaliteiten. Integendeel. Hij kent zijn lief. En hij weet inmiddels dat een vrouw die jarenlang met Pieter samenleeft, over een indrukwekkend arsenaal aan strategische vaardigheden beschikt. Daarbij vergeleken is een boulesbal slechts een ronde bijzaak.

Kortom: het vijftiende Krasse Knarren Boulestoernooi is op voorhand al een succes. En… de ballen moeten nog gaan rollen!

Uiteraard kon Pieter het niet laten om alvast een poging te doen de uitslag te voorspellen. Daarvoor raadpleegde hij zijn vaste Adviseur.

Helaas bleek die vaste Adviseur ditmaal een onbetrouwbare ad interim. Deze deskundige kwam namelijk met een voorspelling waarin namen voorkwamen van spelers die helemaal niet meedoen. Dat vond Pieter verdacht.

Toen de Adviseur vervolgens beweerde dat ook Napoleon Bonaparte, een zekere tante Sjaan uit Meppel en de winnaar van het WK curling 1987 hoge ogen zouden gooien, heeft Pieter het adviesrapport onmiddellijk in de prullenbak laten verdwijnen.

Een verstandig besluit.

Want soms is het beter om niet te weten wie er gaat winnen. Zeker bij boules. Want daar kan een bal die drie meter verkeerd ligt, dankzij één miraculeuze carambole ineens precies goed liggen. En misschien is dat wel de mooiste les van het hele toernooi:

Je hoeft niet altijd te weten waar je uitkomt. Je moet vooral durven gooien. Al hopen we natuurlijk wel dat iedereen daarna nog weet waar zijn eigen boules liggen.

HET SCHAEP AAN DE OVERKANT

Er zijn van die dagen waarop Pieter Pottenkijker tot de ontdekking komt dat de wereld aanzienlijk ingewikkelder in elkaar zit dan hij tot voor kort dacht.

Neem nou de afgelopen dagen op Domaine Sainte Marie.

Pieter en zijn lief hadden tijdelijk gezelschap gekregen van een overbuurvrouw. Een alleraardigste dame, daarover geen misverstand. Ze lachte graag. En veel. Ook daar is op zichzelf helemaal niets mis mee. Lachen is gezond, zegt men.

Maar toen die dame voor de zoveelste keer haar schaterlach over het kampeerterrein liet rollen, keek Pieter plotseling op van zijn glaasje en dacht: *Hé… Adèle Bloemendaal?*

Nu zal de oplettende lezer onmiddellijk zeggen: "Maar Pieter, die mevrouw zat toch gewoon aan de overkant?"

Dat klopt. En toch ook weer niet. Want er zijn meerdere soorten overkanten. Je hebt de overkant van de campingweg. De overkant van de straat. De overkant van de rivier. En dan heb je nog de overkant waar je niet even met je fiets of camper naartoe rijdt.

Daar verblijft Adèle inmiddels. Eeuwig. Pieter weet dat. Natuurlijk weet Pieter dat. Maar een mens kan zich vergissen. Zeker wanneer iemand op de camping precies dezelfde lach produceert als een legendarische actrice, cabaretière en zangeres.

En ineens waande Pieter zich midden in een nieuwe aflevering van *'t Schaep met de 5 Pooten*. De overeenkomst was trouwens frappant.

Het Amsterdamse café Het Schaap had zijn kleurrijke clientèle. Domaine Sainte Marie heeft dat ook. Alleen staan hier de stamgasten niet aan de toog, maar naast hun caravan, onder een luifel of strategisch opgesteld rond de barbecue.

En waar het originele Schaep beschikte over figuren als Kootje, Lukas en Lena, heeft Sainte Marie zijn eigen bonte verzameling.

Marga bijvoorbeeld, die met één microfoonaankondiging meer autoriteit uitstraalt dan menig burgemeester na drie koppen koffie.

Van der Molen, de Staatsraad in ruste, die zelfs bij een discussie over jeu-de-boulesballen de indruk kan wekken dat er een kabinetscrisis op komst is.

Peter Volloper, die bij het boulestoernooi bewees dat verliezen ook een vorm van winnen kan zijn, mits je de juiste troostprijs krijgt.

En dan hebben we Karin La Signora Sempre Parata, die zelfs als ze haar zonnebril zoekt eruitziet alsof ze ieder moment de rode loper op moet.

Pieter keek eens om zich heen. Ja hoor. Het Schaep. Maar dan met caravans, jeu-de-boulesballen, campingstoelen en af en toe een verdwaalde Franse kip.

En wat jammer nou dat Guitar Hans het repertoire van *'t Schaep* niet kent. Want stel je voor dat hij vrijdag bij de barbecue zou inzetten:
We zijn toch op de wereld om mekaar te helpen, niewaar? Dan zou vermoedelijk binnen dertig seconden iedereen meezingen. Daarna zou *Het zal je kind maar wezen* volgen. En als de rosé zijn werk had gedaan, kwam onvermijdelijk: *As je mekaar niet meer vertrouwen kan.*

Dat zou op Domaine Sainte Marie geen liedje meer zijn, maar een officiële waarschuwing.

Pieter begon daarom serieus te overwegen of Vollemaan & Co niet eens moest worden uitgenodigd. Deze heren kennen dat repertoire waarschijnlijk op hun duimpje. En eerlijk is eerlijk: bij een gezelschap als dit hoort muziek.

Want onder al die gekkigheid zit iets heel wezenlijks. Mensen komen op een camping niet alleen om hun caravan waterpas te zetten, jeu-de-boules te spelen of te discussiëren over de juiste temperatuur van een barbecueworst. Ze komen voor elkaar.

Om te lachen. Om verhalen te vertellen. Om elkaar soms een beetje te ergeren. En vooral om elkaar niet kwijt te raken.

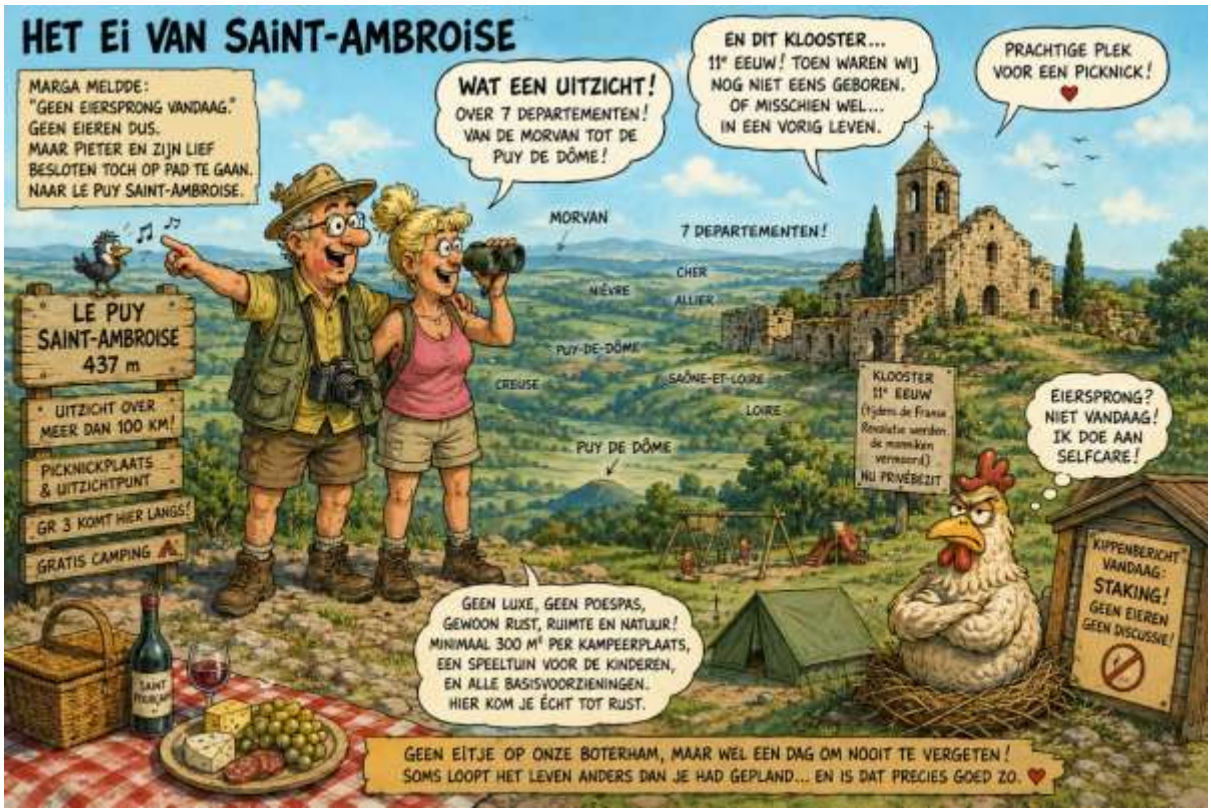
Misschien is dat wel de mooiste overeenkomst met Het Schaep. Je hoeft niet hetzelfde te zijn om samen aan tafel te kunnen zitten. Je hoeft elkaar zelfs niet altijd te begrijpen. Als je elkaar maar een beetje helpt. Niewaar?

En terwijl ergens aan de overkant opnieuw die onmiskenbare lach klonk, glimlachte Pieter.

Adèle was niet terug. Maar haar geest van vrolijke menselijke verwarring had blijkbaar wél een standplaats gevonden op Domaine Sainte Marie.

En eerlijk gezegd… Pieter vond dat helemaal niet erg.

HET EI VAN SAINT-AMBROISE

Er zijn van die dagen waarop een mens met een heel eenvoudige gedachte opstaat.

Een eitje. Niet meer en niet minder.

Een lekker vers eitje op een boterham, misschien een beetje zout erop, en als het leven écht meezit een snufje peper. Meer hoeft een mens niet te verlangen wanneer hij zich op Camping Domaine Sainte Marie bevindt en de zon zich van haar Franse kant laat zien.

Maar toen kwam Marga. Marga, de dame die op Domaine Sainte Marie ongeveer alles weet, alles regelt en vermoedelijk zelfs weet wanneer een slak op het terrein besluit linksaf te slaan, kwam met een mededeling die bij Pieter en zijn lief insloeg als een meteoriet.

„Geen eiersprong vandaag." Pieter keek haar aan. Zijn lief keek naar Pieter. Pieter keek naar zijn lief. En ergens op de achtergrond keek vermoedelijk een kip verontwaardigd de andere kant op.

Geen eiersprong.

Het was een merkwaardige term. Pieter kende wel een hoogspringer, een polsstokhoogspringer en zelfs mensen die bij het horen van het woord 'Kundalini' acuut in een yogahouding schieten. Maar een eiersprong? Dat was nieuw.

Marga bedoelde natuurlijk dat de kippen die dag geen eieren hadden gelegd. En dus waren er geen verse eieren.

Pieter had daar op dat moment nog geen weet van, maar precies op die dag besloot hij met zijn lief naar Le Puy Saint-Ambroise te gaan.

Een mens kan immers veel verwerken als hij maar uitzicht heeft. En uitzicht, dat had deze Puy.

De heuvel ligt ongeveer anderhalve kilometer ten oosten van Saint-Léon en reikt tot een keurige 437 meter boven zeeniveau. Dat klinkt misschien niet als de Mount Everest, maar voor iemand die net een eitje op zijn boterham heeft moeten missen, voelt iedere meter al snel als een flinke beklimming.

Boven wachtte een panorama waar zelfs een doorgewinterde Pottenkijker even stil van werd.

Over zeven departementen kon de blik dwalen. In het noorden lag de Morvan, terwijl in het zuidwesten de Puy de Dôme zich aan de horizon liet zien. Meer dan honderd kilometer uitzicht, zo ongeveer.

Pieter keek. Zijn lief keek. En Pieter dacht: voor dit soort vergezichten zou een mens bijna zijn ontbijt vergeten.

Bijna. Want ergens diep vanbinnen bleef dat ei knagen.

Op de heuvel stond bovendien een klooster uit de elfde eeuw. Een plek met geschiedenis, stilte en een verhaal dat aanzienlijk minder vrolijk was. Tijdens de Franse Revolutie werden de monniken vermoord. Het voormalige klooster is inmiddels privébezit.

De geschiedenis stond er dus letterlijk tussen de bomen.

En misschien was dat wel de kracht van zo'n plek. Je komt er voor het uitzicht, maar je krijgt er zonder dat je erom vraagt ook een lesje tijd, vergankelijkheid en menselijke dwaasheid bij.

Verder was er een picknickplaats, de GR3 liep erlangs en wie een stukje van die route volgde, kon zelfs een mooi rondje maken.

En dan was er de camping.

Geen stacaravans die eruitzien alsof ze met een hijskraan zijn neergezet. Geen luxe chalets met namen als Le Petit Paradis du Luxe. Nee, gewoon ruime plaatsen, natuur, rust en vrijheid.

Minimaal driehonderd vierkante meter per kampeerplek.

Pieter vond dat prachtig. Dat is ongeveer genoeg ruimte om een camper, een tafel, vier stoelen, een barbecue én een licht gekrenkt ego neer te zetten.

Toen Pieter en zijn lief uiteindelijk weer richting camping gingen, waren ze voldaan. Het uitzicht had alles goedgemaakt.

Bijna alles. Want eenmaal terug dacht Pieter nog één keer aan het ontbijt. Een vers gebakken eitje. Dat zou toch wel lekker zijn geweest.

Maar nee. Geen eiersprong. Geen ei. Geen omelet. Geen spiegelei. Zelfs geen ei om met enige dramatiek op de rand van een koekenpan kapot te tikken.

Pieter keek naar zijn boterham. Zijn lief keek naar Pieter. En toen gebeurde er iets wonderlijks. Ze moesten allebei lachen.
Want soms loopt het leven anders dan je had gepland. Je kunt mopperen omdat er geen ei is, maar je kunt ook een heuvel op rijden, naar zeven departementen kijken, een eeuwenoud klooster ontdekken en beseffen dat je eigenlijk een schitterend cadeau hebt gekregen.

Een dag zonder ei. Maar mét uitzicht. En eerlijk is eerlijk… Daar kon zelfs een gebakken eitje maar moeilijk tegenop.

Hoewel Pieter, toen hij later weer op de camping kwam, toch even hoopvol naar het kippenhok keek. Je weet immers maar nooit.

Misschien had daar inmiddels een kip een spontane eiersprong gekregen.

HET MYSTERIE VAN DE NATTE STOELEN

Er zijn mysteries waar een mens jarenlang op kan studeren.

Het monster van Loch Ness bijvoorbeeld. De verdwijning van Atlantis. De vraag waarom iemand ooit bedacht heeft dat een plastic kerstboom gezelliger is dan een echte.

En dan is er het mysterie van de stoelen aan de borreltafel van Domaine Sainte Marie.

Want daar gebeurt iets geks. Je gaat zitten. Niets aan de hand. Je neemt een glaasje. Je praat wat. Je lacht. Je neemt nog een glaasje. En ergens tussen het tweede en derde levensverhaal begint zich iets te voltrekken waarover men liever niet praat.

Een nat achterste.

Niet meteen natuurlijk. Nee, daar is de stoel veel te geraffineerd voor. Het begint sluipend. Eerst een beetje klam. Dan wat vochtiger. En voor je het weet zit je erbij alsof je zojuist persoonlijk door een Franse regenbui bent overvallen.

Het merkwaardige is dat vrijwel niemand erover begint. Men staat op. Rekt de benen. Trekt de kleding enigszins recht. En loopt vervolgens met een merkwaardig beheerste pas richting huis.

Pas onderweg komt het gesprek. ‘Heb jij daar geen last van?’ ‘Waarvan?’ ‘Van een nat achterste.’ ‘Jij ook?’

En daarmee is het mysterie officieel geopend.

Sommigen hebben inmiddels een oplossing gevonden. Zij verschijnen aan de borreltafel gewapend

met een handdoek. Niet opvallend natuurlijk. Nee, men doet alsof het de gewoonste zaak van de wereld is.

Handdoek op de stoel. Gaan zitten. Probleem opgelost. Of in ieder geval verplaatst.

Want het beeld van een volwassen mens die vóór het nuttigen van een glas rosé eerst zijn persoonlijke zitplaats met een handdoek prepareert, is op zichzelf al voldoende om de Franse horecapolitie in staat van paraatheid te brengen.

Maar soms krijgt het mysterie een staartje.

Stel je bijvoorbeeld eens voor, puur theoretisch natuurlijk, dat de Staatsraad in Ruste Van de Molen met Sonja aan tafel zit te eten. Puur toevallig.

En stel je vervolgens voor dat een ander stel onderweg naar huis is. Hem noemen we, geheel fictief, Guitar Hans.

Guitar Hans heeft kennelijk behoefte aan nader onderzoek en verdwijnt even achter een heg.
Daar staat hij dan met zijn Carmen, die we voor het gemak 'la baronessa dalla chioma bionda e ricciuta' noemen.

'Heb ik een nat achterste?' vraagt Guitar Hans. Carmen ontkent. Tot zover niets bijzonders. Maar dan stelt Carmen zichzelf dezelfde vraag.
En omdat zij kennelijk niet over de noodzakelijke heg beschikt, noch over de behoefte zich achter iets te verschuilen, wordt de kwestie midden op het pad wetenschappelijk onderzocht. Het rokje gaat een klein stukje omhoog. 'En ik?'

Op dat moment zou de Staatsraad, die toevallig met Sonja zat te eten, naar verluidt ogen op steeltjes hebben gekregen.

Wat het antwoord was? Onbekend. De commissie die zich met het onderzoek bezighield, heeft het dossier wegens een gebrek aan betrouwbare bronnen moeten sluiten.

En daarmee blijft één ding overeind: de stoelen van Domaine Sainte Marie zijn niet zomaar stoelen. Het zijn gesprekspartners. Vertrouwelingen. Soms zelfs waarheidsvinders. Ze vertellen je namelijk iets wat je zelf misschien liever niet wilt weten. Dat je nat zit.

En misschien is dat wel de mooiste les van het hele verhaal. Sommige ongemakken moet je niet verzwijgen. Je kunt er beter samen om lachen.

Want zolang mensen elkaar onderweg nog durven vragen: 'Heb jij daar ook last van?', is er gelukkig nog iets veel belangrijkers droog gebleven. De humor.

En zolang die droog blijft, komt het met Domaine Sainte Marie allemaal wel goed.

HERINNERINGEN MET EEN STAARTJE

Je hebt van die dagen waarop een mens helemaal niets bijzonders van plan is en juist daardoor in de problemen komt. Niet van het soort problemen waarbij de politie, de brandweer of een goede advocaat noodzakelijk zijn, maar van die problemen die beginnen met één onschuldig zinnetje aan de borreltafel.

'Weet je nog…?'

Dat zinnetje is levensgevaarlijk.

Op Domaine Sainte Marie had iemand het die middag uitgesproken en binnen drie minuten was de borreltafel veranderd in een tijdmachine. Zonder veiligheidsriemen, zonder handleiding en vermoedelijk zonder de vereiste Franse vergunning.

'In Tirol hangen de slipjes aan de Alpen!' riep Pieter Pottenkijker plotseling. Peter Volloper keek verschrikt om zich heen. 'Pieter, we zitten in Frankrijk.' 'Dat weet ik.' 'En waarom zing je dan over Tirol?' 'Herinneringen trekken zich niets aan van landsgrenzen. Bovendien, het was een film, en geen lied.'

Daar zat wat in.

Het ene moment zat je nog in 2026 aan een Franse borreltafel en het volgende bevond je je ergens tussen een zwart-wittelevisie, een krakende pick-up en een woonkamer waarin de familie van *All in the Family* ruzie stond te maken over ongeveer alles.

Van *On the Buses* ging het naar *Wordt u al geholpen?* en vervolgens, zonder enige vorm van democratische besluitvorming, naar *Tatort*.

‘Dat was pas televisie,’ zuchtte Marijke Vest. ‘Daar kon je nog gewoon een moord oplossen zonder dat er twaalf camera’s op een deurbel stonden,’ vervolgde Jan HandAanHetGat.

‘En Bonanza!’ riep Jan. ‘Hoss!’ zei Rob Handyman. ‘Little Joe!’ zei Hay Vlaai. ‘Ben Cartwright!’ zei Karin La Signora Sempre Parata.

Daarna viel er een stilte.

Niet omdat iemand niets meer wist, maar omdat iedereen zich plotseling realiseerde dat er blijkbaar aan tafel mensen zaten die vroeger naar programma’s keken waarin mannen nog met één hand een paard konden berijden en met de andere hand een moreel probleem konden oplossen.

Toen kwam de muziek. *De Engelbewaarder.* En alsof iemand een geheime knop had ingedrukt, veranderde de sfeer. De een begon te lachen. De ander keek even naar zijn glas.

‘Manuela,’ zei Marijke zacht. ‘Ritme van de regen,’ volgde Sonja. En ineens waren daar verhalen.

Over een tragisch ongeluk. Over een eerste liefde. Over een dansavond in een zaaltje waar de vloer kraakte en de limonade naar niks smaakte. Over een plaat die ooit grijs werd gedraaid. Over iemand die er niet meer is. Over een vakantie die nooit vergeten werd. Over een vader die altijd hetzelfde lied zong. Over een moeder die bij één bepaalde melodie nog steeds voor de geest verschijnt.

Pieter luisterde.
Hij vond het misschien wel het mooiste van zo’n avond. Niet de liedjes zelf, niet de televisieprogramma’s en zelfs niet de herinneringen aan de tijd waarin men nog een televisieprogramma kon bekijken zonder eerst drie wachtwoorden, een streamingabonnement en een opleiding digitale antropologie nodig te hebben.

Nee. Het mooiste was dat de herinneringen werden gedeeld. Want een herinnering die je vertelt, krijgt gezelschap. Een lach wordt groter. Een traan wordt lichter. Een gemis krijgt een naam. En soms blijkt het verhaal dat je jarenlang voor jezelf hebt gehouden, precies het verhaal te zijn waarin een ander zichzelf herkent.

Pieter keek naar de tafel. De glazen waren bijna leeg. De verhalen nog lang niet.

‘Eigenlijk,’ zei hij, ‘zijn herinneringen net als wijn.’ ‘Worden ze beter met de jaren?’ vroeg Peter.
‘Nee,’ zei Pieter. ‘Maar ze worden wel interessanter.’

Marga keek hem ondeugend aan. ‘En sommige worden sterker als je ze wat laat liggen.’ Daar moest zelfs Van der Molen om lachen.

Buiten ritselden de bladeren van Domaine Sainte Marie in de avondwind. Binnen werd nog één plaat opgezet. En niemand vroeg hoe laat het was. Want sommige avonden zijn niet bedoeld om op tijd te eindigen.

Die zijn bedoeld om herinnerd te worden.

HET BEEST AAN DE WATERKANT

Pieter wandelde, zoals wel vaker, zijn avondwandeling rond het meer van Treteau.

Hoewel… meer? Dat was misschien een iets te royale benaming voor wat in werkelijkheid toch vooral een uit de kluiten gewassen visvijver was. Een waterpartij waar karpers waarschijnlijk met meer zelfvertrouwen rondzwommen dan menig vakantieganger op een luchtbed. Maar goed. Pieter noemde het een meer. Dat klonk avontuurlijker.

Terwijl de avond langzaam over het water kroop, zag Pieter plotseling iets bewegen tussen het riet. Groot. Donker. Harig. En het zwom.

Pieter bleef staan. “Een bever,” mompelde hij. Dat was nogal een constatering. Want Pieter had nog nooit een bever van dichtbij gezien. Hij baseerde zijn conclusie dan ook voornamelijk op het feit dat het dier nat was, bruin en groter dan een gemiddelde Franse kikker.

Het dier kwam dichterbij. Pieter kneep zijn ogen samen. “Of toch niet…” Nu begon het wetenschappelijk onderzoek.

De snuit was opvallend licht. Er stonden witte snorharen aan weerszijden alsof het dier zojuist bij de plaatselijke barbier een nogal uitbundige behandeling had ondergaan. De oren waren goed zichtbaar en achter het beest bungelde een lange, smalle staart.

„Dat is geen bever,” stelde Pieter vast. Hij raadpleegde zijn geheugen. “Dat is een ragondin.” Een Myocastor coypus, om precies te zijn.

Pieter voelde zich onmiddellijk een natuurdocumentaire. Alleen ontbrak David Attenborough. En een cameraploeg. En vooral een veilige afstand. Want de ragondin kwam steeds dichterbij.

Pieter observeerde hem met groeiende belangstelling. De ragondin observeerde Pieter ondertussen met een geheel andere vorm van belangstelling. Met zijn ogen. En met zijn snijtanden. Dat laatste vond Pieter minder wetenschappelijk interessant.

Een Europese bever, zo wist hij inmiddels, heeft een forse, compacte bouw en een brede, platte staart. Een soort peddel, waarmee hij zich waardig door het water beweegt.

De ragondin daarentegen heeft een lange, ronde staart, een lichte snuit en indrukwekkende witte snorharen. En als hij zijn bek opent, verschijnen er oranje snijtanden die eruitzien alsof iemand twee stukken wortel in een gereedschapskist heeft gelegd.

Pieter keek naar de tanden. De ragondin keek naar Pieter. Er ontstond een stilte waarin beide partijen kennelijk hun mogelijkheden overwogen.

Pieter vermoedde dat de ragondin dacht: *Dat ziet eruit als een aardige snack.* Pieter dacht: *Ik ben helemaal geen snack.* De ragondin kwam nog een stukje dichterbij.

Pieter besloot daarop dat wetenschappelijke nieuwsgierigheid haar grenzen kent. Bovendien wachtte thuis zijn lief. En zijn lief zou Irish Coffee maken. Dat was een argument waar zelfs Charles Darwin waarschijnlijk zijn wandeling voor zou hebben afgebroken.

Pieter zette de pas erin. De ragondin keek hem na. “Mooi beest,” mompelde Pieter. „Maar je zoekt maar een andere snack.”

Terwijl hij stevig doorwandelde, bedacht hij dat de ragondin eigenlijk een wonderlijk verhaal vertelde. Oorspronkelijk afkomstig uit Zuid-Amerika, ooit in Frankrijk ingevoerd voor de pelsindustrie en vervolgens ontsnapt uit de menselijke bedoelingen. Inmiddels voelt het dier zich in Frankrijk blijkbaar zo thuis dat niemand het nog een immigrant noemt.

De natuur heeft haar eigen regels. Wat mensen introduceren, laat zich uiteindelijk maar moeilijk vertellen waar het moet blijven.

En misschien gold dat ook wel voor mensen. Je kunt iemand een bestemming geven, een hokje, een etiket of een verwachting. Maar uiteindelijk zoekt ieder levend wezen zijn eigen plek.

Pieter glimlachte. Daarna keek hij nog één keer achterom. De ragondin was verdwenen. Of hij was Pieter gevolgd. Dat laatste wilde Pieter liever niet onderzoeken.

Thuis wachtte namelijk iets veel gevaarlijkers dan een ragondin. Een Irish Coffee. En als die eenmaal op tafel stond, was Pieter bereid om vrijwel iedere bever, ragondin en halve fauna van de Allier met rust te laten.

Zelfs als ze honger hadden.

HET KRASSE KNARREN CIRCUS

Sommige gasten komen op Domaine Sainte Marie aan alsof ze rechtstreeks uit een toneelstuk zijn weggelopen.

Ze zetten hun caravan neer, trekken een stoel naar buiten, drinken misschien één glaasje wijn, slapen een nacht en vertrekken de volgende ochtend weer. En weg zijn ze.

Naam onbekend. Levensverhaal onbekend. Alleen een afdruk in het gras en misschien een vergeten tentharing herinneren ons eraan dat ze ooit bestaan hebben.

Zo was er deze week een man die samen met zijn vrouw slechts kort op Domaine Sainte Marie verbleef. Pieter had hem graag wat beter leren kennen, maar daarvoor ontbrak eenvoudigweg de tijd.

Gelukkig beschikt Pieter over een geheim wapen. Ina Kwinkslag. Ina heeft namelijk het soort nieuwsgierigheid waar zelfs een politiehond zenuwachtig van wordt. Na een bescheiden onderzoek bleek de man ooit directeur van een circusschool te zijn geweest.

Pieter besloot hem, bij gebrek aan een betere naam, Dikke Deur te noemen.

Niet omdat de man dik was. Wel fors. Maar Dikke Deur was een naam uit Pieters jeugd, onlosmakelijk verbonden met het circus. En dus werd de man in Pieters gedachten onmiddellijk voorzien van een denkbeeldige hoge hoed, een rood jasje en een stem die riep: “Hooggeëerd publiek!”

De man vertelde vervolgens over een circus waar hij ooit mee te maken had gehad.

Daar leefde een olifant. Het dier was er geboren en getogen en deed zijn kunstjes graag. Totdat levende dieren uit het circus verdwenen. De olifant verhuisde naar een dierentuin. En daar ging het

mis. Het dier at niet meer. Pas toen de olifant terugkeerde naar het circus, kwam ook de eetlust terug.

Pieter vond dat een wonderlijk verhaal. Niet alleen vanwege de olifant. Het zette hem ook aan het denken. Soms kun je iemand op papier een perfecte nieuwe omgeving geven, maar betekent dat nog niet dat die omgeving ook werkelijk bij die persoon past.

Maar goed. Pieter dwaalt af. Want terwijl Ina Kwinkslag het verhaal van vertelde, zag Pieter ineens iets voor zich.

Een piste. Grote tent. Rood fluweel. Schijnwerpers. Tromgeroffel. En boven de ingang: **HET KRASSE KNARREN CIRCUS** - *Grande spectacle!*

De Staatsraad in ruste Van der Molen als internationale ballenjongleur. Marga, *the lady of the house*, als leeuwentemmer. Hoewel Pieter vermoedt dat de leeuwen na drie minuten vrijwillig hun kooi weer zouden binnengaan.

Hans Klapstok als dirigent van het orkest. Peter Volloper als clown. Al hoeft die daarvoor vermoedelijk nauwelijks te oefenen. Carmen – *la baronessa dalla chioma bionda e ricciuta* – in een schitterend straaltuniekje als paardendresseuse.

Dick Vlieg als insecteneter. Een rol die hij waarschijnlijk met enige tegenzin zou accepteren. Karin Altijd Paraat als slangenbezweerster. Freek Penny als worstelaar. En Jan HandAanHetGat, alias Jan Kogel, als… **DE VLIEGENDE KOGEL!** Vanuit een kanon.

Pieter zag het al helemaal voor zich. Alleen het afvuren moest nog even door de verzekering worden goedgekeurd.

Zelf zou Pieter vanzelfsprekend de rol van stalmeester op zich nemen. Hij vreest echter met grote vreze dat Adri, zijn lief, onmiddellijk bezwaar maakt. “Stalmeester? Dat ben ík!” En Pieter weet uit ervaring dat je bij Adri beter niet kunt discussiëren over functies die al door haar zijn ingevuld.

Hay Vlaai zou tenslotte de catering verzorgen. Echte Limburgse vlaai. Want zelfs in een circus moet er gegeten worden.

En zo werd een onbekende gast, die misschien maar één nacht bleef, toch onderdeel van Pieters wereld.

Dat is misschien wel het wonderlijke van campings. Mensen komen en gaan. Sommigen blijven weken, anderen slechts een nacht. Je leert hun naam soms niet eens kennen. Maar ze laten altijd iets achter.

Een verhaal. Een gedachte. Een glimlach. Of, in het geval van Dikke Deur, een compleet circus.

En misschien is dát wel het mooiste. Dat je elkaar soms maar heel even ontmoet en toch iets van elkaar meeneemt. Al is het maar het idee van Pieter dat een groep Krasse Knarren met voldoende enthousiasme, een paar ballen, een kanon en een Limburgse vlaai moeiteloos de wereld kan veroveren. Of op z’n minst de camping.

Hooggeëerd publiek…

De voorstelling begint!

TWINTIG MAN OP DE BAAN EN NIEMAND WEET WAAROM

Op Domaine Sainte Marie wordt het onmogelijke mogelijk.

Dat is geen reclamepraatje van Marga, geen overdreven bewering van Hay Vlaai en zelfs geen door drie glazen rosé aangewakkerde fantasie van Peter Volloper. Nee, het is gewoon een constatering van Pieter, en die heeft inmiddels voldoende meegemaakt om te weten dat op deze camping werkelijk alles kan gebeuren.

Een handdoek die weigert te drogen. Een vijg die aanleiding geeft tot een gesprek over Adam en Eva. Een Staatsraad in ruste die met de ernst van een minister-president een boulebal kan bekijken.

En nu dus: twintig deelnemers aan het 15de Krasse Knarren Boulestoernooi. Twintig! Jawel, u leest het goed. Twintig gerenommeerde namen.

Niet zestien. Twintig.

Pieter had de voorlopige deelnemerslijst gezien en moest even gaan zitten. Niet omdat hij moe was, maar omdat een mens bij zulke aantallen eerst moet controleren of hij niet per ongeluk de menukaart van het barbecueweekend voor zich heeft.

„Dat zijn er twintig," zei hij. "Dat klopt," antwoordde Marga, the lady of the house Hyacinth. "Maar er zouden er zestien komen." "Dat klopt ook."

Pieter zweeg. Op Domaine Sainte Marie is zwijgen soms de verstandigste vorm van journalistiek.

Volgens welingelichte bronnen – en Pieter benadrukt dat hij deze bronnen niet kent, maar ze wel buitengewoon goed geïnformeerd schijnen te zijn – zijn er namelijk nog vier cracks onderweg.

Meer mag Pieter er niet over zeggen. Geheimhouding. Een begrip dat op deze camping ongeveer

dezelfde status heeft als een kurk op een fles rosé: theoretisch bestaat het, maar uiteindelijk komt het toch ergens terecht waar het niet hoort.

De vier nieuwkomers zouden van een bijzonder kaliber zijn. De één gevoelig. De ander blond. De volgende zwart. En de laatste wild.

Pieter heeft geprobeerd daar een wetenschappelijke verklaring voor te vinden, maar na enige studie concludeerde hij dat dit waarschijnlijk meer over karakter dan over haarkleur ging. Hoewel hij bij „zwart" en „blond" toch enige twijfel hield.

Hoe dan ook: het niveau van het toernooi stijgt hiermee naar een hoogte die menige boulebal vermoedelijk nog nooit heeft meegemaakt. De Franse Boulesbond schijnt inmiddels een extra meetlint te hebben besteld.

En dat brengt ons bij de inmiddels gearriveerde Marije Vrolijk. Marije heeft een techniek waar je U tegen zegt. Sterker nog: als haar techniek zich tijdens het toernooi verder ontwikkelt, bestaat de kans dat de tegenstanders zich voortaan niet meer naar de boule richten, maar naar de uitgang. En alsof dat nog niet voldoende is, beschikt Marije over krukken.

Pieter wil benadrukken dat hij daarmee niets oneerbiedigs bedoelt. Integendeel. Maar wie ooit een boule heeft zien verdwijnen onder een hoek waarvan de natuurkunde zegt dat het eigenlijk niet kan, weet dat op Domaine Sainte Marie zelfs een kruk plotseling een strategisch hulpmiddel kan worden.

En dan Ron. Ron de Cellulosesjamaan. Een man die vooral toeschouwer is. Hij speelt geen boules. Tenminste, officieel niet. Maar op deze camping leert men snel dat het woord „nooit" beter niet gebruikt kan worden. Misschien staat Ron straks toch ineens op de baan. Misschien werpt hij geen boule, maar een diepzinnige blik. Misschien geneest hij een beschadigde cellulosevezel. Niemand weet het. En juist daarin schuilt de magie.

Want het 15de Krasse Knarren Boulestoernooi is allang geen gewoon jeu-de-boules-toernooi meer. Het is een fenomeen. Een samenkomst van ervaring, eigenwijsheid, talent, tactiek en een gezonde dosis campingwaanzin.

En Pieter? Die houdt voorlopig zijn mond.

Dat is verstandig. Want twintig deelnemers is al onwaarschijnlijk. Maar op Domaine Sainte Marie weet je één ding zeker: als twintig mensen op de baan verschijnen, is de kans groot dat er eenentwintig verhalen van komen.

DE NAAKTE WAARHEID EN DE DROGE HANDDOEK

Het gesprek aan de borreltafel was die middag begonnen met een handdoek.

Dat klinkt onschuldig, maar op Domaine Sainte Marie weet Pieter inmiddels dat er maar weinig dingen onschuldig beginnen. Een handdoek kan leiden tot een wasmachine, een wasmachine tot een discussie over wasmiddel, en een discussie over wasmiddel kan, als er voldoende wijn beschikbaar is, zonder enige moeite eindigen bij Adam en Eva.

„Hij droogt niet meer," zei Carmen. Pieter keek op. "Wie?" "De handdoek natuurlijk." Dat stelde hem enigszins gerust.

De bewuste handdoek lag op tafel alsof hij zojuist een zware militaire missie achter de rug had. Het ding was groot, wit en volkomen nutteloos geworden. Zodra er water mee in aanraking kwam, leek de handdoek het water beleefd te begroeten om het vervolgens onmiddellijk door te sturen naar degene die hem vasthield.

„Dat komt door wasverzachter," verklaarde Rob Handyman.

Rob kon alles verklaren. Of hij het ook kon repareren was een tweede. "Wasverzachter maakt een handdoek zacht," zei Karin La Signora Sempre Parata. "Ja," zei Rob. „Maar ook een beetje waterdicht." "Dus eigenlijk," concludeerde Hay Vlaai, „hebben we onze handdoeken verwend."

Dat vond Pieter een interessante gedachte. Want verwend textiel bleek uiteindelijk net zo lastig als verwende mensen: zacht van buiten, maar volstrekt onwillig zodra er iets van ze verwacht werd.

En zo kwam het gesprek, via kalk, huidvet en een overvolle wasmachine, terecht bij verse vijgen. Niemand wist precies hoe.

Maar dat is nu eenmaal de charme van een campingborrel. Marga, the lady of the house Hyacinth, had een schaal vijgen neergezet. „Kijk," zei ze, „daar heb je pas een vrucht waar een verhaal aan zit."

Peter Volloper keek naar de vijg alsof hij zojuist een verdachte gast had ontdekt. “Adam en Eva,” zei Van der Molen plechtig.

Er viel een korte stilte. “Die hadden toch appels?” vroeg Freek van Nel, inmiddels beter bekend als Freek Penny. “Dat staat er helemaal niet,” zei Van der Molen. „In Genesis wordt alleen over een vrucht gesproken.”

Pieter voelde onmiddellijk dat dit gesprek een verkeerde afslag nam.

En inderdaad. Binnen twee minuten was de tafel beland bij vijgenbladeren, naaktheid, schaamte en de merkwaardige gewoonte van de mens om zich pas ongemakkelijk te voelen wanneer een ander naar hem kijkt.

„Maar,” zei Sonja, „op deze camping hebben we daar toch weinig last van?” Pieter keek om zich heen. Dat moest hij toegeven. Van schaamtegevoel was onder de gasten weinig te merken. Niet dat iedereen hier plotseling zonder enige kleding rondliep. Zo’n conclusie zou schromelijk overdreven zijn en bovendien slecht zijn voor de verkoop van campingbrochures.
Nee. De gasten van Domaine Sainte Marie waren keurig gekleed. Maar ze vertelden wél graag de naakte waarheid. Of eigenlijk: de waarheid zoals zij die zelf hadden meegemaakt. En dat was iets anders.

Bij iedere vertelling werd de werkelijkheid een beetje opgepoetst. Een klein beetje aangedikt. Een snufje overdrijving hier, een flinke scheut fantasie daar en, voor de finishing touch, een royale toef slagroom.

„Ik heb gisteren maar één glas wijn gedronken,” zei iemand. Pieter keek naar de lege flessen. “Dat waren mijn twee glazen,” werd er onmiddellijk aan toegevoegd. Kijk. Dát was de campingwaarheid.

Pieter glimlachte. Misschien was dat wel het mooie van deze plek. Niemand hoefde zich groter, slimmer of belangrijker voor te doen dan hij was. Men kon elkaar plagen, verhalen aandikken en elkaar met enige regelmaat op de hak nemen.

Maar onder al die vrolijkheid zat iets ernstigs. Want de echte waarheid heeft helemaal geen vijgenblad nodig. Die hoeft niet verstopt te worden. En misschien hoeft ze ook niet altijd met slagroom. Al was het op Domaine Sainte Marie natuurlijk wel zo gezellig.

Pieter pakte een vijg. “Zullen we dan maar proosten op de waarheid?” “Met een handdoek?” vroeg Adri. “Nee,” zei Pieter. „Met wijn.”

De handdoek bleef liggen. Droog.

Zoals inmiddels gebruikelijk.

JEROMMEKE EN HET PAARD DAT NIET WILDE LUISTEREN

De zomer had zich inmiddels stevig genesteld in Nederland. In Lemelerveld was de rust voorbij. Niet omdat er iets dramatisch was gebeurd.

Geen brand. Geen overstroming. Geen verdwaalde Rus. Nee. Jerommeke Leegloper had zijn trainingspak aangetrokken. En dat was voor iedereen in de omgeving reden om alert te zijn.

Eind augustus naderde immers met rasse schreden. De Draverijdagen in Hillegom. De Meerlaan zou weer veranderen in een tempel van traditie, snelheid en paardenkracht. En Jerommeke had besloten dat hij er klaar voor was.

“Ik ben topfit,” verklaarde hij. Gerda Haaknaald keek op van haar haakwerk. “Dat zei je gisteren ook.” “Toen was ik bijna topfit.” “En eergisteren?”
“Toen was ik in voorbereiding.”

Gerda glimlachte. Tik. Tik. Tik. Ze kende haar Jerommeke. Hij kon wekenlang vertellen dat hij ging trainen. Het trainen zelf was een ander verhaal. Maar vandaag zou het gebeuren. Hij zou kennismaken met het paard waarop hij tijdens een demonstratie een klein stukje mocht meerijden.

Een vriendelijke vos. Zo werd hem verzekerd. Rustig. Betrouwbaar. Goed getraind. Een paard dat volgens de eigenaar “nog nooit problemen had veroorzaakt”.

Dat laatste had Jerommeke beter moeten wantrouwen. Want zodra iemand zegt dat iets “nog nooit problemen heeft veroorzaakt”, ontstaat er meestal binnen zeven minuten een probleem.

Het paard keek Jerommeke aan. Jerommeke keek het paard aan. Het paard snoof. Jerommeke snoof

terug. Gerda keek bezorgd. “Wat doe je?” “Contact maken.” “Je bent toch geen paard?” “Je weet nooit.”

Toen Jerommeke eindelijk in het zadel zat, gebeurde er eerst niets. Het paard bleef staan. Jerommeke ook. Een minuut. Twee minuten. Drie minuten. “Volgens mij is hij kapot,” zei Jerommeke.

De eigenaar schudde zijn hoofd. “Nee hoor.” Hij gaf het paard een klein tikje. Het paard zette één stap. Jerommeke keek tevreden. Zie je wel. Hij luistert.”

Het paard zette nog een stap. En toen nog één. En daarna besloot het dier blijkbaar dat het lang genoeg naar deze merkwaardige man had geluisterd. Het zette de turbo erop. Jerommeke schoot naar voren. “HO!” Het paard hoorde kennelijk “GA!” “STOP!” Het paard hoorde “SNELLER!” “GERDA!”

Gerda hoorde hem. Het paard niet. Binnen enkele seconden waren ze vertrokken. Over het veld. Langs de schuur. Richting een hooiberg.

Pieter Pottenkijker, die toevallig aanwezig was, keek met grote ogen toe. “Dat is geen training meer.” Gerda knikte. “Dat is een sollicitatie voor de eerste hulp.”

Gelukkig bleek het paard een stuk verstandiger dan Jerommeke. Vlak voor de hooiberg minderde het vaart. Jerommeke kwam enigszins scheef tot stilstand. Zijn pet hing achterstevoren.
Zijn shirt zat half over zijn hoofd. En zijn waardigheid lag ergens twintig meter terug op het gras.
“Dat ging goed,” zei hij. Gerda keek hem aan. “Dat was jouw definitie van goed?”
Jerommeke stapte af. “Ik heb in ieder geval bewezen dat ik kan doordraven.” Pieter Pottenkijker glimlachte. “Dat wist iedereen al.”

En daar zat misschien wel de belangrijkste les.

Doordraven is prachtig. Snelheid is spannend. Tradities als de Hillegomse harddraverij zijn waardevol. Maar echte vaardigheid zit niet alleen in hard gaan. Het gaat ook om weten wanneer je moet luisteren. Wanneer je moet remmen. En wanneer je beter even van het paard kunt stappen.

Jerommeke keek naar de Meerlaan in zijn gedachten. “Maar ik ben er klaar voor.” Gerda pakte haar haaknaald. Tik, Tik. Tik. “Dat zullen we nog wel zien.”

En ergens verderop brieste een paard. Alsof het wilde zeggen: “Ik ook.”

DE ZAAK VAN DE SLIPPER

Pieter Pottenkijker zag hem lopen. Of beter gezegd: hij zag hem strompelen.

Co. Verdwaasd. Met in zijn hand iets wat ooit ongetwijfeld een slipper was geweest, maar inmiddels meer weg had van archeologisch bewijsmateriaal na een bijzonder agressieve opgraving.

Pieter kneep zijn ogen samen. Dat deed hij altijd wanneer er iets niet klopte. Soms ook wanneer de zon scheen. Maar ditmaal was er werkelijk reden tot onderzoek.

“Co!” riep hij. Co bleef staan en keek alsof hij zojuist persoonlijk verantwoordelijk was gesteld voor de val van het Romeinse Rijk.

“Pieter,” zei hij somber. “Wat is er gebeurd?” Co hield de slipper omhoog. “Schade.”

Pieter trok onmiddellijk zijn notitieboek. Schade.

Dat woord beviel hem niet. Schade betekende formulieren. Verzekeringen. Deskundigen. Mensen die met een meetlint naar een deuk kijken en vervolgens zeggen dat het waarschijnlijk onder de polis valt, tenzij het niet onder de polis valt.

“Van jou?” vroeg Pieter. “Nee,” zei Co. “Van Ina Kwinkslag.” Dat maakte de zaak aanzienlijk ingewikkelder. Ina had schade. Of, om preciezer te zijn: haar slipper had schade. En niet zo’n beetje ook.

Volgens Co was het schoeisel door een dier als een smakelijk hapje aangezien. De hoofdverdachte? Lowieke de Vos. “Een vos?” vroeg Pieter. “Vermoedelijk.” “Heb je hem gezien?” “Nee.” “Heb je bewijzen?” “Nee.” “Heb je getuigen?”

Co dacht even na. “Nee.” Pieter knikte ernstig. “Dan is het dus een waterdichte zaak.”

De slipper werd nader onderzocht. Het ding vertoonde duidelijke bijtsporen. Of slijtage. Of het gevolg van een bijzonder slechte dinsdag. Pieter wilde daar voorlopig geen uitspraken over doen.

Onduidelijk bleef bovendien of het dier was aangetrokken door de aanblik van de slipper of door de geur. Dat laatste onderzoek durfde Pieter niet uit te voeren. Er zijn grenzen aan onderzoeksjournalistiek.

Gelukkig hoefde Ina niet blootsvoets door het Franse landschap te trekken. Er waren reservestappers. Pieter noteerde opgelucht: Slachtoffer mobiel. Situatie onder controle.

Maar toen zag hij iets wat hem werkelijk zorgen baarde.

Co trok zijn jagerspak aan. Nou ja. Jagerspak. Een stevige jas, een vastberaden blik en een houding die duidelijk maakte dat hij bereid was de volledige fauna van Frankrijk persoonlijk aan een indringend gesprek te onderwerpen.

De bedoeling was helder. Het jachtterrein ook. De Engelse tuin nabij de camping.

Pieter voelde een lichte paniek opkomen. Niet vanwege Lowieke. Pieter had die vos persoonlijk nooit gevaarlijk gevonden. Hooguit ondernemend. En misschien enigszins geïnteresseerd in schoeisel. Nee. Het probleem was dat Pieter juist in die Engelse tuin een uiterst geheime ontmoeting had gepland met zijn assistenten. Vlokje Leeflang. En de Luistervink. Twee medewerkers die in normale omstandigheden al de neiging hadden om bij het minste geritsel achter een struik te verdwijnen.

En wanneer Co daar in zijn jagersuitrusting zou verschijnen, bedacht Pieter, zouden zij als aangeschoten wild het hazenpad kiezen. Dat kon niet.

Een onderzoeksjournalist zonder assistenten is tenslotte slechts een man met een notitieboek die tegen zichzelf praat. En dat gebeurt al genoeg.

“Co,” zei Pieter plotseling. “Ja?” “Ik heb Lowieke gezien.” Co verstijfde. “Waar?” Pieter keek ernstig in de verte. Dat was zijn beste onderzoeksblik. “Daarheen.”

Hij wees. Waarheen? Dat wist Pieter zelf eigenlijk ook niet. Maar dat is juist het grote voordeel van een dwaalspoor. Je hoeft niet te weten waar het eindigt. Als je dat wist, was het immers gewoon een spoor.

Co keek in de aangewezen richting. Pieter keek mee. Er was niets. Geen vos. Geen slipper. Geen aanwijzing. Alleen een weg, een paar bomen en in de verte vermoedelijk een Fransman die zich afvroeg waarom een Nederlandse man in een jagersjas zo vastberaden richting nergens liep.

Co knikte. “Daar ga ik zoeken.” “Uitstekend idee,” zei Pieter. En weg was hij.

Pieter wachtte tot Co uit zicht verdwenen was en liep vervolgens naar de Engelse tuin. Daar zaten Vlokje Leeflang en de Luistervink al klaar.

“Is het gevaar geweken?” fluisterde Vlokje. Pieter knikte. “Voorlopig.” “En Lowieke?” Pieter sloeg zijn notitieboek dicht. “Die is nog steeds voortvluchtig.”

Even werd het stil. Toen keek Pieter naar zijn eigen schoenen. Hij trok zijn voeten langzaam onder de stoel. Je kon tenslotte nooit weten.

Want één ding had dit onderzoek hem geleerd: Op een camping is niemand echt veilig. Zeker niet als er een vos rondloopt met een uitgesproken belangstelling voor slippers.

HA DIE GREET, IK KOM ZO ZOENEN!

Ze zijn er. Vier nieuwe gasten. Blond, zwart, gevoelig en wild.

Vier exemplaren waarvan de organisatie van het 15de Krasse Knarren Boulestoernooi bij voorbaat had besloten dat dit toernooi daarmee naar een niveau zou worden getild waarop zelfs de Franse nationale boules bond zenuwachtig haar leesbril zou rechtzetten.

Pieter had zich voorgenomen de vier eens rustig aan de lezers voor te stellen. Rustig. Dat was achteraf een tamelijk naïef voornemen.

Want nog voordat Pieter één fatsoenlijke zin over de nieuwkomers op papier had kunnen krijgen, klonk er vanaf de oprijlaan een geluid dat het midden hield tussen een brommende koelkast, een opgewekte tractor en een camper die dringend behoefte had aan vakantie.

Om de hoek kwam een camper zeilen. En daarvoor liep René Pront. Jawel. René herself. René liep niet. René kwam binnen. Dat is iets anders.

Sommige mensen betreden een camping alsof ze bang zijn de rust te verstoren. René betreedt een camping alsof ze persoonlijk verantwoordelijk is voor het op gang brengen van de beschaving.

En achter het stuur van de camper zat niemand minder dan Koen. Koen de Ridder. Alleen die naam was eigenlijk al voldoende voor een krantenkop.

RIDDER ARRIVEERT OP CAMPING — VROUWENHOEK ONGERUST of: KOEN DE RIDDER NEEMT CAMPING IN — Greet mogelijk eerste slachtoffer

Maar het mooiste moest nog komen. De camper stond nog niet eens helemaal stil of Koen had zijn blik al over het campingterrein laten gaan.

Hij zag Greet. En Greet zag hem. Er gebeurde iets in de lucht. Pieter voelde het onmiddellijk. Een soort elektrische spanning die normaal gesproken alleen voorkomt wanneer iemand een verlengsnoer met natte handen probeert aan te sluiten.

Koen zwaaide. Breed. Ridderlijk. Ruiterlijk. En vooral: luid. "Ha die Greet! Ik kom zo zoenen hoor!"

Stilte. Absolute stilte. Zelfs de vogels hielden hun snavel. Een boulesbal die op ongeveer twintig meter afstand lag, leek spontaan tot stilstand te komen uit respect voor de historische gebeurtenis.

Pieter heeft op deze camping inmiddels heel wat enthousiasme meegemaakt. Er is gejuicht. Er is gezongen. Er is gedanst. Er zijn mensen geweest die na twee glazen rosé ineens dachten dat ze professioneel cabaretier waren. Maar dit?

Dit was andere koek. Dit was geen begroeting. Dit was een aankondiging.

Greet zat inmiddels op haar stoel alsof ze daar door een onzichtbare hand met zachte doch besliste kracht in was teruggeduwd. Rode oortjes. Rode wangetjes. En een blik die ergens zweefde tussen help en waarom eigenlijk niet?

René keek tevreden. Koen stapte uit. Pieter keek naar Greet. Greet keek naar Koen. Koen keek naar Greet. En Pieter dacht maar één ding: Dit wordt een toernooi.
Maar misschien niet uitsluitend een boulestoernooi. Want op deze camping lopen sport en romantiek wel vaker vrolijk door elkaar heen. De boulesbal kent immers twee kanten.

Je kunt ermee gooien. Of je kunt hem laten rollen. En bij sommige campinggasten is het verschil tussen die twee bewegingen verdacht klein.

Toch zit er onder alle hilariteit iets wezenlijks.

Want wat Pieter op deze camping steeds opnieuw ziet, is dat mensen elkaar durven begroeten. Dat ze elkaar opzoeken. Dat ze elkaar meenemen in hun enthousiasme. Dat ze, ondanks hun leeftijd, nog altijd nieuwsgierig zijn naar een ander mens.

Misschien is dat wel de grootste kracht van de Krasse Knarren. Niet dat ze nog zo goed kunnen mikken. Niet dat ze een butje op twintig meter afstand met militaire precisie kunnen raken. Maar dat ze elkaar blijven vinden. En als dat soms begint met: "Ha die Greet, ik kom zo zoenen hoor!" dan moet je daar misschien gewoon om lachen.

Met één kleine kanttekening. Eerst even vragen of Greet het ook goed vindt. Want ook op een camping waar alles kan, mag de ander altijd nog nee zeggen. Dat is misschien wel de enige spelregel die belangrijker is dan alle regels van het jeu de boules bij elkaar.

Pieter keek nog één keer naar Greet. Ze glimlachte. Heel voorzichtig. En toen zei ze: "Nou… hij mag eerst maar eens koffie komen drinken."

Koen hoorde het. Zijn borst zwol. René grijnsde. Pieter pakte zijn pen. Het 15de Krasse Knarren Boulestoernooi kon beginnen.

En ergens op de camping werd alvast een nieuwe rubriek geopend: De stand van het zoenen.

Pieter voorspelde alvast een nek-aan-nekrace.

DE ONDERBROEK DIE PIETER DE DAS OMDEED

Pieter had het bericht drie keer gelezen. Niet omdat het ingewikkeld was. Integendeel.

Het ging over onderbroeken. Duizenden onderbroeken. Begraven onderbroeken. En een prijs. De Ig Nobelprijs nog wel.

Pieter zakte langzaam achterover in zijn stoel alsof iemand hem zojuist met een natte washand in zijn journalistieke gezicht had geslagen.

“Adri,” zei hij. Adri, zijn lief, keek op. “Ja?” “Het is voorbij.” “Wat is voorbij?” “Mijn carrière.” Adri zweeg even. “Je carrière?” “Mijn onderzoekswerk.”

Dat was een ernstige uitspraak. Pieter deed immers onderzoek voor *De Kolderkrant*. Geen onderzoek waarbij je na vijf minuten Google wist hoe de vork in de steel zat. Nee. Pieter groef. Hij spitste zijn oren, stelde ongemakkelijke vragen en keek desnoods drie dagen naar een vreemde kostganger die beweerde dat hij uitsluitend op dinsdag paranoïde was.

Hij onderzocht de psyche. De drijfveren. De geheimen. De eigenaardigheden.

Hij had eens twee weken lang onderzocht waarom een kostganger iedere avond om kwart over elf met een vergiet op zijn hoofd naar de maan keek. Uiteindelijk bleek het een slechte ontvangst van een podcast te zijn.

Dát was onderzoek. En waarvoor kreeg Pieter waardering? Nauwelijks. En toen kwam er een Nederlander die onderzoek deed naar de vraag hoe snel een onderbroek vergaat in de bodem. En die won een Ig Nobelprijs.

Pieter keek nog eens naar het scherm. “Duizenden onderbroeken,” mompelde hij. “Ja.” “Begraven.” “Blijkbaar.” “Wetenschappelijk.” “Dat is het idee.”

Pieter stond op. “Ik kan mijn pen en mijn onderbroek net zo goed in de wilgen hangen.”
Adri fronste. “Je bedoelt toch niet dat je - ” “Jawel. Ik stop ermee.”

Hij liep naar het raam en staarde naar buiten met de tragiek van een man die zojuist had ontdekt dat zijn levenswerk was ingehaald door katoen.

“Waar ik de diepste krochten van de menselijke geest onderzoek,” zei Pieter, “graaft een ander een gat, stopt er een onderbroek in en krijgt een prijs.”

“Je moet toegeven dat het origineel is.” “Adri!” “En maatschappelijk relevant.” “Adri!” “En bovendien duurzaam.” Pieter draaide zich om. Dat laatste was de genadeklap.

Maar hoe langer hij erover nadacht, hoe ongemakkelijker zijn verontwaardiging begon te voelen.

Want het onderzoek was natuurlijk helemaal niet gek. Nou ja. Het was gek. Maar het was óók belangrijk. Die witte katoenen onderbroeken waren eigenlijk kleine bodemonderzoekers. Na twee maanden werden ze opgegraven en bekeken. Hoe verder ze waren afgebroken, hoe actiever het bodemleven. Micro-organismen hadden zich met wetenschappelijke toewijding op het textiel gestort.

Pieter ging weer zitten. “Dus,” zei hij langzaam, “een onderbroek kan ons iets vertellen over de gezondheid van de aarde.” “Precies.” Pieter keek naar zijn eigen broek. “Dat geeft mijn kleding ineens een verantwoordelijkheid waar ik haar nooit op heb voorbereid.”

Adri glimlachte. En toen begreep Pieter het. Misschien was wetenschap helemaal niet altijd een plechtige professor met een bril op het puntje van zijn neus, die moeilijke woorden zegt terwijl iedereen doet alsof hij het begrijpt. Misschien mocht wetenschap soms ook gewoon een beetje gek zijn.

Want achter die begraven onderbroeken zat een ernstige boodschap: onder onze voeten leeft een wereld die we nauwelijks zien. Bacteriën, schimmels en talloze kleine organismen houden de bodem gezond. Zonder hen wordt zelfs de mooiste tuin uiteindelijk een decorstuk met wortels.

Pieter pakte zijn pen. “Adri?” “Ja?” “Geef mij mijn notitieboek.” “Je stopt dus niet?” “Nee.”

Hij keek plechtig. “Maar ik ga mijn onderzoeksstrategie wel aanpassen.” “Hoe?” Pieter wees naar zijn broek. “Vanaf vandaag neem ik alles serieus.”

Hij dacht even na. “Behalve onderbroeken.” “Waarom die niet?” “Die hebben inmiddels meer wetenschappelijke erkenning dan ik.”

En zo begon Pieter opnieuw te schrijven. Niet omdat hij een prijs verwachtte. Maar omdat sommige belangrijke dingen nu eenmaal beginnen met een belachelijk idee.

En soms ligt de waarheid niet onder een microscoop. Soms ligt ze gewoon begraven. In Zwitserland. In katoen.

En heel eerlijk: dat had Pieter liever niet geweten vlak vóór het ontbijt.

HET MISKENDE TALENT VAN PETER VOLLOPER

Er zijn mensen die graag gehoord worden. Er zijn ook mensen die vinden dat ze gehoord móéten worden. En dan heb je Peter Volloper.

Peter was namelijk van mening dat hij een miskend talent was. Niet een beetje miskend. Nee. Echt miskend. Een talent dat door de campinggemeenschap stelselmatig, doelbewust en vermoedelijk zelfs georganiseerd over het hoofd werd gezien.

Pieter Pottenkijker hoorde het verhaal op een dinsdagmiddag, ergens tussen de koffie en een discussie over wie er nu eigenlijk verantwoordelijk was voor de ontbrekende haring van plaats 37.

Peter zat erbij met de armen over elkaar. “Ik word hier niet gehoord,” zei hij. Pieter keek om zich heen. Op dat moment waren er twaalf mensen aanwezig. Acht luisterden. Twee deden alsof. Eén was bezig met een jeu-de-boulesbal. En Marga, the lady of the house Hyacinth, stond op drie meter afstand instructies te geven aan iemand die daar helemaal niet om had gevraagd. “Zie je wel,” zei Peter. “Niemand hoort mij.”

Pieter besloot zijn mond te houden. Dat was bij Marga overigens een bijzonder verstandige journalistieke keuze. Want er zat een merkwaardige tegenstelling in Peters klacht.

Hij voelde zich miskend. Maar de gasten wisten wel beter. Want wie dacht dat Marga de camping draaiende hield, had slechts naar de verkeerde stem geluisterd. Marga had inderdaad de naam. En de stem. Vooral de stem. Maar Peter had iets anders. Peter had overzicht.

Peter zag wanneer er iets misging. Hij wist waar de sleutel lag, wie nog betaald had, welke stoel eigenlijk van wie was en waarom er plotseling drie campinggasten met een schroevendraaier bij het sanitairgebouw stonden. Hij wist wanneer de orde dreigde te ontsporen. En meestal was Peter dan al onderweg voordat iemand überhaupt had vastgesteld dat er sprake was van wanorde.

Peter handhaafde de orde. Alleen had nog niemand hem dat verteld. Dat was vermoedelijk het probleem.

Toen arriveerde Johan de Gevoelige Snaar. Hij had zijn gitaar bij zich, uiteraard. En Guitar Hans was er ook. Dat betekende dat de camping zich op dat moment muzikaal gezien in een gevarenzone bevond.

Hans luisterde naar Peter. Johan luisterde naar Peter. En vervolgens keken ze elkaar aan. Dat is bij muzikanten een gevaarlijk moment.

"Hier zit een lied in," zei Hans. Peter keek op. "Over mij?" "Voor jou," zei Johan. Dat klonk beter.

En zo ontstond, onder een parasol die dringend aan vervanging toe was, het levenslied van Peter Volloper. Hans sloeg een akkoord aan. Johan neuriede. En Peter luisterde.

Wie hoort Peter als hij fluistert in de nacht?

Pieter keek naar Marga. Marga keek naar Peter. Peter keek naar Hans. En toen gebeurde er iets bijzonders. De camping werd stil. Zelfs de jeu-de-boulesbal leek even niets te willen.

Het lied ging over formulieren, wachtende vragen, mensen die zeggen dat ze je begrijpen en vervolgens alweer naar hun scherm kijken. Over het verschil tussen iemand *horen* en werkelijk *luisteren*. Over het verlangen niet om een held te zijn, maar gewoon even gezien te worden.

Bij het refrein zong zelfs Hay Vlaai zachtjes mee. Hoewel niemand wist of hij de woorden kende. Of gewoon dorst had.

Toen het lied afgelopen was, bleef het even stil. Peter slikte. "Mooi," zei hij. "Dank je," zei Johan. "Maar," zei Peter, "ik vind wel dat mijn rol als ordehandhaver iets prominenter had gemogen."

Daar was Peter weer. Gelukkig. Marga glimlachte. "Peter," zei ze, "jij wordt heus wel gehoord." Peter keek haar wantrouwig aan. "Door wie?" "Door mij."

Het bleef stil. Pieter zag hoe Peter daar even over nadacht. Toen verscheen er een kleine glimlach. "Nou," zei Peter, "dan is het toch nog ergens goed voor."

En zo werd Peters ego weer wat opgelapt. Niet helemaal. Dat zou ook ongezond zijn. Een beetje ego houdt een mens overeind. Te veel ego gaat op een camping vanzelf voor de receptie staan.

Met een microfoon.

DE PRUIK, DE PRIDE EN HET GESCHEURDE FATSOEN

Het Mysterie van de Vreemde Kostgangers

Het was tijdens de borrel die voorafging aan de barbecue dat Marijke Vest Pieter een andere kant van Jan HandAanHetGat liet zien.

Jan had namelijk een wens.

Niet zo'n wens waar je 's nachts met klamme handjes van wakker ligt en waarvoor je vervolgens de volgende ochtend doet alsof je alleen maar een bijzonder levendige droom hebt gehad. Nee. Jan wilde een keer meedoen aan de Gay Pride.

Gewoon. Omdat het hem leuk leek om eens volledig buiten zichzelf te treden.

Dat laatste was, gezien Jans omvang, overigens een tamelijk ambitieuze onderneming.

Niet dat Jan zich aangetrokken voelde tot andere mannen. Integendeel. Jan was zo heteroseksueel als een winkelwagentje bij de bouwmarkt: doelgericht, voorspelbaar en doorgaans op zoek naar iets met een handleiding.

Wat overigens niet betekende dat hij iets veroordeelde. Geenszins. Jan vond dat iedereen vooral moest doen waar hij of zij zich prettig bij voelde. Een opvatting die hem, zo bleek later, aanzienlijk moediger maakte dan hij zelf dacht.

Want jezelf verkleden is één ding. Jezelf verkleden terwijl je weet dat mensen die jou kennen je mogelijk niet meer herkennen, is iets heel anders. En precies dát, bedacht Jan, was het kenmerk van een Vreemde Kostganger.

Een tijdje ergens anders rondlopen. Een andere rol aannemen. Even niet de Jan zijn die iedereen kende.

Dus kocht hij een pruik. Niet zomaar een pruik. Een lange roze pruik. Zo'n pruik waarvan zelfs een flamingo zou denken: Nou nou, rustig aan.

Toen Jan hem opzette, viel het gezelschap stil.

Niet omdat hij er slecht uitzag. Integendeel. Hij zag eruit alsof Barbie een avondje was gaan stappen met een brandweerwagen. Marijke moest haar glas op tafel zetten om niet te morsen.

Pieter keek Jan aan en zei: 'Je bent onherkenbaar.' Jan glunderde. 'Precies.' 'Nou,' zei Pieter, 'vooral omdat niemand verwacht dat jij ooit vrijwillig iets op je hoofd zet dat meer uitstraling heeft dan jijzelf.' Jan nam een slok. 'Dat noemen ze karakterontwikkeling.'

En zo ging Jan op pad. Op weg naar Amsterdam. Op weg naar de Pride. Op weg naar een wereld waarin niemand hoefde uit te leggen wie hij was, wat hij voelde of waarom hij eruitzag zoals hij eruitzag. Althans, dat was het plan.

Ter hoogte van Woerden hoorde Jan ineens een geluid. Rrrrriiiip.

Hij keek omlaag. Zijn broek had besloten onafhankelijk te worden. Niet een klein scheurtje.

Nee. Een opening waar je met een beetje goede wil een kinderfiets doorheen kon parkeren.

Jan trapte onmiddellijk op de rem. De roze pruik zakte daarbij half voor zijn ogen. Hij keek in de achteruitkijkspiegel. Een man met een roze kapsel keek terug. Een man met paniek in zijn ogen. En een broek die de vrijheid kennelijk letterlijk had genomen.

Jan draaide de auto om. De Pride in Amsterdam heeft hij nooit gehaald.

'Jammer,' zei Marijke. 'Nee,' zei Jan. 'Ik vond het wel een mooie oefening.' 'Waarin?'

Jan dacht even na. 'In het feit dat je best even iemand anders mag zijn. Maar je moet wel zorgen dat je broek heel blijft.'

Pieter noteerde die avond één ding in zijn notitieboek.

Conclusie: Soms heb je een pruik nodig om jezelf te durven zijn. En soms scheurt juist de broek die je al die jaren heeft verteld wie je moest zijn.

Het verschil? Een pruik kun je afzetten.

Vooroordelen zijn een stuk hardnekkiger. En misschien was dat wel de belangrijkste les van Jans mislukte Pride. Niet dat iedereen een roze pruik moet dragen. Maar dat niemand een pruik nodig zou moeten hebben om zich vrij te voelen.

PAALTJES, PITTEN EN PANIEK

Vrijdag.

Op Domaine Sainte Marie was het zo'n dag waarop je 's morgens al wist dat het een lange dag zou worden, maar nog niet wist waarom.

De ene na de andere caravan rolde het terrein op. Auto's met fietsen achterop, auto's met fietsen bovenop, auto's met fietsen die vermoedelijk al drie vakanties niet meer waren aangeraakt en natuurlijk caravans waarvan de bestuurder na het afkoppelen nog zeker een kwartier bleef zeggen: 'Volgens mij stond-ie recht.'

Dat was hij meestal niet.

Tegen het einde van de middag arriveerde de laatste nieuwkomer. Althans, dat dachten we.

Peter Volloper zat ondertussen heerlijk naar de vrije training van de Formule 1 in Monza te kijken. De coureurs reden met krankzinnige snelheden over het circuit, terwijl Peter comfortabel in zijn stoel zat en slechts af en toe hoefde te schakelen tussen kijken, zuchten en commentaar leveren dat door de televisie niet werd gevraagd.

Toen kwam het bericht. Alarm.

De nieuwkomer had met zijn caravan een paaltje geraakt. Niet zomaar een paaltje. Een elektriciteitspaaltje. Zo'n paaltje waar je normaal gesproken juist met eerbied omheen rijdt omdat er ergens diep in dat kleine kastje genoeg stroom zit om een halve camping te laten bruisen.

Peter keek naar het scherm. Daar reed een Formule 1-auto met 350 kilometer per uur over het

asfalt. Hij keek naar zijn telefoon. Daar stond een caravan stil. Bij een omvergereden stroompaaltje. ‘Nou,’ zei Peter, ‘ik weet wel waar meer gevaar in zit.’

En daar ging hij. De vrije training werd verlaten voor een spoedcursus Bob de Bouwer voor Gevorderden. Met gereedschap, goede moed en een gezicht alsof hij precies wist wat hij ging doen, arriveerde Peter bij het slagveld.

Het paaltje lag erbij alsof het zojuist door een dronken neushoorn was aangevallen. ‘Geen paniek,’ sprak Peter. Dat is een zin die je vooral moet uitspreken wanneer er wel degelijk paniek is.

Er werd gekeken, gemeten, gevoeld, gemompeld en vooral heel serieus naar het probleem gekeken. Ondertussen stonden Buurman en Buurman alweer in de startblokken.

Dat beloofde weinig goeds. Gelukkig grepen enkele omstanders kordaat in. ‘Laat Peter maar even.’

Een zucht van verlichting ging over de camping. Want als Buurman en Buurman zich ermee zouden bemoeien, was de kans groot geweest dat niet alleen het paaltje, maar ook de caravan én drie naburige standplaatsen van nieuwe bekabeling zouden worden voorzien.

Wonder boven wonder kwam alles uiteindelijk goed. Het paaltje stond weer. De stroom deed het. De caravan stond waar hij moest staan. En Peter kon terug naar zijn Formule 1.

Op de boulesbanen ondertussen was de eigenlijke vrije training inmiddels in volle gang. Nou ja… Vrij was het zeker.
Training ook. Maar vrij naar de betekenis van ‘ongebonden, ongecontroleerd en enigszins toevallig’ en training naar de betekenis van ‘iets proberen en hopen dat het beter wordt’.

De boules vlogen alle kanten op. Sommige ballen kwamen zelfs in de buurt van het doel. Dat werd door de betreffende werper onmiddellijk als een geslaagde poging beschouwd.

‘Die zat er vlakbij!’ Ja. Op boulesgebied is ‘vlakbij’ een rekbaar begrip. Sommigen hadden duidelijk geoefend. Anderen hadden vooral veel vertrouwen in zichzelf. Dat is overigens een gevaarlijke combinatie.

Het niveau was voorlopig nog niet om over naar huis te schrijven. Laat staan om het te publiceren in de Kolderkrant. Maar ach, het was pas vrijdag. Er kon nog van alles gebeuren.

En dat gebeurde ook. Want toen de avond viel, de kolen begonnen te gloeien en iedereen zich verzamelde rond de barbecue, dacht menigeen: Nu wordt het eindelijk rustig.

Dat was ongeveer hetzelfde als denken dat een caravan vanzelf recht staat omdat iemand dat drie keer heeft gezegd.

De barbecue werd aangestoken. De glazen werden gevuld. De magen begonnen te knorren. En ergens tussen de eerste worst en de tweede hamburger ontstond een situatie die zelfs de campinggeschiedenisboeken waarschijnlijk liever onbeschreven zouden laten.

Maar daarover later meer. Want sommige verhalen moet je niet op de grill leggen. Die moet je eerst even laten marineren.

Wordt vervolgd…

KUNST, KITSCH EN EEN JONG DING

Had Pieter u al verteld over de barbecue van vrijdagavond? Nee? Wel verdraaid! En dat terwijl dit toch zonder enige twijfel een barbecue was die in de annalen van Domaine Sainte Marie bijgeschreven diende te worden. Niet met gouden letters, want daarvoor ontbrak het aan voldoende bladgoud, maar toch zeker met een viltstift die niet onmiddellijk uitloopt.

Want gegeten werd er. En gedronken. En hoe!

De directie en staf van Domaine Sainte Marie hadden zich weer eens uitgesloofd alsof er een Michelinster te verdienen viel. Er werd gebakken, gebraden, gegrild en in schalen gestopt. Salades in soorten waarvan niemand precies wist wat erin zat, maar waarvan iedereen wist dat het lekker was. En als klapstuk kwam er een kaasbuffet.

Een kaasbuffet! Daarmee heb je de gemiddelde Krasse Knar onmiddellijk in de hoogste staat van paraatheid.

De Verbroederij, het lokaal vermaarde restaurant van de camping, zat tot de nok toe gevuld. Tafels vol mensen, glazen, borden en verhalen. De sfeer was opperbest.

Maar… Er broeide iets. Niet op de barbecue. Daar broeide vooral de worst. Het was Ina Kwinkslag die onrust veroorzaakte.

Samen met haar onafscheidelijke Co Verdwaasd inspecteerde zij het servies met de nauwkeurigheid van twee kunstkenners die zojuist een miljoenenverzameling waren binnengelaten.

Maar schoonmaken? Welnee! Ina keek niet of er een vlekje op een bord zat. Ze keek of er een

waardevol vlekje op zat. ‘Co,’ fluisterde ze, ‘volgens mij is dit bord oud.’ Co kneep zijn ogen samen. ‘Hoe oud?’ ‘Heel oud.’ ‘Hoe weet je dat?’ ‘Het ziet er oud uit.’ Dat was voor Ina voldoende bewijs.

Er werd gezocht naar merktekens, handtekeningen, barstjes en vooral naar iets waarvan je op Tussen Kunst & Kitsch met een ernstig gezicht kunt zeggen: ‘Dit is buitengewoon interessant.’

Uiteindelijk had Ina genoeg. ‘Co, ik heb het!’ Co keek hoopvol. ‘Wat?’ Ina keek hem diep in de ogen. ‘Jou.’

Het werd stil. ‘Jij gaat mee als kunststuk.’ Volgens Ina was Co van onschatbare waarde. Co zelf vond het idee iets minder geslaagd. ‘En wat ben ik dan?’ ‘Een zeldzaam exemplaar.’ ‘Van wat?’

Ina dacht even na. ‘Dat moeten we bij Kunst & Kitsch nog maar eens laten bepalen.’

De Staatsraad in rust, die toevallig in de buurt zat, knikte instemmend. Hij had verstand van staatszaken, regelgeving en ingewikkelde dingen waar gewone mensen meestal hoofdpijn van kregen.

Maar kunst? Daarover kon hij zich ook uitstekend uitlaten. Bovendien bleek de Staatsraad inmiddels besmet met een merkwaardig virus. Hij had het geërfd van Freek Penny, die het vlak voor zijn vertrek gratis had overgedragen. Het was het verlangen-naar-een-jong-ding-virus. ‘Maar uitsluitend,’ benadrukte de Staatsraad, ‘om een marathon mee te lopen.’

Niemand geloofde daar iets van. Maar iedereen liet hem in zijn waarde. Dat is tenslotte ook een kunst.
Na de maaltijd verhuisde het gezelschap naar de borreltafel bij de boulesarena. Daar werden enkele clinics gegeven door ervaren én minder ervaren boulers.

De baan lag er feeërieк bij. De lampen wierpen lange schaduwen over het gravel. De boules rolden. Sommige zelfs in de juiste richting. Er werd gewezen, uitgelegd en voorgedaan.

‘Je moet hem zacht leggen.’ ‘Nee, juist harder.’ ‘Niet zo hard!’ ‘Ik deed helemaal niet hard.’ ‘Je bal ligt inmiddels op baan drie.’

En zo werden de lessen getrokken. Over techniek. Over tactiek. Over concentratie. En vooral over het feit dat je nooit moet zeggen dat je precies weet wat je doet wanneer je boulesbal vervolgens twintig meter de verkeerde kant op rolt.

Langzaam werd het stiller. De glazen werden leger. De verhalen groter. En uiteindelijk zocht iedereen zijn eigen - of, in enkele verdachte gevallen, andermans - bedje op.

De camping werd stil. Althans… Voor zover een camping met zulke kostgangers ooit werkelijk stil kan zijn. Want ergens lag Co Verdwaasd waarschijnlijk nog steeds te piekeren over zijn nieuwe carrière als kunstobject.

En Ina? Die had haar oordeel al klaar. ‘Onbetaalbaar.’

En daar valt moeilijk tegenop te bieden.

EEN FRISSE WIND AAN DE BORRELTAFEL

De borreltafel stond deze zaterdag in het teken van een onderwerp dat doorgaans pas ter sprake komt wanneer de aanwezigen óf te weinig óf juist iets te veel hebben gedronken: verfrissing.

Nu moet u bij verfrissing niet onmiddellijk denken aan een lauwe spa rood, een nat washandje of een goedbedoelde opmerking van iemand die vindt dat het allemaal wel wat minder mag. Nee. Ditmaal kwam de verfrissing uit onverwachte hoek.

Dick Vlieg bleek namelijk over een apparaatje te beschikken dat bij met name de dames een buitengewoon opgewekte belangstelling wist te wekken.

Een ventilatortje voor op de telefoon.

Jawel. Een minuscule windmachine die, eenmaal op de smartphone aangesloten, een persoonlijk briesje produceert. Een soort meteorologisch wondertje voor mensen die niet langer afhankelijk wensen te zijn van de grillen van de atmosfeer.

Dick had er, in een vlaag van ongekende vrijgevigheid, maar liefst vijf van. En dat veranderde de borreltafel onmiddellijk in een soort windtunnel.

Ina Kwinkslag kreeg er een. Sonja ook. De vrouw rechts van de staatsraad in ruste — wier naam ik uit journalistieke overwegingen en ter bescherming van mijn eigen voortanden niet zal noemen — ontving eveneens zo'n kleinood.

En Guitar Hans? Guitar Hans is geen dame. Maar wel geïnteresseerd. Dat laatste bleek voldoende.

Binnen enkele minuten woei er een frisse wind over de tafel. Haarlokken begonnen zelfstandig aan een carrière als vlaggenmast. Servetjes werden plotseling luchtvaarttechnisch interessant en iemand moest zijn borrelnootjes met de hand vasthouden om te voorkomen dat ze richting bitterballenstation vertrokken.

En toen arriveerden monsieur et madame Pommeau de la Douche. Oftewel Ria Pommette en Erik Pompon.

Het timinggevoel van dit echtpaar was fenomenaal. Juist toen de tafel veranderde in een soort klimatologisch proefstation, betraden zij het toneel.

Ria bleek bovendien een bijzondere opvatting over douchen te hebben. Zij staat namelijk graag ondersteboven. Niet figuurlijk. Letterlijk.

In de handstand. Volgens Ria heeft dat een belangrijk voordeel: je hebt je handen dan niet nodig om je te wassen.

Een redenering waar ik als onderzoeksjournalist weinig tegenin kon brengen. Hooguit vroeg ik mij af hoe je in hemelsnaam een handstand combineert met shampoo, maar sommige vragen zijn beter onbeantwoord.

En ja, beste lezer, ook de onderste regionen verdienen natuurlijk aandacht. Ook daar dient het leven niet te eindigen in een toestand die door een argeloze voorbijganger als ‘historisch monument’ zou kunnen worden aangemerkt.

Aan de borreltafel bleken de meningen verdeeld.

De een gebruikte de handen. De ander vertrouwde op een doucheborstel. Een derde zweerde bij het klassieke washandje. En iemand beweerde dat hij uitsluitend met water werkte, waarop een ongemakkelijke stilte viel die zelfs de vijf ventilatortjes niet konden wegblazen.

Pieter noteerde het allemaal zorgvuldig in zijn denkbeeldige notitieboekje. Want achter al die hilariteit zat uiteindelijk een serieuze boodschap.

Verfrissing is persoonlijk.

De een heeft behoefte aan een stevige bries. De ander aan een doucheborstel. Weer een ander aan een washandje. En sommigen blijken zelfs zonder hulpmiddelen prima uit de voeten te kunnen.

Het gaat er niet om hóé je jezelf verfrist. Het gaat erom dát je het doet.

En zo werd iedereen die zaterdag uiteindelijk weer fris en fruitig.

De één door de ventilator. De ander door de douche. En Pieter? Die hield het voorlopig maar gewoon bij een biertje. Je weet tenslotte nooit waar zo’n onderzoek toe leidt.

DE GROTE DANKDAG VAN KRASSE GREET

De zaterdag vóór het vijftiende Krasse Knarren Boulestoernooi had iets plechtigs.

Niet dat er processies door Lapalisse trokken of dat de plaatselijke fanfare zich in rouwmarsen had gespecialiseerd. Nee, het was subtieler. Er hing een zekere verwachting in de lucht. De knarren waren aan het laden, lossen, smeren, poetsen, tellen en vooral bespreken wat er allemaal mis zou kunnen gaan.

Want een boulestoernooi zonder mogelijke calamiteiten is als een Franse baguette zonder boter: technisch gezien mogelijk, maar het mist iets.

Voor Krasse Greet was het echter een geheel andere dag. Voor haar was het **Thanksgiving Day**.

En omdat Thanksgiving in Frankrijk vermoedelijk niet helemaal in de kalender stond, besloot Greet het gewoon zelf te organiseren.

Zij traceerde Pieter en de lieve Adri op een copieuze lunch bij **L'Instant Pause in Lapalisse**.

Een uitstekend etablissement, zo bleek al snel. Niet alleen vanwege de voortreffelijke keuken, maar ook vanwege het gezelschap. Er zat een man die, volgens Pieter, zó uit een Frans staatsieportret was gestapt.

„Dat is er eentje van de familie de Gaulle," fluisterde hij tegen Adri. Adri keek even. "Hoe weet je dat?" Pieter zweeg. Dat was doorgaans het moment waarop men wist dat er geen enkel bewijs was. "Hij heeft zo'n uitstraling," vervolgde Pieter. "Welke uitstraling?" "Presidentieel." Adri keek nog eens. "Hij zit gewoon te eten." "Dat deed de Gaulle waarschijnlijk ook."

Een sluitende redenering, vond Pieter zelf.

De man in kwestie droeg inderdaad een indrukwekkende neus, een keurig jasje en een blik alsof hij persoonlijk verantwoordelijk was voor de Franse grondwet. Dat hij ondertussen met enige moeite een enorme côte de bœuf probeerde weg te werken, maakte hem in de ogen van Pieter alleen maar geloofwaardiger.

„De kleinzoon," fluisterde hij. "Van de Gaulle?" "Zeker weten." "Hoe zeker?" "Negentig procent." "En die andere tien?" "Dat hij het helemaal niet is." Adri schudde lachend haar hoofd.

Maar vandaag mocht alles. Want Greet had iets te vieren.

Vorig jaar, tijdens het verblijf op Domaine Sainte Marie, had haar lichaam besloten dat vakantie kennelijk óók een geschikt moment was voor een onverwachte medische subplot. Er ontstond enig ongemak en voor je het wist waren Pieter en Adri gepromoveerd tot ambulancebroeder, reddende engel, wachtpost, logistiek coördinator en - indien noodzakelijk - plaatsvervangend ziekenhuis.

Het was een merkwaardige carrièrewending.

Pieter had geen medische opleiding genoten, tenzij men het langdurig bestuderen van de bijsluiter van paracetamol als zodanig wilde kwalificeren.

Maar als de nood aan de man komt, blijkt de mens tot wonderlijke dingen in staat. Er werd gewaakt. Er werd gebeld. Er werd gerustgesteld.
Er werd vooral niet gedaan alsof men arts was. En uiteindelijk kwam Greet er weer bovenop.

Gelukkig maar. Want sommige mensen worden onderdeel van een vakantie. Andere mensen worden onderdeel van je leven. En Greet behoorde overduidelijk tot die laatste categorie.

Dus moest er worden gegeten. En gedronken. En nog eens gegeten. En misschien - heel misschien - een klein beetje gedronken op het feit dat vorig jaar achteraf bezien gelukkig vooral een herinnering was geworden.

De maaltijd was voortreffelijk. De sfeer opperbest. Het weer bijna verdacht mooi. De zon scheen alsof zij persoonlijk door de burgemeester van Lapalisse was besteld.

Er werd gelachen, teruggekeken en vooruitgeblikt naar het vijftiende Krasse Knarren Boulestoernooi. En ergens tussen het voorgerecht en het dessert realiseerde Pieter zich dat dit eigenlijk de mooiste vorm van Thanksgiving was.

Niet omdat er een kalkoen op tafel stond. Maar omdat iedereen er nog zat. Gezond, vrolijk en samen. En daar hoefde zelfs de kleinzoon van de Gaulle niets aan te veranderen.

Al bleef Pieter erbij: "Ik zeg je, Adri… die man had iets presidentieels." Adri nam nog een slok wijn. "Ja, Pieter." "Zie je wel!" "Hij had vooral honger."

En daarmee was de Thanksgiving officieel geopend.

DE VIERDEHANDS KOSTGANGERS VAN BILLY

Pieter bracht vandaag, samen met zijn lief, een bezoek aan Billy.

Niet aan een persoon. Dat zou ook zomaar gekund hebben, want Billy is zo'n naam waarvan je verwacht dat er ieder moment een man met een pet, een onafgemaakte snor en een verleden bij de Franse spoorwegen om een hoekje komt kijken.

Maar nee.

Billy is een klein, lief dorpje, hoog op een heuvel gelegen, met boven op een ruïne van een kasteel die daar al eeuwenlang dominant ligt te doen. Een beetje zoals sommige schoonmoeders tijdens een familiediner: aanwezig, indrukwekkend en niet van plan zich ergens mee te bemoeien.

Het kasteel dateert uit omstreeks 1242 en werd gebouwd ter verdediging. Tegen wie precies, daar zullen we het historisch verantwoord maar niet al te moeilijk over maken. In die tijd had men namelijk nogal de gewoonte elkaar met enige regelmaat te belegeren. Tegenwoordig doen we dat gelukkig vooral digitaal.

Het kasteel was lange tijd eigendom van het Huis Bourbon, een van de belangrijkste vorstenhuizen van Frankrijk vóór de Franse Revolutie. Door de wonderlijke capriolen van de geschiedenis kwam het bovendien in de sfeer van de Spaanse troon terecht. Afstammelingen van het Huis Bourbon zijn tot op de dag van vandaag verbonden met de Spaanse macht.

Een mens vraagt zich dan af wat er allemaal zou kunnen gebeuren als zo'n Bourbon zich vandaag op de brocantemarkt zou melden.

“Bonjour, monsieur. Is die oude kast van u?” “Non, monsieur. Die is van de familie.” “En wat kostie?” “Trois mille euros.” “Maar er zit houtworm in.” “Dat is familie, monsieur.”

Pieter en zijn lief hadden het kasteel al eens eerder bezocht. Vandaag waren ze niet gekomen voor de geschiedenis, de zuidelijke muur of het indrukwekkende uitzicht over de vallei.

Nee. Vandaag moest de **brocante** eraan geloven. Een jaarlijks terugkerend evenement waar Billy gedurende één dag verandert van een rustig dorpje van 783 inwoners in een soort middeleeuws warenhuis zonder klantenservice.

Want de markt is groot. Heel groot. Zo groot zelfs dat er minstens tien keer zoveel bezoekers rondlopen als het dorp inwoners heeft. Dat betekent dat er die dag ruim 7.800 mensen door Billy schuifelen. En waarschijnlijk minstens 7.799 mensen die denken dat ze iets voor hun geld krijgen.

Want wat daar wordt aangeboden, laat zich het best omschrijven als een **tweedehands tweedehandswinkel**. Oftewel: vierdehands.

Je vindt er oud roest, oud papier, oud hout en meubels waarvan de houtworm inmiddels meer eigendomsrechten lijkt te hebben dan de verkoper.

Pieter zag een tafeltje waarvan hij vermoedde dat het al vóór de Franse Revolutie een bijzettafeltje was geweest.

“Mooi,” zei zijn lief. “Ja,” zei Pieter. “Zullen we het meenemen?” Pieter keek nog eens. Het tafeltje keek terug. “Volgens mij,” zei Pieter voorzichtig, “is het tafeltje vooral bezig zichzelf mee te nemen.” Ze liepen verder. Tussen porseleinen engeltjes zonder hoofd, kopjes zonder oor, schilderijen waarvan het onderwerp allang was vertrokken en boeken die hun eigen bladzijdegeschiedenis niet meer konden navertellen.

En toch had het iets moois. Want achter al die spullen zat een verhaal. Een kast die ooit bij iemand in de woonkamer stond. Een klok die jarenlang een gezin wakker maakte. Een speelgoedautootje dat misschien ooit de lievelingsauto van een kind was.

De brocante van Billy was daarmee eigenlijk één grote opslagplaats van menselijke herinneringen. En misschien was dat wel de echte charme.

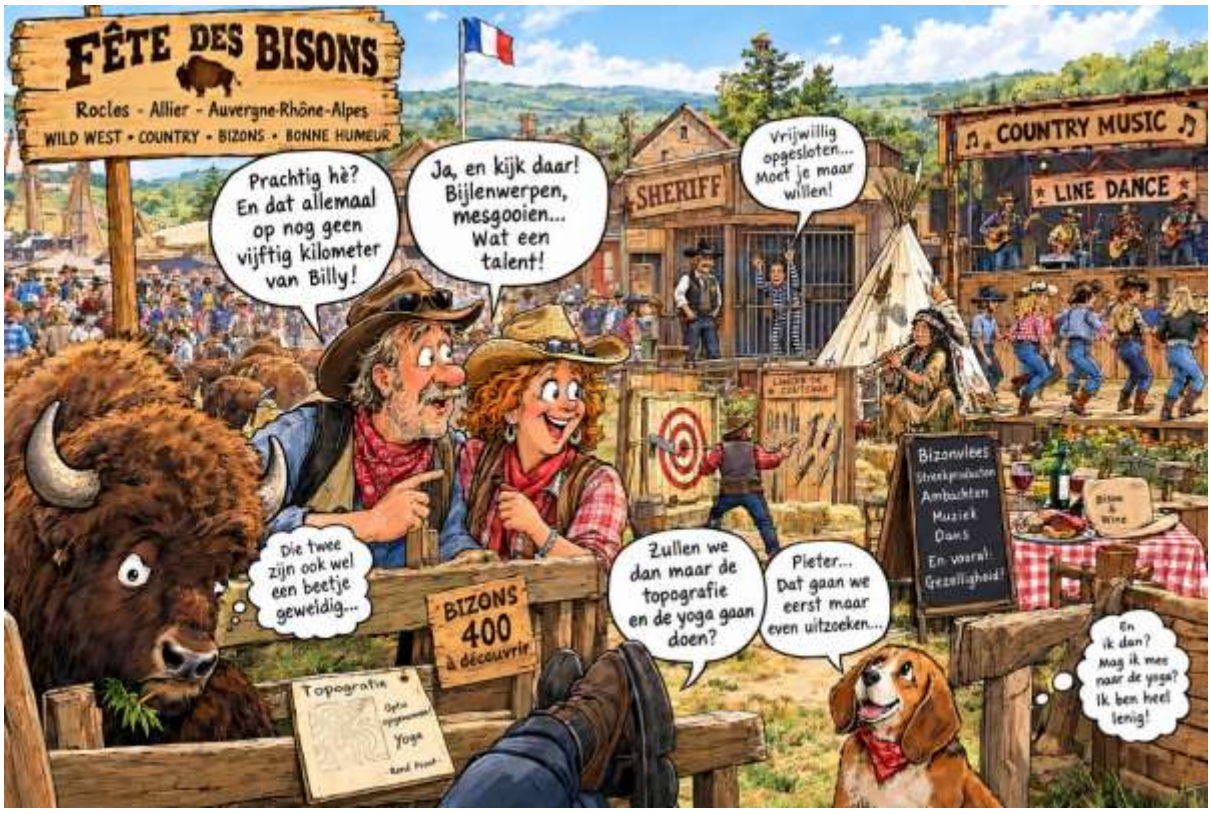
Niet alles hoeft nieuw te zijn om waarde te hebben. Sommige dingen worden juist mooier doordat ze geleefd hebben.

Pieter keek naar zijn lief. “Zullen wij eigenlijk ook niet eens op een brocante gaan staan?” Zijn lief keek hem aan. “En wat ga jij verkopen?”

Pieter dacht even na. “Mijn jeugd.” “Daar krijg je geen koper voor.” “Mijn ego dan?” “Ook onverkoopbaar.”

Ze liepen verder. Hoog boven hen stond het oude kasteel. Waakzaam. Statig. En waarschijnlijk heel tevreden dat het zelf niet op de brocante hoefde te staan.

PIETER IN HET WILDE WESTEN

Na het bezoek aan Billy besloten Pieter en zijn lief dat het tijd was voor iets heel anders.

Ze gingen naar het Wilde Westen.

Dat klinkt alsof je daarvoor een vliegtuig naar Texas moet nemen, een paard moet huren en onderweg minstens drie keer door een cactus moet worden aangevallen. Maar niets was minder waar.

Het Wilde Westen lag gewoon in Frankrijk. Op nog geen vijftig kilometer van Billy. In Rocles, om precies te zijn.

Daar wordt ieder jaar de **Fête des Bisons** gehouden. Het Feest van de Bizons. En wie bij het woord *bizon* denkt aan een enigszins corpulente koe die per ongeluk een verkeerde afslag heeft genomen, moet dringend eens gaan kijken.

Want een Amerikaanse bizon is groot. Heel groot. Zo groot dat Pieter bij het zien van de eerste exemplaren spontaan zijn eigen omvang begon te relativeren.

“Ze kijken een beetje boos,” zei zijn lief. “Dat komt,” antwoordde Pieter, “omdat ze waarschijnlijk net als ik niet van drukte houden.”

De Fête des Bisons verandert het Franse platteland ieder jaar voor één dag in een compleet Wild West-dorp. Cowboys, indianendansen, countrymuziek, linedancers, streekproducten en natuurlijk ongeveer vierhonderd bizons.

Het was alsof Hollywood een verkeerde afslag had genomen en uiteindelijk in de Auvergne was blijven hangen.

Pieter en zijn lief keken hun ogen uit hun hoofd. Er werd met bijlen geworpen. Er werden messen gegooid. Er was een schiettent. En er was een kantoor van de Sheriff, compleet met gevangenis. Het wonderlijke was dat mensen zich daar vrijwillig lieten opsluiten.

Pieter vond dat fascinerend. "Dat is toch een merkwaardig volk," mompelde hij. "Eerst betalen mensen om ergens binnen te mogen en vervolgens betalen ze kennelijk om weer opgesloten te worden."

"Misschien," zei zijn lief, "zijn sommige mensen thuis ook gewend aan zo'n systeem."

Pieter zweeg. Sommige opmerkingen kun je beter niet nader onderzoeken.

Er stond een tipi met een fluitist, er waren linedancers en overal klonk countryrock. Pieter keek nog even om zich heen of misschien Guitar Jans of John de Gevoelige Snaar ergens achter een hooibaal stonden. Helaas. Ook zij hadden dit feestje gemist.

Er was eten. Er was drinken. En er waren bizons. Veel bizons.

Het parkeerterrein werd ondertussen deskundig gecoördineerd door een stel cowboys te paard die zo uit *Bonanza* waren weggelopen. Alleen ontbraken de herkenbare tune en de vraag of Hoss ergens in de buurt was.
Pieter vond het allemaal prachtig. Hij was vooral opgelucht dat er geen lassowerpen was. Want stel je voor dat iemand op het idee was gekomen om Pieters lief te vangen.

Voor je het weet zit ze achter op een paard bij een Franse Billy the Kid en kan Pieter haar alleen nog terugkopen tegen een bedrag waarvoor hij eigenlijk drie brocante-kasten met houtworm had kunnen aanschaffen.

Gelukkig bleef iedereen keurig op zijn plaats. Hoewel Pieter bij het zien van de vierhonderd bizons wel even dacht aan de vraag wie er eigenlijk de Sheriff van de kudde was. Misschien was het maar goed dat hij die vraag niet hardop stelde.

Het was kortom een prachtig evenement. Een beetje Amerika in Frankrijk Een beetje cowboy tussen de wijnvelden. En vooral een mooie herinnering aan het feit dat je soms helemaal niet ver hoeft te reizen om ergens terecht te komen waar je totaal iets anders verwacht.

En zo werd het bezoek afgesloten met een voor Pieter toch wel verrassende ontwikkeling. Op verzoek van Marga nam hij een optie op de **tipitent**, voor de yoga.

Pieter weet eerlijk gezegd nog steeds niet precies wat dat betekent. Maar volgens de berichten zou René Pront bereid zijn de lessen te verzorgen. En dus ziet Pieter de toekomst met enig vertrouwen tegemoet.

Hij heeft alleen één vraag: "Moet je voor yoga eigenlijk lenig zijn?" Zijn lief keek hem aan. "Pieter…" "Ja?" "Dat gaan we tijdens de eerste les ontdekken."

Pieter slikte. En keek voor de zekerheid nog één keer naar de bizons. Die stonden er opvallend geamuseerd bij.

DE BARBIER VAN LAPALISSE EN DE SCHICHT

Op zondagavond werd er een nieuwe opera geschreven.

Niet in Milaan. Niet in Wenen. Zelfs niet in Amsterdam, waar men voor een beetje opera tegenwoordig al gauw een subsidieaanvraag van 47 pagina's nodig heeft. Nee, deze wereldpremière vond gewoon plaats in Lapalisse.

De Barbier van Lapalisse.

Want waarom zou je naar Sevilla gaan als er in Lapalisse een barbier zit die minstens zo muzikaal met zijn schaar weet om te gaan?

Ceylan Ahmet is namelijk Style Barber en eigenaar van een gespecialiseerde kapsalon en barbershop aan de Rue du Président Roosevelt. Daar knipt hij, scheert hij en modelleert hij hoofden alsof het allemaal heel gewone zaken zijn. Maar Pieter had inmiddels ontdekt dat er niets gewoons is aan een man die met een tondeuse over iemands hoofd gaat zonder dat daarbij een centimeter oor verloren gaat.

Ceylan knipt als een virtuoos. Eén schaar in zijn handen verandert in een vliegend kunstwerk. De tondeuse zoemt daarbij als een tenor die eindelijk de hoge C heeft gehaald. En voor vijftien euro plukt hij zijn clientèle kaal - of, voor wie dat toch wat al te drastisch vindt, enigszins gedekt.

Pieter overwoog even om zijn eigen kapsel aan een artistieke ingreep te onderwerpen, maar besloot na rijp beraad dat er aan zijn hoofd al voldoende onderzoekswerkzaamheden hadden plaatsgevonden.

Toch was de barbier niet het grootste nieuws van de avond. Dat kwam pas toen Staatsraad in ruste Van der Molen verscheen.

Of beter gezegd: toen hij zich ontplofte. Hij stond er ineens. De Schicht. Niemand had hem zien aankomen. Niemand had hem zien vertrekken. En toch was hij voortdurend ergens.

Het merkwaardige aan de staatsraad was namelijk dat hij een buitengewone interesse bezat telefoontoestellen. In het bijzonder die van anderen. Dit zou ook verklaren waarom hij zo vaak op een brocante te zien is.

Achteloos loopt hij langs de kramen om plots toe te slaan. Als een onzichtbare magneet.

En op deze zondagavond kon de Staatsraad zijn drang naar aanwinst kennelijk niet onderdrukken. Daar zat Monsieur Eric Pompon. Zijn telefoon lag rustig voor zijn neus. Totdat twee nauwelijks waarneembare handen verschenen.

Rits! Weg telefoon. Monsieur Pompon keek naar de plek waar zijn toestel een halve seconde eerder nog had gelegen. De staatsraad keek terug. Met de serene blik van iemand die zojuist slechts een koekje uit de eigen trommel had gepakt.

Pieter rook een verhaal.

Bij navraag bleek dat Van der Molen de telefoons helemaal niet verzamelde om ze door te verkopen. Nee. Hij redde ze. Want hij vond het onverdraaglijk dat mensen hun oude telefoon zomaar weggooiden zodra er een nieuw model verscheen.
Thuis had hij een kast. Een grote kast. Daarin lagen ze keurig gerangschikt. De zware Nokia's. De eerste toestellen met camera. De BlackBerry' s met hun versleten toetsen. Telefoons die ooit onmisbaar waren en inmiddels door de maatschappij waren afgeschreven.

Hij noemde het geen verzameling. Hij noemde het: 'Een archief van vergeten gesprekken.'

Pieter zweeg even. Want achter de absurditeit zat iets merkwaardigs moois.

Wij bewaren tegenwoordig duizenden foto's, berichten en contacten in de cloud. Alles blijft ergens bestaan, totdat het wachtwoord verdwijnt, het abonnement stopt of een server besluit dat het tijd is voor een digitale voorjaarsschoonmaak. Maar Van der Molen bewaarde de apparaten zelf. Omdat ieder toestel ooit had gerinkeld. Omdat iemand ooit had opgenomen. Omdat aan de andere kant iemand zat die zei: *'Hallo?'*

En toen begreep Pieter waarom de staatsraad zo snel was. Hij stal geen telefoons. Hij verzamelde herinneringen. Of, zoals hij het zelf zei terwijl hij de volgende telefoon uit een verbaasde hand plukte: 'Er moet iemand zijn die de stemmen bewaart.'

Pieter noteerde het zorgvuldig. En besloot vervolgens zijn eigen telefoon maar even in zijn onderbroek te stoppen.

Je wist tenslotte nooit wanneer de Schicht weer voorbij kwam.

En Monsieur Eric Pompon? Die heeft zijn eigen telefoon natuurlijk teruggekregen. Dankzij de vrouw rechts van de Staatsraad!

DE TONDEUZE VAN DE CAMPING

Maandagochtend.

Het was nog vroeg. Zo vroeg dat zelfs de koffieautomaat op de camping nog niet helemaal wist of hij er al zin in had. Pieter zat met zijn eerste bak koffie voor zijn tent en genoot van de weldadige stilte die alleen op een camping kan bestaan voordat iedereen wakker wordt.

Toen hoorde hij het. **Bzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz.** Pieter hield zijn kopje halverwege zijn mond stil. Daar was het weer. **Bzzzzzzzzzzzzzzzzz.**

Een tondeuse. Pieter keek om zich heen.

Op een camping is een tondeuse nooit zomaar een tondeuse. Daar zit een verhaal achter. Soms zelfs een verhaal waar je als weldenkend mens beter met enige afstand naar kunt kijken.

Zijn eerste gedachte was de barbier van Lapalisse. Ceylan Ahmet. De Style Barber.

Een man die, zo had Pieter begrepen, met een tondeuse wonderen kon verrichten. Waar anderen slechts haar zagen, zag Ceylan een kapsel. Waar anderen een kalende kruin zagen, zag hij een uitdaging. En waar anderen na afloop gewoon hun hoofd terug wilden, was hij waarschijnlijk nog bezig met de finishing touch.

Maar deze tondeuse klonk anders. Pieter kneep zijn ogen tot spleetjes. **Bzzzzzzzzzz.**

Toen viel het kwartje. Het **15de Krasse Knarren Boulestoernooi**!

Natuurlijk! Voor zo'n prestigieus evenement moest alles kloppen. De schoenen gepoetst. De shirts gestreken. De ballen glimmend. En met ballen bedoelde Pieter uiteraard de boules.

Dat was maar goed ook, want anders zou de organisatie wel heel snel veranderen van een sportief evenement in een nogal ongemakkelijk familie-uitje.

Toch bleef de tondeuse Pieter bezighouden. Want boules poets je. Dat wist iedereen. Met kachelzwart desnoods. Of schoolbordverf, als je geen kachelzwart voorhanden hebt en toevallig nog een lokaal wilt opknappen. Maar scheren? Nee. Boules scheer je niet. Boules **poets je**.

Daarom concludeerde Pieter dat er maar één mogelijkheid overbleef. Er was een **Barber in spe** aan het werk. En dat verklaarde veel.

Op een camping ontstaan immers de merkwaardigste beroepsambities. De een begint ineens zuurdesembrood te bakken, de ander ontdekt dat hij eigenlijk een uitstekend flamencodanser is en weer een derde loopt rond met een schaar, een tondeuse en het vaste voornemen de wereld mooier te maken.

Pieter besloot op onderzoek uit te gaan. Niet te dichtbij natuurlijk. Een goede pottenkijker weet namelijk dat nieuwsgierigheid een uitstekende eigenschap is, zolang je maar voorkomt dat nieuwsgierigheid eindigt in een confrontatie met iemand die een tondeuse in de hand heeft.

Hij hoorde voetstappen. Pieter keek op. Daar kwam iemand aan. Met een vastberaden blik. Pieter voelde zijn journalistieke instinct opspelen.

Wie was de mysterieuze Barber? En vooral: **wie was zijn klant?**

Hij besloot wijselijk niet verder te speculeren. Voor je het weet staat hij oog in oog met Koen de Ridder, die het voor een van de dames komt opnemen. En dan moet je als schrijver toch even nadenken over je onderzoeksstrategie.

Sommige mysteries kun je beter niet oplossen. Sommige tondeuses kun je beter op gepaste afstand beluisteren.

En sommige campinggeheimen? Die laat je gewoon lekker zoemen. Want uiteindelijk draait het bij het Krasse Knarren Boulestoernooi maar om één ding: plezier, kameraadschap en samen iets doen waar iedereen - ongeacht leeftijd, conditie of haarlengte - aan mee kan doen.

Al blijft Pieter zich één ding afvragen. Waarom klinkt die tondeuse nog steeds**?**
Bzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz.

Misschien toch Ceylan. Of een Barber in spe. Of…

Pieter neemt nog een slok koffie. Laat maar," mompelt hij. "Straks blijkt het gewoon de grasmaaier te zijn."

En dat zou toch een anticlimax van jewelste zijn.

DE KAVIAAR OP HET NEUSJE VAN DE ZALM KAN LOS

Het 15de Krasse Knarren Boulestoernooi heeft zijn opening beleefd. En daarmee is opnieuw een hoofdstuk toegevoegd aan wat inmiddels met recht mag worden beschouwd als de kaviaar op het neusje van de zalm. Niet omdat er kaviaar werd geserveerd – Pieter heeft althans geen enkele blini met visseneitjes kunnen ontdekken – maar omdat de combinatie van leeftijd, ambitie, boules en borrel ook dit jaar weer van een zeldzame verfijning bleek.

Het begon allemaal buitengewoon gemoedelijk. Met koffie. En gesponsord gebak.

Dat laatste is niet onbelangrijk. Want een Krasse Knar die nog niet heeft gespeeld, maar wel al een stuk gesponsord gebak achter de kiezen heeft, betreedt het speelveld met een morele voorsprong van minstens een halve wedstrijd.

Daarna werd de inleg geïncasseerd.

En toen gebeurde er iets merkwaardigs. De wedkantoren gingen open. Officieel bestaan die wedkantoren natuurlijk niet. Maar wie goed luisterde, hoorde hier en daar al voorspellingen die verdacht veel leken op het werk van een professioneel goksyndicaat.

“Die gaat ver komen.” “Die moet je in de gaten houden.” “Als-ie z’n dag heeft…” En natuurlijk: “Daar zou ik mijn geld niet op zetten.” Dat laatste is bij dit soort toernooien meestal een buitengewoon interessante aanbeveling.

Want hoewel iedere deelnemer theoretisch kans maakt op de overwinning, zijn er altijd favorieten. En voor de ware gokliefhebber zijn juist de onvoorspelde winnaars het interessantst. Wie op de gedoodverfde kampioen gokt, kan hooguit gelijk krijgen. Maar wie zijn geld op een outsider zet en die wint, kan de rest van de dag vertellen dat hij het altijd al had gezien.

Pieter kent inmiddels een aantal van die zieners.

Co Verdwaasd bijvoorbeeld. Co aast op de hoofdprijs. Nieuwe slippers. Met een bontje.

Pieter heeft daar lang over nagedacht, maar moet toegeven dat dit schoeisel uitstekend bij Co zou kunnen passen. Niet zozeer omdat Co koude voeten heeft, maar omdat een bontje onder een slipper nu eenmaal een zekere status uitstraalt. Een beetje alsof je de boulevard op gaat met de uitstraling van een Siberische grootvorst die per ongeluk zijn smoking thuis heeft laten hangen.

Co is bovendien een geplaatste speler. Volgens insiders gooit hij bijzonder goed. Hoewel Pieter uit betrouwbare bron heeft vernomen dat Co ook uitstekend in staat is om zijn eigen glazen in te gooien. En dat is bij boulen een talent dat men vooral ná de wedstrijd moet inzetten.

Bij de introductie van de spelers ontbraken twee grote namen: Klaas Zwart en Blonde Marita. Zij hadden de aankondiging gemist. En waren nietsvermoedend gaan fietsen.

Een opmerkelijke vorm van sportieve voorbereiding, vond Pieter. Terwijl de concurrentie zich verzamelde, trokken zij er vrolijk op de fiets op uit. Volgens de toernooidirecteur zullen beiden bij de eerste wedstrijden paraat staan.

Pieter noteerde het. Want een onderzoeker kan nooit genoeg aantekeningen maken.

Ook de Staatsraad deed van zich spreken. Hij wees er nog maar eens op dat het systeem waarmee de wedstrijden waren geselecteerd en geordend, ontworpen was door Henk Amici. En, zo voegde hij er nadrukkelijk aan toe, datzelfde systeem wordt nog altijd door Henk verbeterd.

Pieter zag onmiddellijk de elegantie van deze mededeling. Mocht er iets misgaan, dan was het systeem niet fout. Het was nog niet af. Een meesterlijke bestuurlijke vondst. Kritiek werd daarmee niet voorkomen, maar wel alvast professioneel weggesabeld.

Tot slot memoreerde de Staatsraad in ruste en toernooidirecteur Van Der Molen de naamgeefster van het toernooi: Marga Kras. The lady of the house. Hyacinth zou het hebben goedgekeurd. De Krassen Knarren zijn vervolgens de boulers zelf.

En toen kwam de tropische verrassing. Cheerleaders! Ina Kwinkslag en Marijke Vest hadden zich spontaan aangeboden.

Pieter vraagt zich af wat men bij een bouleswedstrijd precies moet aanmoedigen. De worp? De concentratie? De bal? Of vooral elkaar?

Maar één ding staat voor Pieter inmiddels vast. Het toernooi is bij voorbaat al geslaagd. En de eerste bal moet nog rollen.

Dat belooft wat.

HET KNELLENDE HUWELIJK EN DE BRABANTSE SPEURTOCHT

De eerste boulesdag van het 15de Krasse Knarren Boulestoernooi zit erop. En wie denkt dat jeu de boules uitsluitend bestaat uit het achteloos werpen van een metalen balletje over een grindvlakte, heeft kennelijk nog nooit kennisgemaakt met de Krasse Knarren.

Want op Domaine Sainte Marie werd onder een zon die zich gedroeg alsof zij persoonlijk door de Franse overheid was ingehuurd om iedere deelnemer langzaam te roosteren, gestreden om eer, glorie en – niet geheel onbelangrijk – de volgende borrel.

Er waren winnaars. Er waren verliezers. Maar vooral waren er mensen die na afloop deden alsof ze allemaal gewonnen hadden. En dat is misschien wel het mooiste van dit toernooi.

De borreltafel puilde uit. Sterker nog: een gerenommeerd kippenhok zou er vermoedelijk een burn-out van hebben gekregen. Er werd gekakeld, gelachen, geroepen, geanalyseerd en met grote stelligheid besproken waarom die ene boule eigenlijk precies verkeerd lag, terwijl niemand zich nog kon herinneren waar die boule überhaupt terecht was gekomen.

Man én vrouw deden vrolijk mee. De stemming was uitstekend. Renée Pront meldde zelfs dat zij last had van een knellend huwelijk.

Pieter spitste onmiddellijk zijn oren. Een relationeel probleem? Een echtelijke crisis? Een naderende scheiding? Niets van dat alles. Haar ringen hadden simpelweg last van ophogend vocht.

Pieter noteerde het zorgvuldig in zijn denkbeeldige onderzoeksdossier. Een geruststellende conclusie, maar wel eentje die opnieuw aantoonde dat het leven van een Krasse Knar vol verrassingen zit.

De gezelligheid nam vervolgens nog verder toe toen een Brabantse delegatie van vijf of zes personen aanschoof. Pieter kon het precieze aantal niet meer vaststellen, omdat er inmiddels zoveel glazen, stoelen en gesprekken door elkaar liepen dat zelfs een forensisch rechercheteam waarschijnlijk de handdoek in de ring zou hebben gegooid.

De Brabanders zijn, zo begreep Pieter, op zoek. Waarnaar precies, bleef vooralsnog onduidelijk. Maar volgens Pieter hoeft daar niet lang meer naar gezocht te worden. De bron van gezelligheid lijkt namelijk gevonden.

Of dat werkelijk zo is, zal Pieter nader onderzoeken. Hij sluit zelfs niet uit dat hiervoor een geheel nieuw dossier moet worden geopend: *Het mysterie van de Brabantse gezelligheidszoektocht*.

Maar eerst moet het bestaande onderzoek worden afgerond. Want Pieter weet inmiddels één ding zeker: hij kent de vreemde kostgangers nog lang niet allemaal.

Zo ontdekte hij vandaag dat Johan de Gevoelige Snaar tijdens het boulen heel wat noten op zijn zang heeft. Of kan kraken. Dat onderscheid moet nog nader worden onderzocht.

Ook Annemieke Sauvage bleek over een vorm van onbetaald temperament te beschikken. Haar enthousiasme was dermate aanstekelijk dat zelfs de boules op enig moment de indruk wekten er zin in te hebben.

Maar over enthousiasme gesproken… Daar valt bij de Krasse Knarren werkelijk niemand over te klagen. Neem Suzanne Fonk, partner van Klaas Goedgemutst. Suzanne had nog nooit eerder een boulesbal in haar handen gehad.

Dat was merkbaar. Maar alleen in positieve zin. Want zij gooide alsof ze al jaren niets anders deed. Met een vanzelfsprekendheid waar menig geoefende bouler jaloers van zou worden. En daar werd Pieter dan weer bijzonder gelukkig van. Want dankzij het vonken van Suzanne wist Pieter ook zijn tweede boulestoernooi winnend af te sluiten.

Daarmee is het wetenschappelijk bewijs geleverd. Je hoeft niet altijd te weten hoe het moet. Soms moet je gewoon gooien. En soms heb je daarbij iemand nodig die het vuur laat vonken.

Pieter kijkt dan ook met vertrouwen uit naar morgen. Althans…Dat zegt hij nu. Na één borrel. De werkelijkheid kan morgenochtend aanzienlijk anders liggen.

DE KOMKOMMERCODE EN HET SYNDROOM VAN DE MISKENDE BOULE

Pieter was nog laat op stap. Met zijn lief.

Dat was op zichzelf al een gebeurtenis van enige betekenis, want een mens van Pieters leeftijd weet dat „nog laat op stap" een rekbaar begrip is. Voor de één betekent het half twee 's nachts, voor de ander begint de late avond al na het Achtuurjournaal.

Bij Pieter lag de grens ongeveer bij het moment waarop zijn horloge zei dat het bedtijd was en zijn lichaam zei dat het kwart over negen al ruim voldoende was geweest.

Toch belandden Pieter en zijn lief, zoals gebruikelijk, in De Verbroederij. Daar gebeurde altijd wel iets. En als er niets gebeurde, gebeurde er meestal alsnog iets doordat iemand begon te vertellen wat er eerder ergens anders was gebeurd.

Deze avond ging het over Ria en Eric. Of beter gezegd: over Madame Pommeau de la Douche, alias Ria Pommette, en Erik Pompon.

Dat klonk al als een duo dat niet zomaar op vakantie ging, maar eerst een eigen visitekaartje liet drukken.

De eerste keer dat het illustere tweetal op Domaine Sainte Marie logeerde, had Marga - the lady of the house, maar in deze kringen gewoon Hyacinth - een soort verzoenend zoenoffer gebracht. Komkommers. En tomaten. Gratis.

Pieter vond dat persoonlijk een buitengewoon genereus gebaar. Er zijn immers weinig dingen die meer vrede uitstralen dan een schaal tomaten en een komkommer die je niet hoeft af te rekenen.

Maar Ria Pommette wees het offer botweg van de hand. Hyacinth en haar Peter Volloper waren, begrijpelijkerwijs, enigszins gebruuskeerd. Wat voor mensen hadden zij in vredesnaam toegelaten? Mensen die gratis komkommers weigerden? Dat was verdacht. Heel verdacht.

Uiteindelijk kwam het allemaal goed. Maar niet voordat Ria Pommette de aanwezigen had ingewijd in een bijzondere douchetactiek.

Ondersteboven.

Pieter luisterde aandachtig. Hij zag onmiddellijk een verband met Guitar Hans en zijn Carmen - *la baronessa dalla chioma bionda e ricciuta* - die eveneens een voorkeur hadden voor sterrenkijken. Alleen keken Hans en Carmen omhoog naar de hemel. Ria Pommette daarentegen had kennelijk bedacht dat je de hemel ook eens van de andere kant kon benaderen.

Pieter besloot verder onderzoek voorlopig aan anderen over te laten.

Peter Volloper bleek ondertussen nog altijd niet geheel hersteld van het miskend-talentsyndroom. Hij probeerde regelmatig het gesprek binnen te wandelen met een bijdrage die volgens hem van onschatbare waarde was. Maar nog voordat hij goed en wel was begonnen, kwam steevast de vraag: "Wie zit er eigenlijk op jouw bijdrage te wachten?"

Een pijnlijke vraag. Vooral wanneer je hem vaker hoort. Peter keek dan alsof zojuist persoonlijk was vastgesteld dat zijn talent zich ergens administratief had vergist.

Intussen probeerde Marga - Hyacinth dus - helder te krijgen welke dames nog verstand hadden van de seizoenen en welke niet. Dat was voor Pieter een brug te ver. Hij heeft ooit geprobeerd de seizoenen te begrijpen, maar raakte al bij „herfst" het spoor bijster. Dus daarover zwijgt hij.

Tot slot kwam de puntentelling van het boulestoernooi ter sprake. Pieter legde het systeem uit. Guitar Hans en Carmen snapten het onmiddellijk. Rob Handyman en Karin AltijdParaat eveneens. Maar Peter Volloper en Hyacinth keken alsof Pieter zojuist de relativiteitstheorie had gecombineerd met een belastingaangifte.

Pieter rook zijn kans. "Ik kan jullie beiden een kwartier apart nemen," zei hij behulpzaam. „Voor elk gesprek slechts één Irish Coffee."

Peter begon al rechter te zitten. Hyacinth pakte haar tas. Maar Pieters lief was hem voor. "Het is bedtijd." En daarmee was het onderzoek gesloten. Niet wegens gebrek aan bewijs. Maar wegens gebrek aan slaap.

Pieter stond op en keek nog één keer naar de tafel. Komkommers. Tomaten. Boulepunten. Een BMW-motor. Sterrenkijkers. Een douche die volgens Ria ondersteboven bediend moest worden.

Hij noteerde het in gedachten. Sommige mysteries vragen om een detective. Andere om een boekhouder. Maar dit mysterie? Dit vroeg vooral om een goede nachtrust.

En misschien morgen een komkommer.

DE DAG WAAROP ZELFS DE BOULES ZWEETTEN

De tweede wedstrijddag van het Krasse Knarren Boulestoernooi begon zoals alle grote sportevenementen beginnen: met lichte paniek, een ontbrekende fietsketting en minstens drie mensen die beweerden dat zij “helemaal geen spanning” voelden.

Dat laatste was uiteraard aantoonbaar onjuist.

Pieter Pottenkijker, onderzoeksjournalist van De Kolderkrant en sinds kort zelfbenoemd deskundige op het gebied van sportpsychologie, warmtehuishouding en de aerodynamische gesteldheid van metalen ballen, zag het aan alles. Aan de manier waarop mannen hun boules oppoetsten alsof zij voor een staatsbezoek werden ontvangen. Aan de dames die de baan bekeken met de ernstige blik van een generaal die zojuist een landkaart van Normandië had gekregen. En vooral aan de koelkast, die die ochtend opvallend vaak werd geopend zonder dat iemand daarna met een flesje water terugkeerde.

De spanning was voelbaar.

Niet alleen door het toernooi. Ook omdat de zon al vroeg boven Domaine Sainte Marie hing als een overijverige grillplaat. Het was nog geen tien uur en zelfs de schaduw had besloten dat zij wel een dagje vrij kon gebruiken.

Iedereen zocht zijn eigen manier om de zenuwen de baas te blijven.

Sommigen fietsten. Niet gewoon een rustig rondje, nee. Er werd gefietst met de vastberadenheid van mensen die hadden gehoord dat de winnaar van het toernooi persoonlijk door de burgemeester van Treteau zou worden gekust. Een gerucht dat volkomen uit de lucht gegrepen was, maar op de camping binnen vier minuten de status van officiële mededeling had gekregen.

Anderen zochten hun heil in het zwembad. Daar dreven deelnemers roerloos op luchtbedden, terwijl zij beweerden hun werptechniek te visualiseren. Pieter had daar zo zijn twijfels over. Volgens

hem leek het meer op een groep uitgebluste zeehonden die in afwachting was van een haringtransport. Maar ontspanning is een breed begrip, en wie drijft, kan moeilijk ruzie maken over de stand van de punten.

Renée Pront had een heel andere aanpak gekozen.

Zij zat iets verderop, onder een parasol die zichtbaar moeite had om niet zelf in brand te vliegen, met penseel, doek en verf. Renée schilderde. En Pieter kon u verzekeren: zij had een prachtige hand van schilderen. Niet zomaar een hand. Een hand waar Rembrandt vermoedelijk even stil van zou worden, waarna hij heel voorzichtig zou vragen of hij misschien ook een plekje op de camping mocht reserveren.

Wat er op het doek zou verschijnen, bleef nog geheim.

Zonnebloemen lagen niet voor de hand. Die stonden na weken droogte langs de weg als uitgeputte festivalgangers op maandagochtend: kleurloos, scheefgezakt en duidelijk toe aan water, stilte en een goed gesprek met zichzelf. Misschien werd het een stilleven van drie boulesballen met een butje. Misschien een portret van Koen de Ridder, in een houding die tegelijk beheerder, strateeg en lichtelijk vermoeide held van het terrein uitstraalde.

Of misschien – en hier voelde Pieter plotseling zijn journalistieke hart iets sneller kloppen – werd het een staatsieportret van de Staatsraad in ruste, met Sonja onberispelijk aan zijn rechterzijde.

Pieter had de neiging om stiekem te gaan kijken met grote moeite onderdrukt.

Een onderzoeksjournalist moet grenzen kennen, vond hij. Zeker wanneer die grens bestaat uit een schildersezel, natte verf en Renée die mogelijk over een uitstekend gevoel voor compositie én een scherpe worp met een boule beschikte.

Krasse Greet had intussen heel andere zorgen. Haar campertje vertoonde onwillig gedrag. Het bromde, kuchte en reageerde op het contact alsof het eerst schriftelijk bezwaar wilde maken tegen iedere vorm van vertrek. Was het de bobine? De katalysator? Of bezat het voertuig, na dagen Franse hitte en Nederlandse gezelligheid, eenvoudigweg een eigen wil?

Verschillende technici hadden zich er al over gebogen. Onder hen een duo dat op de camping inmiddels bekendstond als Buurman en Buurman. Zij keken ernstig, knikten technisch en gebruikten woorden als “doormeten”, “massa” en “dat had ik meteen al gezien”. Een definitieve diagnose ontbrak echter nog.

Pieter hield zich wijselijk afzijdig.

Hij behoorde niet tot de categorie techneuten. Sterker nog: een losgekomen fietsketting had hij net nog met liefde, vertrouwen en een uiterst nutteloos zakmes benaderd, waarna Klaas Zwart hem alsnog had moeten terugplaatsen. Pieter had ervan geleerd dat niet ieder probleem beter wordt wanneer je er lang genoeg ernstig naar kijkt.

En toen klonk in de verte het sein dat de tweede wedstrijddag ging beginnen.

De fietsers keerden bezweet terug. De zwemmers hesen zich uit het water. Renée zette haar penseel neer. Greet keek nog één keer bezorgd naar haar campertje. De boules werden opgepakt, de butjes gecontroleerd en de verhalen alvast iets mooier gemaakt dan ze werkelijk waren.

De zon brandde onbarmhartig. Maar iedereen was er klaar voor. Want een boulestoernooi gaat

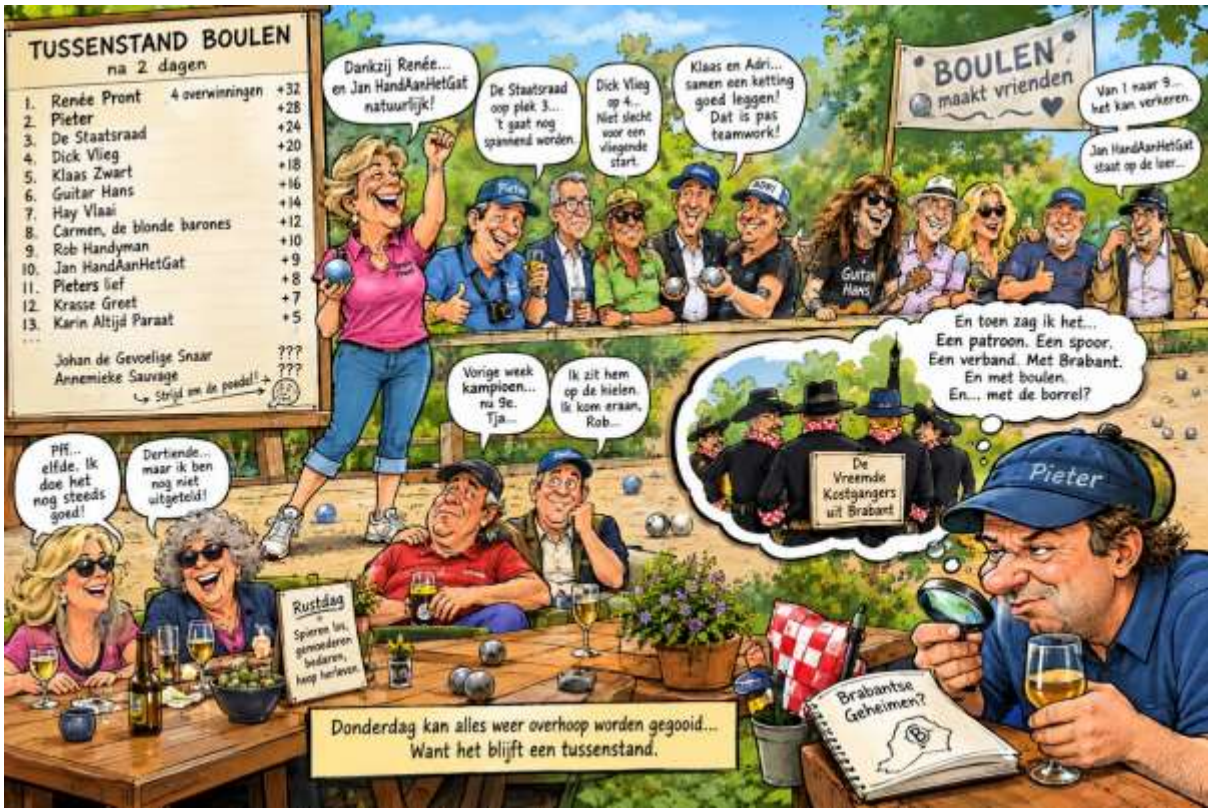
natuurlijk over winnen. Over verliezen ook. Over millimeters, discussie, eergevoel en de vraag of een bal die nét te ver rolt misschien tóch nog strategisch bedoeld was.

Maar uiteindelijk gaat het om iets anders.

Om samen op de baan staan. Om elkaar plagen zonder elkaar kwijt te raken. Om een stoel in de schaduw, een glas water – of iets dat daar verdacht veel op lijkt – en de wetenschap dat niemand deze dag alleen hoeft door te komen.

Zelfs niet als het campertje weigert.

DE TUSSENSTAND EN HET BRABANTSE RAADSEL

De tussenstand na twee dagen boulen was bekend. En zoals dat bij een tussenstand hoort, was hij vooral bedoeld om mensen blij te maken die bovenaan stonden en mensen zenuwachtig die dat niet deden.

Renée Pront stond fier op nummer één.

Renée had de afgelopen dagen gegooid met de precisie van een penseelstreek. Geen wilde armbewegingen, geen theatrale kreten, geen blik van iemand die zojuist een atoombom had uitgevonden. Nee. Renée keek, richtte, gooide en zag haar boule vervolgens precies daar landen waar zij hem hebben wilde.

Vier overwinningen en de meeste pluspunten waren het resultaat.

Op plek twee stond uw eigenste reporter en chroniqueur Pieter. Een positie die natuurlijk volledig te danken was aan eigen inzicht, uitzonderlijke tactische kwaliteiten en een fenomenaal gevoel voor het spel.

Althans, dat had Pieter graag gedacht. De werkelijkheid was aanzienlijk minder heroïsch.
Renée Pront en Jan HandAanHetGat hadden namelijk een niet onbelangrijke bijdrage geleverd aan Pieters glorieuze positie. Pieter noemt dat overigens geen hulp. Hij noemt het strategische samenwerking op afstand.

De Staatsraad stond op drie en Dick Vlieg op vier.

Klaas Zwart bezette de vijfde plaats. Klaas had samen met Adri bewezen dat je met twee mensen

een ketting niet alleen kunt leggen, maar ook nog eens behoorlijk netjes. Het spreekwoord *samen een ketting goed leggen* bleek daarmee ineens een wetenschappelijk verantwoord bouletheorema.

Guitar Hans stond zesde, Hay Vlaai zevende en Carmen, de blonde barones, achtste.

Daarna kwam Rob Handyman. De winnaar van het vorige toernooi stond nu op negen en keek vermoedelijk met een mengeling van ongeloof, verontwaardiging en lichte paniek naar het scorebord.

Want zo gaat dat in de sport. Gisteren nog kampioen. Vandaag negen. Morgen misschien weer held. Of slachtoffer.

Jan HandAanHetGat stond hem ondertussen op de hielen. Pieters lief stond elfde en werd op de voet gevolgd door Krasse Greet op twaalf. Karin Altijd Paraat stond op dertien.

En toen was Pieter de draad kwijt. Dat gebeurt hem wel vaker wanneer er meer dan tien namen, drie standen, vier pluspunten en een mogelijke poedelprijs tegelijk in het spel zijn.

Wat hij nog meekreeg, was dat Johan de Gevoelige Snaar samen met zijn eigenste Annemieke Sauvage momenteel strijdt om de poedel.

Maar donderdag kan alles weer volledig overhoop worden gegooid. Want het blijft een tussenstand. En dat is maar goed ook.

Eerst wacht de deelnemers een rustdag. Een dag waarop de spieren weer los gemasseerd konden worden, de gemoederen konden bedaren en de hoop voorzichtig opnieuw tot leven kon worden gewekt. Hier en daar zou waarschijnlijk een knie kraken, een schouder protesteren en iemand bij het opstaan geluid maken alsof er ergens een oude tractor werd gestart.

De borrel hielp alvast uitstekend om de kelen te smeren. En terwijl de glazen werden gevuld, gebeurde er iets merkwaardigs. Pieter deed een ontdekking. Een ontdekking die mogelijk van groter belang was dan de volledige tussenstand.

Hij had namelijk opnieuw gekeken naar dat mysterieuze gezelschap uit Brabant.

De vreemde kostgangers. De bewegingen. De onderlinge verstandhoudingen. De merkwaardige samenwerkingsverbanden. En toen zag hij het. Een patroon. Een spoor. Een verband dat tot dan toe aan ieders aandacht was ontsnapt.

Pieter keek naar zijn glas. Toen naar de Brabanders. Toen weer naar zijn glas. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. “Verdraaid,” mompelde hij. “Wat?” vroeg iemand.

Pieter antwoordde niet.

Hij had inmiddels de onderzoekende blik van een rechercheur die zojuist de ontbrekende pagina van het dossier had gevonden.

Er was iets aan de hand. Iets wat met Brabant te maken had. Iets wat nets met boulen te maken had. En mogelijk zelfs niets met de borrel.

Pieter nam nog een slok. “Dit,” zei hij zacht, “kan nog weleens een heel merkwaardig vervolg krijgen.”

En daarmee was de rustdag officieel begonnen. Althans voor iedereen. Behalve voor Pieter.

DE ZACHTE G VAN HET KWAAD

Terwijl Pieter met zijn gedachten alweer mijlenver verwijderd was van De Verbroederij, werd daar ondertussen gewoon doorgeborreld.

Dat is namelijk het mooie van een tussenklassement. Je kunt er urenlang over discussiëren, maar uiteindelijk is er maar één ding dat werkelijk helpt om de spanning beheersbaar te houden: een borreltje. Liefst eentje die het bloed lekker stromend houdt en de hersenen net voldoende ontspant om niet meer te weten waarom je eigenlijk gespannen was.

Ook Renée Pront en haar koene Ridder Koen waren van de partij.

Pieter keek Renée eens onderzoekend aan.

‘Jij weet toch dat jij donderdag, als leider van het tussenklassement, de derde speeldag moet openen?’

Renée verstijfde. Niet een beetje. Ze verstijfde zoals een konijn verstijft wanneer het in de koplampen van een naderende tractor kijkt.

‘Met een motivatiespeech,’ voegde Pieter er monter aan toe.

Het woord *speech* had ongeveer hetzelfde effect als het woord *belastingaanslag* op een gepensioneerde met een gat in zijn pensioenvoorziening.

‘Een speech?’ ‘Ja.’ ‘Ik?’ ’Jij.’ Renée keek naar Koen. Koen keek naar Renée. Renée keek vervolgens naar haar handen alsof daar ergens een handleiding voor spreken in het openbaar tussen de vingers verborgen zat.

Met een penseel kon ze uitstekend overweg. Met een boulebal evenzeer. Maar een pen was toch andere koek. Een penseel laat immers gewoon verf achter als je niet weet wat je doet. Een pen daarentegen laat woorden achter. En woorden hebben de vervelende eigenschap dat ze door anderen onthouden kunnen worden.

'Kun jij hem niet doen?' vroeg Renée hoopvol. Pieter schudde resoluut zijn hoofd. 'Nee.' 'Waarom niet?' 'Ik sta tweede.'

Alsof daarmee alles gezegd was. En dat was het volgens Pieter ook.

Ondertussen ontspon zich aan de andere kant van de tafel een gesprek dat een geheel andere vorm van spanning veroorzaakte.

Blonde Marita, barones Carmen en Annemieke Sauvage waren namelijk aanbeland bij het onderwerp V-balzen, boerennekken en boezems. Volgens de dames was er niets mis met een beetje trots.

'Dames moeten rechtop lopen,' stelde Blonde Marita. 'Zeker,' beaamde Carmen. 'Je mag best laten zien wat je in huis hebt.' Annemieke knikte instemmend. Aan de mannenzijde van de tafel werd het stil. Heel stil.

Want waar dames volgens de dames best mochten laten zien wat zij in huis hadden, gold voor mannen blijkbaar een geheel andere maatschappelijke norm.
Een man die publiekelijk te veel van zijn hebben en houden tentoonspreidde, werd al snel beschouwd als opschepper, ijdeltuit of iemand die dringend een grotere broek nodig had.

Pieter nam een slok. Maar zijn gedachten waren alweer bij de Brabanders. Die beweerden schuren te kunnen verhuren tegen woekerprijzen. Schuren. Niet eens appartementen. Schuren.

En toen was daar ineens dat ene woord gevallen. 'Overasselt.'

Pieter zette zijn glas neer. Overasselt. Het Gelderse plaatsje nabij het Land van Cuijk waar recentelijk, na een schietpartij, vierendertig personen waren gearresteerd.

'Zouden zij…' dacht Pieter Hij voelde een lichte rilling. '…helemaal niet op zoek zijn naar gezelligheid?' Een tweede gedachte volgde. 'Maar zijn ze misschien op de vlucht?' Voor de schutters?

Pieter verwierp die gedachte onmiddellijk. Want hoewel de Brabanders volgens nader onderzoek beschikten over een nogal indrukwekkende muzikale voorkeur - AC/DC, ZZ Top & The Maskers, Guns N' Roses - was er tot dusverre geen enkel bewijs gevonden dat zij daadwerkelijk gevaarlijk waren.

Integendeel. Hun zachtmoedigheid bleek uit iets veel belangrijkers. Hun zachte g. En wie met zo'n zachte g het woord 'schuur' uitsprak, kon volgens Pieter moeilijk tegelijkertijd een sinister meesterbrein zijn.

Hoewel… Pieter keek nog eens naar zijn borrel. Misschien was dat wel precies wat een sinister meesterbrein wilde dat hij dacht.

Hij nam een slok. 'Renée,' zei hij plotseling. 'Ja?' 'Begin je speech donderdag maar gewoon met: "Beste mensen…"'

Renée zuchtte opgelucht. 'En daarna?'

Pieter glimlachte. 'Daarna verzin je iets.' Hij zweeg even. 'Dat doe ik tenslotte ook al jaren.'

DE MEET & GREET DIE NIET DOORGING

Nadat Pieter zijn onderzoek naar de Brabanders definitief had opgeborgen in zijn archief van Doodlopende Zaken, bleef hij nog even peinzend voor de kast staan.

Het was inmiddels een indrukwekkend archief geworden.

Er lagen dossiers in over verdwenen fietspompen, verdachte gehaktballen, een mysterieuze linker sok en een zaak rond een vrouw die beweerde dat haar goudvis haar niet meer vertrouwde. Allemaal zaken die ooit veelbelovend waren begonnen en uiteindelijk waren geëindigd met een zucht, een borrel en de mededeling: *'We zullen het nooit weten.'*

Pieter sloot de kast. Maar één opmerking bleef door zijn hoofd spoken. Suzanne Fonk had die namelijk en passant gemaakt. Zij wilde voor haar Klaas Goedgemutst een meet & greet met Gordon organiseren.

Pieter had even gedacht dat hij het verkeerd had verstaan. 'Met Gordon?' 'Ja,' zei Suzanne.

Klaas keek alsof hem zojuist was meegedeeld dat hij persoonlijk verantwoordelijk was voor het organiseren van de volgende Olympische Spelen.

'Ik weet niet,' mompelde hij. Pieter viel hem onmiddellijk bij. 'Gelijk heb je.' Hij nam een slok. 'Dat is toch die man die ooit begon als onderbroekenverkoper op de Albert Cuyp in Amsterdam?'

Er viel een stilte. Niet zomaar een stilte. Zo'n stilte waarin iedereen zich afvraagt of de spreker zojuist een briljante historische analyse heeft afgeleverd of gewoon iets heeft gezegd omdat hij een microfoon miste.

‘Wat is daar nou voor lol aan?’ vroeg Pieter. Suzanne keek hem aan. ’Het is wel Gordon.’ ‘Dat is geen argument,’ zei Pieter. ‘Dat is een mededeling.’

Er werd gezocht naar alternatieven. Jan Smit kwam voorbij. ‘Nee,’ zei Klaas. De Drie J’s werden genoemd. ‘Ook niet.’ ‘Corrie en de Rekels?’ Klaas dacht even na. ‘Misschien.’ ‘Maar dan zonder de Rekels,’ voegde iemand eraan toe.

Dat maakte de zaak er niet eenvoudiger op. Want Corrie zonder de Rekels is ongeveer hetzelfde als een bitterbal zonder korst. Het kan technisch gezien bestaan, maar je vraagt je af waarom.

Toen kwam Klaas zelf met een suggestie. ‘Lionel Richie.’ Pieter keek op. Dat was andere koek. Dat was internationale allure. Dat was *Hello* met een hoofdletter H.

‘Dat lijkt me wel wat,’ zei Klaas. Pieter ging onmiddellijk op onderzoek uit. Een meet & greet met Lionel Richie bleek inderdaad mogelijk. Voor ongeveer zevenduizend euro. ‘Zevenduizend?’ vroeg Suzanne. ‘Ja. ’’En dan mag je met hem op de foto?’ Pieter bladerde verder. ’Nee.’ Hij keek nog eens. ‘Je mag op de foto met zijn piano.’

Het bleef even stil. ‘Met zijn piano?’ ‘Met zijn piano.’
Pieter legde het document neer. ‘Voor zevenduizend euro krijg je dus geen Lionel Richie, maar een meubelstuk dat Lionel Richie ooit heeft aangeraakt.’

Klaas keek bedachtzaam. ‘Heeft die piano dan wel *Hello* gespeeld?’ ‘Dat neem ik aan.’ ‘Dan is-ie beroemder dan ik.’

Daar kon niemand iets tegenin brengen. Maar uiteindelijk liep ook deze meet & greet op niets uit. Want Klaas had nog eens goed nagedacht. Over Gordon. Over Jan. Over Lionel. Over de piano. En vooral over Suzanne.

Hij keek haar aan en glimlachte. ‘Weet je wat?’ Suzanne wachtte af. ‘Ik hou het gewoon bij jou.’

Pieter knikte tevreden. Dat vond hij nou eens een verstandige investering. Geen zevenduizend euro. Geen beroemde zanger. Geen Albert Cuyp. Geen piano. Gewoon Suzanne.

Want daar kon Klaas iedere dag een meet & greet mee hebben. Dag én nacht. En als het een beetje meezat zelfs zonder entreebewijs.

Pieter sloot zijn notitieboekje.

Zaak opgelost. En deze keer hoefde hij hem gelukkig niet in het archief van Doodlopende Zaken te stoppen.

De liefde had gewonnen. Van Gordon. Van Lionel. En vooral van die piano.

DE RUSTDAG WAAROP FANNY INEENS OVERAL OPDOOK

Het was rustdag tijdens het 15de Krasse Knarren Boulestoernooi.

Een dag waarop er officieel niets hoefde te gebeuren. En dat is bij een groep Krasse Knarren ongeveer hetzelfde als een leeuw vertellen dat hij vandaag niet hoeft te jagen. Hij kán het wel, maar hij blijft toch een beetje rondkijken of er ergens iets te doen valt.

Zelfs de zon had vrij genomen.

Het was grijs. Niet gewoon een beetje bewolkt, maar van dat grijs waarbij je je afvraagt of iemand boven Frankrijk de stekker uit de lamp heeft getrokken. Eén Krasse Knar overwoog serieus om zijn skikleding aan te trekken. Helaas zat die niet in zijn bagage.

Dat is overigens een klassieke vakantiefout. Je neemt drie paar korte broeken mee, vier poloshirts, een zwembroek, zonnebrandfactor 50 en een hoed waarmee je eruitziet als een gepensioneerde ontdekkingsreiziger. Maar een jas? Nee hoor. Die bleek thuis uitstekend te liggen.

Verschillende gasten trokken er ondanks het weer op uit. Anderen bleven in bed. Weer anderen kozen voor de luie stoel, een meubelstuk dat binnen het Krasse Knarren-ecosysteem inmiddels officieel de status van toeristische attractie heeft bereikt.

En toen gebeurde er iets wonderlijks. In de middag kwam de zon terug. Niet uitbundig. Nee, ze stak voorzichtig haar neus boven de wolken uit alsof ze eerst wilde controleren of het wel veilig was. Vervolgens werd er zowaar weer getraind.

Onder anderen door Suzanne Fonk. Suzanne hoorde daar voor het eerst van Fanny.

Nu moet u als lezer niet onmiddellijk denken dat er een nieuwe deelneemster was gearriveerd. Fanny is in de boulesport namelijk geen gezellige Française met een mandje stokbrood, maar de benaming voor een wedstrijd die met 13-0 verloren gaat.

En daar zit een traditie aan vast.

Wie zo verschrikkelijk heeft verloren, mag vervolgens… nou ja… laten we zeggen dat er een zekere belangstelling ontstaat voor het achterwerk. Het gaat om een kus. Op de blote billen van Fanny.

Suzanne had onmiddellijk een beeld. Dat kwam doordat zij toevallig een vriendin heeft die Fanny heet. Of een vage kennis. Misschien zelfs een buurvrouw. Pieter heeft het tijdens zijn onderzoekswerkzaamheden niet helemaal kunnen vaststellen. Maar hij zag wel aan Suzanne dat het woord 'Fanny' vanaf dat moment een geheel nieuwe betekenis had gekregen.

Pieter noteerde: **Onderzoeksbevinding:**
Een 13-0-nederlaag kan verstrekkende gevolgen hebben voor de sociale omgang.

Tijdens de training gebeurde ondertussen nóg iets opmerkelijkers. Koen de Ridder speelde fantastisch. Werkelijk fantastisch. Alsof alle zenuwen, verwachtingen en prestatiedruk met vakantie waren gestuurd. Koen gooide de ene boule na de andere alsof hij persoonlijk door de goden van de boulehemel was ingehuurd. Pieter keek er met stijgende verbazing naar.

Misschien is dat wel de kern van het hele bestaan, dacht hij. Zodra je niet meer hoeft te presteren, ga je soms vanzelf beter presteren.
Een gedachte die misschien ook buiten de jeu-de-boulesbaan nog van enig nut kan zijn.

De rest van de dag verliep betrekkelijk rustig. Althans, totdat een groep Krasse Knarren de fotofunctie van ChatGPT ontdekte. Toen was de rust voorbij. Er verschenen beelden waarop mensen eruitzagen als filmsterren, bodybuilders, Franse maarschalken en vermoedelijk zelfs een enkele paus. Sommige creaties waren zo overtuigend dat Pieter zich afvroeg of de werkelijkheid niet gewoon een mislukte eerste versie van ChatGPT was.

Dick Vlieg hield zich ondertussen met serieuzere zaken bezig. Hij zette zijn fiets weer op de auto. Zaterdag ging Dick naar huis. De fiets had hij hier niet gebruikt. Maar dat was volgens Dick juist een goede reden om hem mee te nemen. "Dan kan hij hier ook niet gestolen worden."

Pieter vond dat een waterdichte redenering. Tot DHL zich ermee ging bemoeien.

Dick kreeg namelijk bericht dat er zojuist een pakket persoonlijk aan hem was overhandigd.
In Haarlem.

Dick was in Frankrijk. Dat is logistiek gezien een interessante prestatie. Het pakket was dus kennelijk dichter bij huis dan Dick zelf. Misschien was het pakket met vakantie geweest en inmiddels alweer terug.

De discussie over DHL leidde vanzelf tot een inventarisatie van de bezorgpraktijk. Volgens de een wordt een pakket gewoon voor de deur neergekwakt. Volgens de ander rijdt de bezorger met 47 kilometer per uur langs het huis en maakt het pakket tijdens het passeren een sierlijke boog over de heg.

Een derde wist te vertellen dat een pakket ooit was bezorgd op een adres waar de ontvanger al jaren niet meer woonde.

Pieter zag mogelijkheden. Een nieuwe dienstverlening: **DHL Zoek Het Zelf Maar Uit.**

Het gesprek had in ieder geval één duidelijke conclusie: Bij de bezorgdiensten valt nog iets te verbeteren.

En toen was het tijd voor het avondeten. Pieter en zijn lief besloten de rustdag af te sluiten met stamppot andijvie. Stamppot andijvie. In Frankrijk. Pieter keek naar zijn bord. Hij keek naar zijn lief. Hij keek nog eens naar de Franse omgeving. “Nou,” zei hij, “we zijn nu officieel geëmigreerd naar Nederland.”

En zo zaten zij daar. In Frankrijk. Met Franse lucht. Franse huizen. Franse wijn. En een Hollandse stamppot. De enige die ontbrak was Fanny. Maar na een 13-0 nederlaag zou die waarschijnlijk toch niet aan tafel zijn verschenen.

Pieter nam nog een hap. En stelde vast dat een mens soms helemaal niet hoeft te reizen om thuis te komen.

DE DERDE SPEELDAG: CONDITIE BOVEN ALLES

De derde speeldag van het Krasse Knarren Boulestoernooi was aangebroken. En wie dacht dat de deelnemers na twee dagen boulen rustig aan zouden doen, had duidelijk nog nooit kennisgemaakt met een groep senioren die vastbesloten is om sportief én sociaal geschiedenis te schrijven.

Het zonnetje had de wolken verjaagd en boven Domaine Sainte Marie hing een blauwe hemel die uitnodigde tot precies datgene wat iedere boulers het liefst doet: op een stoel zitten en anderen vertellen dat je eigenlijk best fit bent.

Toch was er ditmaal sprake van een opmerkelijke ontwikkeling. De deelnemers waren druk bezig met hun conditie.

Jan HandAanHetGat was door zijn Marijke Vest op de fiets gezet. Niet omdat Jan daar zelf om had gevraagd, maar omdat Marijke kennelijk van mening was dat een goede voorbereiding op een boulestoernooi niet begint met een boulesbal, maar met trappen. Jan trapte dan ook dapper voort, al was aan zijn gezicht af te lezen dat hij zich afvroeg of dit nog wel onder recreatiesport viel.

Ook Renée Pront en Koen de Ridder hadden hun fietsen tevoorschijn gehaald. Een verstandig besluit. Want bij boulen mag je dan voornamelijk met je arm gooien, uiteindelijk moet je toch een paar meter kunnen lopen om te controleren of je boule inderdaad ligt waar je dacht dat hij lag.

Klaas Zwart en zijn Marita kozen eveneens voor de fiets. Klaas trapte alsof hij persoonlijk achtervolgd werd door een peloton wielrenners. Marita hield het hoofd koel. Zij wist waarschijnlijk als enige dat conditie belangrijk is, maar dat je die conditie vooral moet bewaren voor het moment waarop er na afloop een borrel wordt geschonken.

Pieter zelf had het anders aangepakt. Hij maakte een voettocht van zo'n vijf kilometer rond

Trezelles. Een stevige wandeling, waarbij hij onderweg voldoende gelegenheid had om na te denken over de grote levensvragen.

Waarom liggen sommige boules altijd precies verkeerd? Waarom denkt iedere speler dat zijn eigen boule eigenlijk beter ligt dan die van de tegenstander? En vooral: waarom wordt een simpele worp naarmate de leeftijd vordert steeds vaker besproken alsof er een wetenschappelijk onderzoek aan vooraf is gegaan?

Zijn lief Adri had ondertussen gekozen voor een heel andere vorm van conditietraining: de was.

Ook dat is topsport, zo stelde Pieter later vast. Bukken, tillen, sorteren, centrifugeren, ophangen en ondertussen proberen te voorkomen dat een sok zich opnieuw vermomt als een verloren kledingstuk. Adri werkte onverstoorbaar door.

Pieter had echter nog een tweede taak. Na zijn voettocht moest hij De Kolderkrant weer van nieuwe copy voorzien. En dat bleek minstens zo inspannend als vijf kilometer wandelen.

Want een schrijver mag dan zittend werk doen, zijn hersenen zijn ondertussen aan het sprinten.

Zo ontstond deze observatie: bij de Krasse Knarren is leeftijd blijkbaar geen reden om het rustig aan te doen. Integendeel. Er wordt gefietst, gewandeld, gewassen en geschreven voordat de eerste boule überhaupt is geworpen.

Misschien is dát wel het geheim van vitaal ouder worden. Niet proberen jong te lijken. Gewoon nieuwsgierig blijven, bewegen zolang het kan, elkaar een beetje uitdagen en vooral samen plezier maken.

En als dat allemaal niet meer lukt? Dan is er altijd nog de stoel bij de borreltafel. Want ook zitten kun je uitstekend beoefenen. Zeker als er iets lekkers op tafel staat.

HET MYSTERIE VAN DE CAMPER DIE NIET MEER WILDE

Terwijl het Krasse Knarren Boulestoernooi onverstoorbaar zijn eigen dynamiek voortzette — met boules, bloedfanatisme, borreltafelstrategieën en hier en daar een knie die meer protesteerde dan de speler zelf — speelde zich elders op Domaine Sainte Marie een drama van geheel andere orde af.

Krasse Greet had namelijk een probleem. Haar Fiat Dublo-camper had besloten dat het welletjes was geweest.

Het wagentje wilde niet meer vooruit.

Nu was dat op zichzelf opmerkelijk, want een camper is natuurlijk bij uitstek ontworpen om vooruit te gaan. Achteruit kan ook, maar meestal pas nadat iemand eerst drie kwartier heeft staan aanwijzen welke kant het stuur op moet.

Maar de Fiat Dublo gaf geen sjoege.

Peter Volloper had ernaar gekeken. Rob Handyman had ernaar gekeken. Zelfs Buurman en Buurman hadden zich ermee bemoeid. Dat laatste was op zichzelf al een veeg teken. Als twee mannen gezamenlijk onder een motorkap verdwijnen, weet je nooit zeker of je daarna een gerepareerde camper of een nieuw bouwproject aantreft.

Zelfs een lid van de Brabantse Bende had zich over het vehikel gebogen. Deze deskundige bleek, naar eigen zeggen, monteur te zijn binnen het team van Max Verstappen.

Pieter vond dat indrukwekkend. Althans, tot bleek dat zelfs deze vermeende Formule 1-techniekwonder de Fiat Dublin niet aan de praat kreeg.

Toen wist Pieter het zeker. Dit was geen gewoon technisch mankement. Dit was een mysterie.

De ANWB werd ingeschakeld. De camper zou worden opgehaald en binnen 48 uur zou de diagnose volgen: repareren of repatriëren.

Dat laatste woord had zich inmiddels als een donkere wolk boven de camping genesteld. Repatriëren. Een chic woord voor: *dit ding komt voorlopig niet meer zelfstandig terug.*

En daarmee ontstond een nieuw probleem. Want als de camper vertrekt, dreigt Krasse Greet dakloos te worden. En dat is bij een vrouw als Greet natuurlijk geen optie. Een Krasse Knar zonder boules is al sneu. Een Krasse Greet zonder camper is ronduit staatsgevaarlijk.

De drie dochters - bij intimi beter bekend als **The Golden Angels** - besloten daarom dat de jongste persoonlijk naar Frankrijk zou afreizen.

Voor geestelijke bijstand. Voor begeleiding. En vermoedelijk ook om Greet ervan te weerhouden om zelf met een hamer, ducttape en een Franse routekaart de camper weer aan de praat te krijgen.

Ondertussen voltrok zich een tweede drama.

Omdat Greet anders letterlijk en figuurlijk tussen wal en camper zou vallen, werd de huur van Pieter en zijn lief per zaterdag opgezegd. Ruimte maken voor Greet en haar Angels.

Pieter moest dus het veld ruimen. Zijn koffers pakken. En zaterdag terug naar Nederland.

Pieter keek eens naar zijn lief. Zijn lief keek naar Pieter. En ergens op de achtergrond leek zelfs een boule zachtjes te fluisteren: *Au revoir.*

Maar De Kolderkrant zou De Kolderkrant niet zijn als er niet meteen een oplossing werd onderzocht. Een crowdfunding! Het ultieme doel: een nieuwe gebruikte camper op Greet-formaat. Niet te groot. Niet te klein. Niet te ingewikkeld. Vooral eentje die vooruit wil.

Pieter heeft inmiddels een eerste slogan bedacht: **“Geef Greet haar vrijheid terug — doneer voor een camper die wél van A naar B wil.”**

Want één ding is inmiddels duidelijk geworden op Domaine Sainte Marie: Je kunt een boule altijd nog oprapen. Maar als je camper het vertikt om vooruit te gaan, wordt zelfs de terugreis naar Nederland ineens een expeditie van olympische proporties.

En zo blijkt maar weer: Sommige mysteries worden opgelost met techniek. Andere met familie. En soms gewoon met een beetje hulp van elkaar.

Want achter alle grappen en grollen schuilt uiteindelijk iets heel eenvoudigs: niemand laat een Krasse Knar alleen stranden.

Zelfs niet als haar camper dat wél probeert.

DE LAATSTE WORP

De derde boulesdag op Domaine Sainte Marie zit erop. De laatste boule is geworpen, het stof is neergedaald en de gemoederen zijn - voorlopig althans - weer enigszins bedaard. De finalisten zijn bekend.

En daarmee is opnieuw bewezen wat De Kolderkrant al eerder met enige voorzichtigheid durfde te melden: op Domaine Sainte Marie is het onmogelijke niet alleen ondenkbaar, maar dus gewoon mogelijk.

Tot mijn eigen verbazing sta ik, uw immer objectieve verslaggever Pieter Pottenkijker, als eerste geplaatst voor de grote finale.

Ik herhaal: eerste.

Dat is opmerkelijk, omdat ik mijzelf vooraf vooral als onderzoeksjournalist had ingeschreven. Niet als topsporter. Ik beschik immers over een pen, een notitieboekje en een opmerkelijk talent om mij met zaken te bemoeien waar ik verstandelijk gezien beter vanaf had kunnen blijven. Maar blijkbaar is dat op een boulesbaan een uitstekende voorbereiding.

Achter mij staat staatsraad in ruste Van der Molen als tweede geplaatst. Dick Vlieg bezet de derde positie en Guitar Hans - die normaal gesproken toch vooral met snaren en akkoorden in de weer is - staat vierde.

Morgen dus de apotheose. De strijd om de eeuwige roem. Althans, eeuwige roem tot het volgende kampioenschap. Want ook in de bouleswereld is eeuwigheid soms een betrekkelijk begrip.

Maar voordat de vier finalisten hun allerlaatste boules mogen werpen, moeten de overige zestien

deelnemers eerst nog aan de bak. Zij strijden om de plaatsen 5 tot en met 20 en daarmee om de befaamde poedelprijs.

Wie daarvoor precies de grootste kanshebbers zijn? Daarover zwijgt De Kolderkrant. Niet uit gebrek aan onderzoeksvermogen, maar uit journalistieke integriteit. Het zou immers buitengewoon onzorgvuldig zijn wanneer wij de deelnemers vooraf zouden vertellen wie zij vooral moeten verslaan. Dat zou de strijd kunnen beïnvloeden. En verkiezingsfraude is één ding, maar poedelprijsfraude op Domaine Sainte Marie gaat zelfs mij te ver.

Een opvallende naam is die van Renée Pront. Na dag twee stond zij nog fier bovenaan het klassement. Inmiddels is zij van haar voetstuk getuimeld en terug te vinden op plaats vijf.

Renée kennende betekent dit maar één ding: morgen gaan alle zeilen bij. En waarschijnlijk ook alle boules.

De pauze van de finalewedstrijden

De finaledag belooft zonnig, gezellig én spannend te worden. Welingelichte bronnen melden bovendien dat er in de pauze van de finalewedstrijden een paralympische wedstrijd wordt gegooid door Klaas Goedgemutst en Marije. Mogelijk sluiten ook Co Verdwaasd en Hay Vlaai zich daarbij aan. Welke handicap zij hebben, blijft geheim. En dat is maar goed ook.

Want zodra je op een boulesveld gaat uitleggen waarom iemand een handicap heeft, is er altijd wel een ander die vindt dat híj er eentje heeft. Of twee. Of dat de scheidsrechter er eentje heeft. Voor je het weet, wordt het een therapeutisch gesprek in plaats van een sportwedstrijd.

Een bijzondere vermelding verdient Sonja, de vrouw rechts van de staatsraad. Zij is niet alleen beschermvrouwe van dit prestigieuze toernooi, maar ook de officiële toernooifotografe.

Sonja legt dus vast wat wij later als geschiedenis zullen beschouwen. En geschiedenis, zo weet iedere zichzelf respecterende pottenkijker, wordt meestal geschreven door degene die toevallig de camera vasthoudt.

Na het bekendmaken van de finalisten ontstond uiteraard onmiddellijk een levendige uitwisseling van meningen. Er werd gespeculeerd over de regels, geroddeld over de kansen en gefluisterd over vermeende onjuistheden in de teamverdelingen.

Allemaal volkomen onschuldig natuurlijk.

Maar toch adviseer ik de lezer zich vooral zorgen te maken over de strijd waarover níét wordt geroddeld.

Want zo leert ons de geschiedenis: de gevaarlijkste ontwikkelingen vinden doorgaans plaats buiten het zicht van de toeschouwer.

En wie denkt dat hij het allemaal beter weet, hoeft maar één ding te onthouden: de beste stuurlui staan aan wal… of zitten in een luie stoel.

Morgen staan ze vermoedelijk allemaal op. Want de finale komt eraan. En Pieter Pottenkijker ligt op koers voor eeuwige roem. Nu alleen die laatste boule nog even goed leggen.

FANNY: DE VROUW DIE JE LIEVER NIET TEGENKOMT

Fanny is naar huis gestuurd.

Haar diensten bleken bij geen enkele wedstrijd nodig, noch gewenst. En dat is toch een merkwaardig gegeven op een boulestoernooi waar normaal gesproken iedereen wel ergens een beroep op doet. De één om te gooien, de ander om te tellen, een derde om de score te controleren en weer een ander om na afloop vast te stellen dat het allemaal aan de boules lag.

Fanny bleef werkloos.

Nu is het kussen van mooie billen natuurlijk geen straf. Maar het wordt een ander verhaal wanneer je toevallig een Fanny kent die op het gebied van schoonheid wat minder hoog scoort. Dan wordt het ineens een sportieve prestatie waarbij vooral de winnaar plezier lijkt te hebben.

In dit geval bleef Fanny dus ongekust.

En eerlijk gezegd zegt dat ook iets over de kwaliteit van het deelnemersveld. Hier werd immers niet voor niets gesproken over kaviaar op het neusje van de zalm. Wie hier met 0–13 van de baan wordt geveegd, heeft vermoedelijk niet alleen een slechte dag, maar ook een serieus probleem met zijn relatie tot de but.

Maar waar komt Fanny eigenlijk vandaan?

Pieter ging op onderzoek.

En ontdekte dat Fanny een begrip is binnen het petanque. Bij vrijwel iedere zichzelf respecterende

boulesvereniging duikt ze vroeg of laat op. Op een plaquette, een schilderij, een prent of ergens pontificaal aan de muur van het clubhuis.

Een vrouw met haar rug naar het publiek. Want wie met 0–13 verliest, heeft in het petanque niet zomaar verloren. Je bent dan zogezegd *Fanny gegaan*. En dat moet gevierd worden. Of beter gezegd: door de verliezer worden ondergaan.

Volgens de oude traditie meldt de ongelukkige zich bij Fanny om haar een kus op de achterzijde te geven. Een merkwaardige vorm van sportiviteit, maar bij petanque heeft men nu eenmaal een geheel eigen kijk op traumaverwerking. Daarna volgt meestal een drankje.

Dat drankje is overigens niet alleen bedoeld om de winnaar te feliciteren. Het helpt vooral de verliezer om het verlies enigszins weg te spoelen.

Fanny zou bovendien echt hebben bestaan.

In de Lyonse wijk Croix-Rousse lag rond 1900 het beroemde boulesterrein Clos Jouve. Daar zou een jonge vrouw, Fanny Dubriand, regelmatig rond het terrein hebben vertoefd. Volgens één van de verhalen bood zij verliezers die geen enkel punt hadden gescoord een nogal bijzondere troostprijs.

Geen medaille. Geen bloemen. Geen bosje lavendel. Nee, Fanny liet haar achterwerk zien. Zo ontstond vermoedelijk de uitdrukking *voir la Fanny*: Fanny zien.

Een ander verhaal voert ons naar Grand-Lemps, waar Fanny als serveerster in een café zou hebben gewerkt. Verliezers zonder punten konden bij haar terecht voor een troostende omhelzing. Totdat op een dag ook de plaatselijke burgemeester zijn sportieve nederlaag wilde laten verwerken.

Fanny had kennelijk iets anders voor hem in gedachten. Ze klom op een stoel, trok haar rokken omhoog en presenteerde de burgemeester haar andere kant.

De burgemeester bleek een man van principes. Hij gaf haar twee dikke zoenen. En daarmee was de traditie geboren.

Of het precies zo gegaan is? Pieter houdt als onderzoeksjournalist een kleine slag om de arm. Boulesgeschiedenis heeft namelijk de merkwaardige eigenschap dat zij, net als een goede wijn, met de jaren steeds sterker wordt.

Maar één ding staat vast. Fanny hoort bij petanque. En misschien is dat maar goed ook.

Want wie weet dat een dramatische 0–13 niet alleen een nederlaag oplevert, maar ook een ontmoeting met Fanny, denkt de volgende keer wellicht twee keer na voordat hij de laatste boule achteloos weggooit.

Pieter noemt dat geen vernedering. Dat noemt hij preventieve kwaliteitsverbetering.

En zo heeft zelfs Fanny, die op dit toernooi werkloos naar huis moest, uiteindelijk toch haar bijdrage geleverd.

Ze heeft niemand hoeven laten kussen. Maar ze heeft wel iedereen scherp gehouden.

DIEPGRAVEND ONDERZOEK, OPPERVLAKKIG PLEZIER

Het mooie van het werk van een journalist is dat je voortdurend tegen de meest interessante verhalen aanloopt. Soms zijn die buitengewoon nuttig. Soms buitengewoon opmerkelijk. En soms vraag je je af of je pen wel verzekerd is tegen beroepsschade.

Pieter Pottenkijker kreeg van een informant op de camping een verhaal door over een verpleegkundige die haarfijn kon uitleggen hoe je een man intiem moet wassen. Nu zult u denken: *daar heb je toch verpleegkunde voor geleerd?* Klopt. Maar Pieter ontdekte dat daar een complete gebruiksaanwijzing achter schuilgaat.

Eerst wordt de zaak van kleding ontdaan. Daarna komt het washandje tevoorschijn en wordt het kopje voorzichtig vrijgemaakt. Niet draaien, zo werd Pieter met enige nadruk verteld. Vervolgens worden de binnenring gewassen en wordt de handel zorgvuldig afgedroogd.

Daarbij geldt volgens de verpleegkundige een gouden regel: vooral niet te zacht én niet te hard. Te zacht kan worden opgevat als een vorm van onbedoelde tederheid, terwijl te hard wassen tot enige vorm van opstand kan leiden.

En een opstand, zo vermoedde Pieter, is in de verpleegkunde waarschijnlijk niet de bedoeling.

Voor de echte fijnproevers bestaat er bovendien nog de mogelijkheid om het nestje glad te poetsen. Maar daarvoor schijnt een eenvoudig washandje tekort te schieten. Pieter besloot dit onderdeel van zijn onderzoek niet persoonlijk te verifiëren. Soms is journalistieke distantie ook een vorm van vakmanschap.

Maar gelukkig bood de camping nog voldoende andere onderzoeksobjecten.

Zo kwam Pieter bij Marga terecht, ook wel bekend als the lady of the house, met een stemgebruik dat zelfs Hyacinth Bouquet vermoedelijk tot een bescheiden *"Oh dear!"* zou verleiden.

Marga schijnt namelijk theatrale aspiraties te koesteren. Ze zou dolgraag de rol van Roodkapje spelen in de gelijknamige musical.

En iedereen weet waar Roodkapje uiteindelijk naartoe moet.

Naar oma!

Onderweg ontmoet ze bovendien een grote boze wolf. En daar zit nu precies het probleem.

Marga kan, hoezeer ze ook haar best doet, in Peter Volloper geen grote boze wolf zien. Pieter heeft hem tijdens langdurig veldonderzoek eveneens aanschouwd. Het is eerder een mopperend vosje. Een vosje dat misschien wel boos wil kijken, maar waarbij de kijker toch vooral denkt: *ach gut, hij heeft zeker slecht geslapen.*

Marga is daarom naarstig op zoek naar een alternatief.

Koen de Ridder zou volgens de laatste berichten kandidaat zijn. Maar ook daar ziet Pieter een probleem. Koen beschikt weliswaar over het postuur, de uitstraling en de ridderlijke statuur, maar een grote boze wolf heeft toch een zekere boze inborst nodig. Ridderlijkheid en wolfachtigheid blijken niet automatisch hand in hand te gaan.

Ondertussen worstelt Guitar Hans met een geheel ander probleem. Nieuwe snaren. Te veel spanning.

Hans overweegt inmiddels serieus om voor zijn gitaar een stresscoach in te schakelen. Iemand die zachtjes zegt: *"Kom op snaartje, laat het los. Je hoeft niet alles te dragen."*

Suggesties voor een geschikte gitaartherapeut zijn welkom.

Hans heeft trouwens ook theatrale kwaliteiten. Hij kan uitstekend imiteren en is volgens insiders op zijn best wanneer hij het Vieze Mannetje van Kees van Kooten neerzet.

Vooral de uitvoering waarin het Vieze Mannetje langs de deuren gaat om met Pasen kuikentjes te verkopen, schijnt legendarisch te zijn. Volgens Hans hoort bij een paaseitje nu eenmaal een echt kuikentje. En zo'n eitje slurpt volgens hem bovendien heerlijk weg.

Pieter noteerde het allemaal zorgvuldig in zijn onderzoeksdossier. Want dát is journalistiek.
De ene dag diepgravend onderzoek naar de menselijke psyche. De andere dag een zoektocht naar een grote boze wolf, een stresscoach voor een gitaar en een man die mogelijk te hard met een washandje is aangepakt.

U ziet: Pieters werk is soms buitengewoon diepgravend. Maar het kan ook verrassend oppervlakkig zijn. En misschien is juist dát wel de kunst. Want achter ieder absurd verhaal schuilt uiteindelijk een mens.

En achter iedere vreemde kostganger… een verhaal.

ROEL IS DE KAMPIOEN

En toen was het zover.

Het 15de Krasse Knarren Boulestoernooi had zijn apotheose bereikt. De kaviaar lag op het neusje van de zalm, de boules waren uitgerold, de laatste worpen waren gelost en zelfs de meest fanatieke spelers begonnen voorzichtig te beseffen dat er ook een leven ná het boulen bestaat.

Een gedachte die bij sommigen overigens nog wel even moest bezinken.

De grote winnaar van het toernooi was niemand minder dan de Staatsraad in ruste. Jawel, dezelfde Staatsraad die niet alleen de functie van toernooidirecteur bekleedde, maar nu ook de kampioensbeker mocht ophalen. Dat klinkt verdacht veel als belangenverstrengeling, maar na zorgvuldig onderzoekswerk van uw verslaggever kan ik u verzekeren: er is geen enkel bewijs gevonden dat de regels tussentijds zijn aangepast.

Hij won gewoon de meeste wedstrijden. En daarmee is hij dus volkomen terecht kampioen.

Guitar Hans werd eervol tweede en Dick Vlieg wist beslag te leggen op de derde plaats. En dan komen we bij de positie waar de sportgeschiedenis even een moment stilvalt.

Pieter Pottenkijker werd vierde. Een resultaat waar ik zelf uiteraard buitengewoon tevreden over ben. Vierde van vier. Dat is toch een vorm van consistentie.

Mijn spel deed bij tijd en wijle denken aan een oude *Kolderkrant*: er zat wel beweging in, maar je kon er geen touw aan vastknopen. De ene boule ging links, de andere rechts en een derde leek onderweg ergens een eigen bestemming te hebben gevonden.

Ik gooide als een oude Kolderkrant en bakte er dus helemaal niets van. Hoewel… Met boulesballen moet je natuurlijk ook niet willen bakken. Maar dat terzijde.

Gelukkig was er het publiek. En wat was het publiek talrijk! Langs de baan werd met bewondering, verbazing en bij tijd en wijle open mond gekeken naar de verrichtingen van de Krasse Knarren. De *oh'*sen *ah's* waren dan ook niet van de lucht.

En dat alles onder een heerlijke zon, begeleid door een zacht windje dat precies sterk genoeg was om verkoeling te brengen, maar gelukkig niet sterk genoeg om een verdwaalde boule naar België te blazen.

De afsluitende borrel was als vanouds gezellig. Er waren zelfs enkele wijzen uit het Oosten aanwezig die zich met de kracht van een stevige Oostenwindorkaankracht nadrukkelijk lieten horen.

Niet dat zij iets nieuws te melden hadden. Maar dat hoeft tegenwoordig ook niet meer. Zij huldigden het aloude principe van de reclame: herhalen, herhalen en nog eens herhalen. Als iets maar vaak genoeg wordt gezegd, gaat iemand het vanzelf nog belangrijk vinden ook.

Pieter noteerde het zorgvuldig in zijn onderzoeksboekje. Niet onder 'nieuwe inzichten', maar onder 'opvallende natuurverschijnselen'.

En toen was het tijd voor het slotstuk: het afsluitende banket. Een barbecue.

Want na dagenlang rollen, mikken, meten, rekenen, discussiëren en elkaar overtuigen van het eigen gelijk, is er maar één logische afsluiting: gezamenlijk aan tafel en vooral samen genieten.

Maar er wachtte nog één groot mysterie**:** Wie wint de Poedelprijs?

En laten we eerlijk zijn: misschien is dát wel de belangrijkste prijs van allemaal. Want wie de Poedelprijs wint, heeft niet verloren. Die heeft ruimte voor groei.

Waar anderen slechts kunnen proberen hun kampioenschap te verdedigen, kan de poedelprijswinnaar volgend jaar spectaculaire progressie boeken.

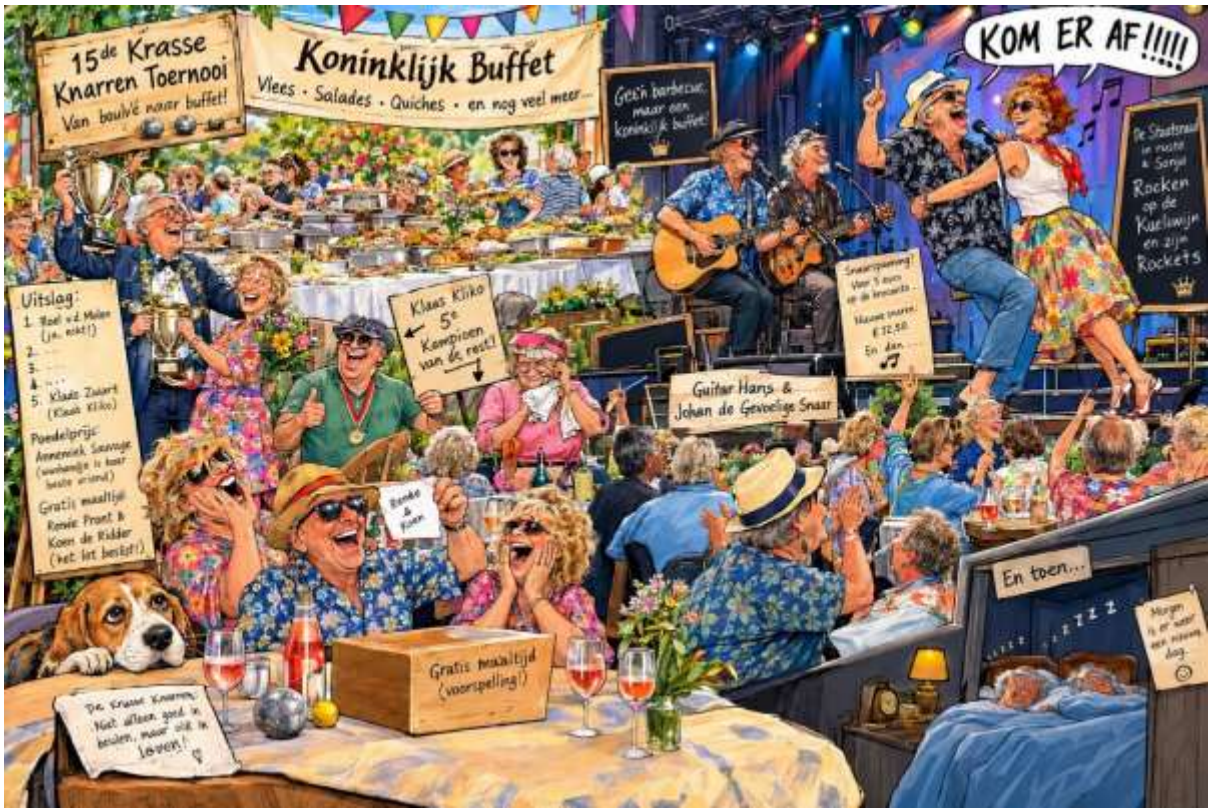
Van laatste naar… misschien wel voorlaatste!

En dat is geen nederlaag. Dat is ambitie.

Zo eindigt het vijftiende Krasse Knarren Boulestoernooi zoals het hoort: met een kampioen, een barbecue, een borrel en vooral met mensen die hebben laten zien dat winnen mooi is, maar samen spelen nog veel mooier.

Want uiteindelijk is de grootste winst niet de plek op het podium. Het is het gezelschap eromheen. En daar kan zelfs de Staatsraad in ruste geen decreet tegen uitvaardigen.

DE BARBECUE DIE GEEN BARBECUE WAS

Het was beloofd als barbecue.

Maar wie zaterdagavond bij het 15de Krasse Knarrentoernooi aanschoof, kwam al snel tot de conclusie dat hier sprake was van een gevalletje verwachtingsmanagement.

Want dit was geen barbecue. Dit was een koninklijk buffet.

Vlees, salades, quiches en nog veel meer lekkers stonden uitgestald alsof de Michelininspecteur ieder moment kon binnenvallen. En aangezien de Krasse Knarren zich bij eten zelden laten tegenhouden door enige vorm van terughoudendheid, werd er stevig gehapt, geschept en nog eens opgeschept.

Maar niet voordat toptoernooidirecteur Roel van der Molen alle winnaars had gehuldigd. Dat was op zichzelf al een indrukwekkend moment. Vooral toen Roel zichzelf moest huldigen. De organisatie had namelijk een klein administratief probleempje: de toernooidirecteur bleek zelf de winnaar van het toernooi te zijn.

Je kunt dan natuurlijk zeggen: “Roel, gefeliciteerd!” Maar als Roel vervolgens zelf de prijs uitreikt aan Roel, ontstaat er toch een merkwaardige situatie. Toch redde hij zich. Met de waardigheid van een staatsman en de bescheidenheid van iemand die toevallig precies wist waar de beker stond, huldigde Roel zichzelf. Dat noemen wij bij De Kolderkrant: zelfvoorzienend leiderschap.

Omdat wij de eerste vier plaatsen al eerder hebben gememoreerd, richten wij vandaag de schijnwerper op de kampioen van de rest.

Op plaats vijf: Klaas Zwart, alias Klaas Kliko. En dat is nieuws. Want Klaas heeft daarmee niemand minder dan Renée Pront van haar troon gestoten.

Renée mag dan schilderen alsof ze met een penseel de hemel kan openbreken, op de boulesbaan moest zij ditmaal haar meerdere erkennen in Klaas.

De poedelprijs ging naar Annemiek Sauvage. Een volkomen terechte prijs, want Annemiek schijnt beter met een washandje overweg te kunnen dan met boules.

En toen kwam de prijs waar iedereen werkelijk op zat te wachten. De gratis maaltijd. Ditmaal waren er zelfs twee gelukkigen.

Koen de Ridder had het al voorspeld toen hij zijn lotnummer trok. De gratis maaltijden zouden voor hem en zijn Renée zijn.

De zaal lachte. Totdat de uitslag kwam. Renée Pront en haar koene Ridder waren inderdaad de gelukkigen. Koen keek alsof hij zojuist de Staatsloterij had gewonnen. Renée keek alsof ze dit natuurlijk allang wist. En Pieter keek vooral of er nog een quiche over was.

Na het koninklijke diner was het tijd voor muziek.

Guitar Hans en Johan de Gevoelige Snaar betraden het podium. Twee gitaren, twee mannen en een gezamenlijke missie: de Krasse Knarren muzikaal uit hun stoelen krijgen.

Dat lukte.
De gitaar van Johan had overigens nog een klein technisch probleem gehad. Snaarspanning. Niet vreemd voor een instrument dat voor vijf euro op een brocante was aangeschaft.

Guitar Hans loste het probleem voor twaalfeneenhalve euro op met nieuwe snaren. Daarna wist Johan waarvoor die snaren bedoeld waren.

Er werd gespeeld, gezongen en meegedeind. Als de zaal niet vol had gezeten met Krasse Knarren, had het publiek vermoedelijk op de tafels gestaan.

En toen gebeurde het onvermijdelijke.

De Staatsraad in ruste, ook toernooidirecteur en winnaar van het toernooi, stond met zijn Sonja te rocken alsof hij twintig was.

De muziek zette in. Kom van dat dak af! En daar ging hij. De Staatsraad bewoog. Sonja bewoog. Zelfs de stoelen leken voorzichtig mee te deinen. Totdat de Staatsraad, volledig opgaand in het nummer, dwars door de geluidsbarrière heen zijn eigen interpretatie van de titel ten gehore bracht: “KOM ER AF!!!!!”

Waarmee hij vermoedelijk niet de tafel, het podium of zichzelf bedoelde. Maar je weet het bij de Staatsraad natuurlijk nooit helemaal zeker.

En zoals dat gaat na een geslaagd feest: de toegift wordt gespeeld, de laatste glazen worden geleegd en binnen een paar minuten is de zaal leeg.

De Krasse Knarren verdwijnen onder hun dekens. Want morgen is er weer een nieuwe dag. Een dag waarop de spieren vragen waarom ze gisteren zo nodig moesten dansen.

Een dag waarop Klaas wakker wordt als kampioen van de rest. Een dag waarop Koen en Renée beseffen dat voorspellen soms inderdaad werkt. En een dag waarop Roel van der Molen waarschijnlijk nog steeds moet wennen aan het feit dat hij zichzelf officieel heeft gehuldigd.

Maar één ding staat vast. De barbecue was geen barbecue. Het was een feestmaal. Het toernooi was geen gewoon toernooi. Het was een spektakel. En het concert was geen concert. Het was een kleine muzikale staatsgreep.

Kortom: de Krasse Knarren hebben opnieuw bewezen dat je nooit precies weet wat er gebeurt wanneer je ze bij elkaar zet.

Maar gezellig wordt het. Altijd.

SONJA ZET DE WERELD IN DE VERF

Er zijn van die berichten die je als onderzoeksjournalist niet zomaar naast je neer kunt leggen. Berichten die vragen om nader onderzoek, een scherpe blik en bij voorkeur een stevige borrel om de eerste bevindingen te kunnen verwerken.

Het laatste nieuws dat ik, Pieter Pottenkijker, wist op te duikelen, is namelijk van schilderachtige proporties.

Sonja, de vrouw die immer naast de Staatsraad in ruste bivakkeert, overweegt een carrière als kunstschilderes.

Jawel. **Sonja achter het doek.**

Het nieuws sloeg in als een verfkwast in een pot latex.

De inspiratie zou zij hebben opgedaan bij Renée Pront. En dat is begrijpelijk. Renée heeft inmiddels bewezen dat je met een beetje lef, een flinke dosis fantasie en een penseel de wereld heel anders kunt bekijken.

Sonja schijnt daar ook wel iets in te zien Althans, in het schilderen. Want wie Sonja een beetje kent, weet dat zij met kwasten wel raad weet. Sterker nog: zij doet dat al meer dan vijftig jaar met haar grootste kwast.

En wie dat is? Tja… Dat laat ik graag over aan de verbeelding van de lezer.

Ik beperk mij als onderzoeksjournalist tot de vaststelling dat die kwast kennelijk al jarenlang dienstdoet en dat Sonja daarmee een indrukwekkend staaltje langdurige artistieke samenwerking

heeft opgebouwd. Sommige kunstenaars werken met Rembrandt-penselen. Sonja heeft gewoon haar eigen klassieker.

Maar nu lonkt dus het doek.

Ik heb mij inmiddels verdiept in de mogelijke werkwijze van de toekomstige meesteres van het penseel. Wordt het abstract? Realistisch? Expressionistisch? Of misschien toch iets in de richting van *Krasse Knarren Impressionisme*?

Dat laatste zou zomaar kunnen. Ik zie het al voor me.

Een doek van twee bij drie meter met daarop een boulesbaan, een verdwaalde but, drie glazen rosé, een stoel die niemand meer claimt en ergens op de achtergrond een Staatsraad in ruste die probeert uit te leggen dat hij er eigenlijk alleen maar voor de gezelligheid staat.

Titel van het werk: **'Stilte voor de worp'.** Of: **'De laatste boule'.**

Al zou Sonja natuurlijk ook kunnen kiezen voor een serie portretten. Renée Pront als inspiratiebron, de Krasse Knarren als modellenbestand en Pieter Pottenkijker als kunstcriticus-in-spe.

Ik zie mijn toekomst al helemaal voor me. 'Pieter, wat vindt u van dit werk?' 'Welnu, beste kunstliefhebber, ik zie hier duidelijk een innerlijke worsteling tussen mens en boule.' 'Maar Pieter, het is een vaas met bloemen.' 'Dat klopt. Maar u kijkt nog te oppervlakkig.'
En dan is er natuurlijk de vernissage. Een prachtig Frans woord voor een feestelijke opening van een tentoonstelling. Oorspronkelijk afgeleid van *vernis*: vroeger brachten kunstenaars op de openingsdag nog snel de laatste vernislaag aan voordat het publiek naar binnen mocht.

Ik vermoed dat Sonja daar weinig moeite mee heeft. Zij heeft immers al meer dan vijftig jaar ervaring met het aanbrengen van de laatste laag.

Alleen vraag ik mij af of zij tijdens haar vernissage champagne schenkt of gewoon koffie met cake. Bij de Krasse Knarren weet je dat namelijk nooit helemaal zeker.

En daarmee ontstaat een serieus probleem.

Want als Sonja volgend jaar daadwerkelijk haar eerste eigen vernissage organiseert, moeten wij misschien rekening houden met een ingrijpende consequentie: **het Krasse Knarrentoernooi zou zomaar eens zonder Sonja kunnen zitten.**

En dat is geen geringe zaak.

Want een boulestoernooi zonder Sonja is als een schilderij zonder verf: technisch misschien mogelijk, maar je mist toch iets. Dus voorlopig rest ons niets anders dan afwachten.

Wordt het volgend jaar weer: **'En garde!'** Of klinkt er: **'Mesdames et messieurs, welkom bij Sonja's eerste expositie!'**

Eén ding staat voor mij vast. Als Sonja werkelijk de kunst in gaat, wordt het gegarandeerd kleurrijk. En mocht ze ooit besluiten een zelfportret te schilderen, dan weet ik al een passende titel: **'Vrouw met kwast en toekomst'.**

Hoewel… Met Sonja kennende zou ik daar toch maar niet te veel op vooruitlopen. Je weet tenslotte nooit welke kwast ze uiteindelijk pakt.

OPRUIMEN, BEDRIEGERTJES EN EEN NEDERLANDS NACHTJE

Er zijn van die momenten waarop een mens beseft dat een hoofdstuk ten einde loopt. Bij Pieter Pottenkijker begon dat besef met een verhuisdoos.

Nou ja, met één verhuisdoos. Daarna kwamen er nog zeventien.

Pieter ruimde zijn boeltje op.

De huur van zijn chalet op Domaine Sainte Marie was opgezegd. Niet omdat het chalet niet beviel. Integendeel. Maar Krasse Greet en haar drie Golden Angels moesten worden gehuisvest. En waar Krasse Greet verschijnt, dient men rekening te houden met een zekere hoeveelheid bagage, levenslust en organisatorische dynamiek.

Vier mensen in een chalet. Dat is geen huisvesting meer. Dat is een sociologisch experiment.

Pieter stelde ondertussen vast dat opruimen een merkwaardige bezigheid is. Je vindt namelijk altijd dingen waarvan je vergeten was dat je ze had. En soms dingen waarvan je je afvraagt waarom je ze ooit hebt bewaard.

Zo vond Pieter een oude aantekening over Klaas Zwart. Of beter gezegd: **Klaas Kliko.**

Want Klaas heeft inmiddels een nieuw alias.

De naam ontstond nadat Pieter meerdere malen had geconstateerd dat wanneer er ergens op een bord, schaal of buffet iets dreigde achter te blijven, Klaas onmiddellijk beschikbaar was.

Geen verspilling! Geen kruimel zonder bestemming! Geen aardappel mocht het slagveld verlaten zonder eerst aan Klaas te zijn gepresenteerd.

De verklaring is overigens wetenschappelijk volkomen aannemelijk. Klaas verbrandt op een gemiddelde dag vermoedelijk meer calorieën dan drie gewone mensen tezamen.

Hij fietst. Hij zwemt. Hij boult. Hij rent. En als hij niet een van deze activiteiten beoefent, slaapt hij waarschijnlijk om daarvan te herstellen.

Klaas is daarmee niet alleen een sportman, maar ook een soort biologische energiecentrale op twee benen.

Pieter noteerde: *"Onderzoeksvraag: waar haalt Klaas de brandstof vandaan?"* Het antwoord lag vermoedelijk op het bord.

Ook vond Pieter een oplossing voor een ander huishoudelijk vraagstuk: de douchegewoonten van Madame Pommeau de la Douche, alias Ria Pommette.

Ria heeft namelijk de gewoonte om zich tijdens het douchen in handstand door de badkamer te verplaatsen om ook het onderlichaam van een weldadige waterstraal te voorzien.

Pieter vond dat bewonderenswaardig. Maar ook enigszins omslachtig. Daarom kwam hij met een revolutionair voorstel**: Bedriegertjes.**

Verborgen fonteintjes die onverwacht uit de vloer omhoogspuiten. Ideaal voor pleinen, parken en waterspeelplaatsen. Maar volgens Pieter óók voor de badkamer. Mits Peter Volloper bereid is een installatie aan te leggen.

Pieter zag het al helemaal voor zich. Ria stapt onder de douche. *Klik.* Een bedriegertje. *SPROEI!* Ria omhoog. Nog eentje. *SPROEI!* Ria opzij. Peter Volloper achter de muur met een bedieningspaneel. En Pieter die ondertussen aantekeningen maakt.

Onderzoeksresultaat: wassen zonder handstand.

Restte slechts één probleem. De conclusies.

Pieter had inmiddels dozen gevuld, aantekeningen teruggevonden, kostgangers geanalyseerd en meer vreemde gedragingen geregistreerd dan een gemiddelde gedragswetenschapper in een heel leven.

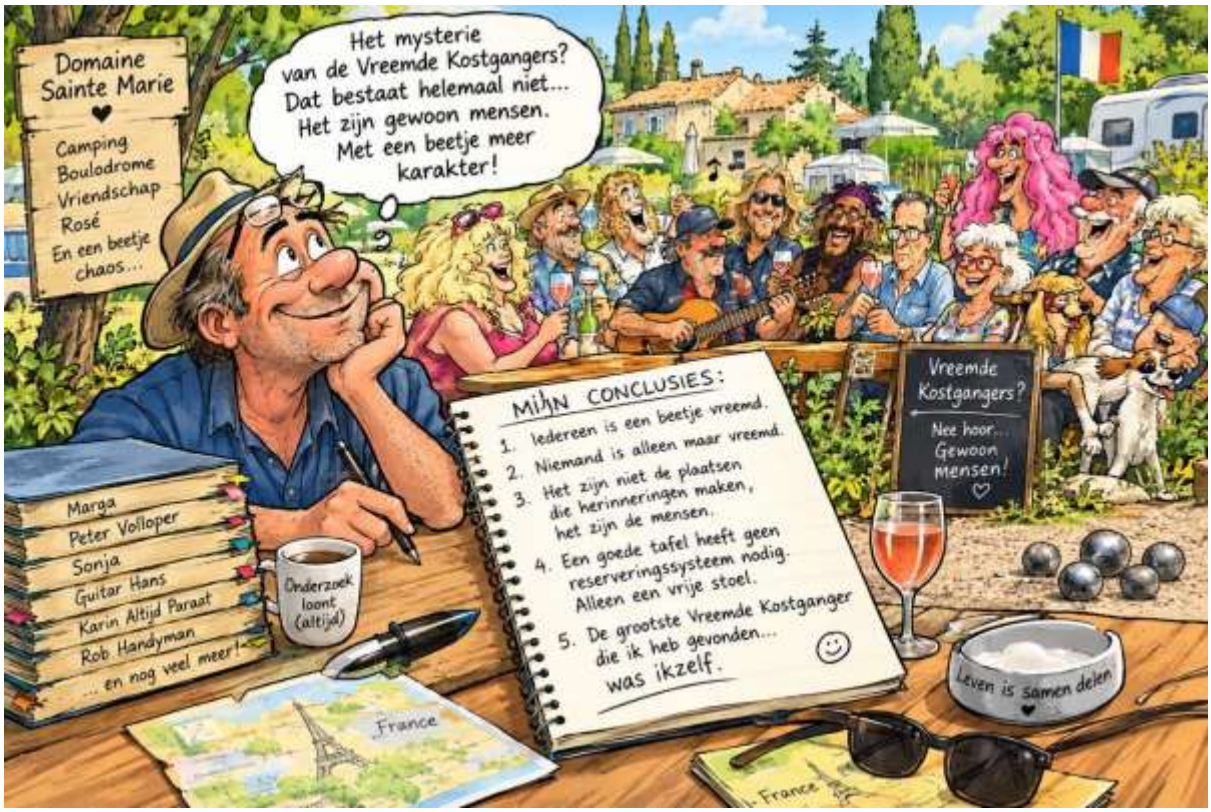
Maar wat betekende het allemaal? Wat was nu eigenlijk het mysterie van de Vreemde Kostgangers? Pieter keek naar zijn stapel notities. Hij keek naar de dozen.

Hij keek naar de lege plek waar ooit zijn chalet had gestaan. En toen besloot hij tot de meest wetenschappelijke methode die de Nederlandse onderzoekstraditie kent.

Hij ging er nog een nachtje over slapen. Een Nederlands nachtje wel te verstaan. Want in Nederland betekent 'een nachtje erover slapen' meestal niet dat je de volgende ochtend wakker wordt met een antwoord.

Het betekent dat je de volgende ochtend wakker wordt met een nieuw probleem. En dáár begint doorgaans het volgende onderzoek.

DE EINDCONCLUSIE VAN PIETER POTTENKIJKER

Er zijn onderzoeken die eindigen met een rapport. Er zijn onderzoeken die eindigen met een persconferentie. Er zijn onderzoeken die eindigen met een commissie die eerst nog drie jaar moet onderzoeken waarom het eerdere onderzoek eigenlijk nodig was. En dan is er het onderzoek van Pieter Pottenkijker.

Dat eindigt met een kop koffie.

Pieter zat thuis op het terras. Voor hem lag zijn notitieboek. Het boekje was inmiddels zo dik geworden dat het eigenlijk niet meer als notitieboek kon worden beschouwd. Eerder als bouwmateriaal.

Er stonden namen in. Heel veel namen.

Marga. Peter Volloper. Staatsraad Van der Molen. Sonja. Guitar Hans. Johan de Gevoelige Snaar. Klaas Zwart. Krasse Greet. Karin Altijd Paraat. Rob Handyman. Jerommeke. Gerda. Hay. José. Freek. Carmen. En nog tientallen anderen.

Mensen met baarden. Mensen met boules. Mensen met kippen. Mensen met zangambities. Mensen met een teveel aan mening. Mensen met een tekort aan remvermogen. Mensen die konden luisteren. Mensen die vooral konden praten. En minstens één iemand die beweerde dat hij beide tegelijk kon.

Pieter bladerde langzaam terug.

Hij had gedacht dat hij een mysterie moest oplossen. Maar hoe verder hij kwam, hoe groter het probleem werd.

Want de Vreemde Kostganger bleek helemaal niet te bestaan. Tenminste… niet zoals hij eerst had gedacht.

Er waren geen vreemde mensen. Er waren mensen met vreemde trekjes. Dat was iets anders.

Een mens kon vroeg opstaan voor een potje boulen, terwijl hij thuis na negen uur nog niet wist waar zijn bril lag. Een ander kon drie kwartier praten over een boule die volgens iedereen gewoon verkeerd lag. Weer iemand kon een hele verzameling kippen bezitten zonder ooit één ei van die kippen te verwachten.

En toch waren het allemaal mensen. Gewoon mensen. Met hun eigenaardigheden. Hun gewoontes. Hun verdriet. Hun dromen. Hun verhalen. En soms hun volkomen onbegrijpelijke voorkeur voor rosé.

Pieter zette zijn bril af.

"Conclusie één," schreef hij.
Iedereen is een beetje vreemd.

Hij dacht even na.

"Conclusie twee."
Niemand is alleen maar vreemd.
Dat vond hij eigenlijk een veel belangrijkere ontdekking. Want achter bijna iedere eigenaardigheid zat een verhaal. Achter de brommer zat soms teleurstelling. Achter de druktemaker onzekerheid. Achter de betweter behoefte aan erkenning. Achter de stille soms een heel leven. En achter degene die altijd wilde winnen misschien gewoon de angst om te verliezen. Zelfs de grootste kampioen bleek uiteindelijk gewoon iemand die na de laatste boule graag bij de anderen aan tafel zat.

Pieter keek in gedachten naar het boule-o-drome.

Hij dacht aan de regen. Aan de storm. Aan de verdwenen boule. Aan de stoel met het natte achterste. Aan de verhalen tijdens de borrel. Aan de muziek. Aan de mensen die kwamen en gingen. Aan degenen die slechts één nacht bleven en toch een verhaal achterlieten. En toen begreep hij het.

Conclusie drie: het zijn niet de plaatsen die herinneringen maken. Het zijn de mensen.

Een camping is maar een camping. Een stoel is maar een stoel. Een boule is uiteindelijk gewoon een metalen bal. Een barbecue is een barbecue.

Maar zet er mensen omheen die elkaar iets gunnen, en plotseling ontstaat er iets wat nergens op de menukaart staat: Verbondenheid.

Pieter glimlachte. Hij schreef verder.

Conclusie vier: een goede tafel heeft geen reserveringssysteem nodig. Alleen een vrije stoel.

En misschien was dat wel het belangrijkste.

Op Domaine Sainte Marie hoefde je niet eerst uit te leggen wie je was. Je hoefde geen cv mee te brengen. Geen diploma. Geen titel. Geen rang. Je schoof gewoon aan. En voor je het wistwist iemand waar je vandaan kwam, waarom je met drie verschillende koffiemokken werkte, hoeveel kleinkinderen je had en waarom jouw boule volgens jou toch écht dichterbij lag.

Pieter keek naar zijn eigen naam bovenaan het notitieboek.

Toen kreeg hij een ongemakkelijke gedachte. Hij had maandenlang onderzoek gedaan naar de Vreemde Kostgangers. Hij had ze geobserveerd. Beschreven. Geanalyseerd. Verdacht gemaakt. Van commentaar voorzien. En soms zelfs een beetje belachelijk gemaakt. Maar altijd met liefde. En ineens zag hij het.

Hij was er zelf één. Sterker nog… Misschien wel de grootste. Een man die vrijwillig met een notitieboek over een camping liep om te onderzoeken waarom mensen vreemd deden.
Een man die aan een verdwenen boule een onderzoekscommissie koppelde. Een man die aan een uilengeluid een bomenonderzoek verbond. Een man die een fietsbandexplosie bijna tot een internationaal duivencomplot verhief. Een man die zichzelf onderzoeksjournalist noemde omdat hij nieuwsgierig was naar wat er achter een verhaal zat.

Pieter sloeg zijn notitieboek dicht.

"Conclusie vijf." Hij schreef langzaam:
De grootste Vreemde Kostganger die ik heb gevonden… was ikzelf.

Hij moest lachen. Adri keek hem aan. "Wat heb je ontdekt?" Pieter keek haar ernstig aan. "Dat ik een vreemd mens ben." Adri knikte. "Dat wist ik al." Pieter keek haar aan. "Maar ik heb er een heel boek voor nodig gehad." "Dat wist ik ook al."
Hij glimlachte. En toen keek hij in gedachten opnieuw over de camping. Daar zaten ze. De Vreemde Kostgangers.

Niet vreemd. Niet gewoon. Gewoon… mens. Iedereen met een eigen verhaal. Iedereen met een eigen gebruiksaanwijzing. En gelukkig had niemand ooit gevraagd om die gebruiksaanwijzing te lezen.

Pieter pakte zijn pen nog één keer. Op de allerlaatste bladzijde schreef hij:

EINDCONCLUSIE
Het mysterie van de Vreemde Kostgangers bestaat niet uit de vraag waarom mensen anders zijn. Het echte mysterie is waarom wij zo vaak denken dat ze hetzelfde zouden moeten zijn.

Hij keek naar de zin. Las hem nog een keer. En zette er toen, geheel in zijn eigen stijl, nog één regel onder:

Wie zichzelf niet te normaal vindt, heeft altijd plaats voor een vreemde aan tafel.

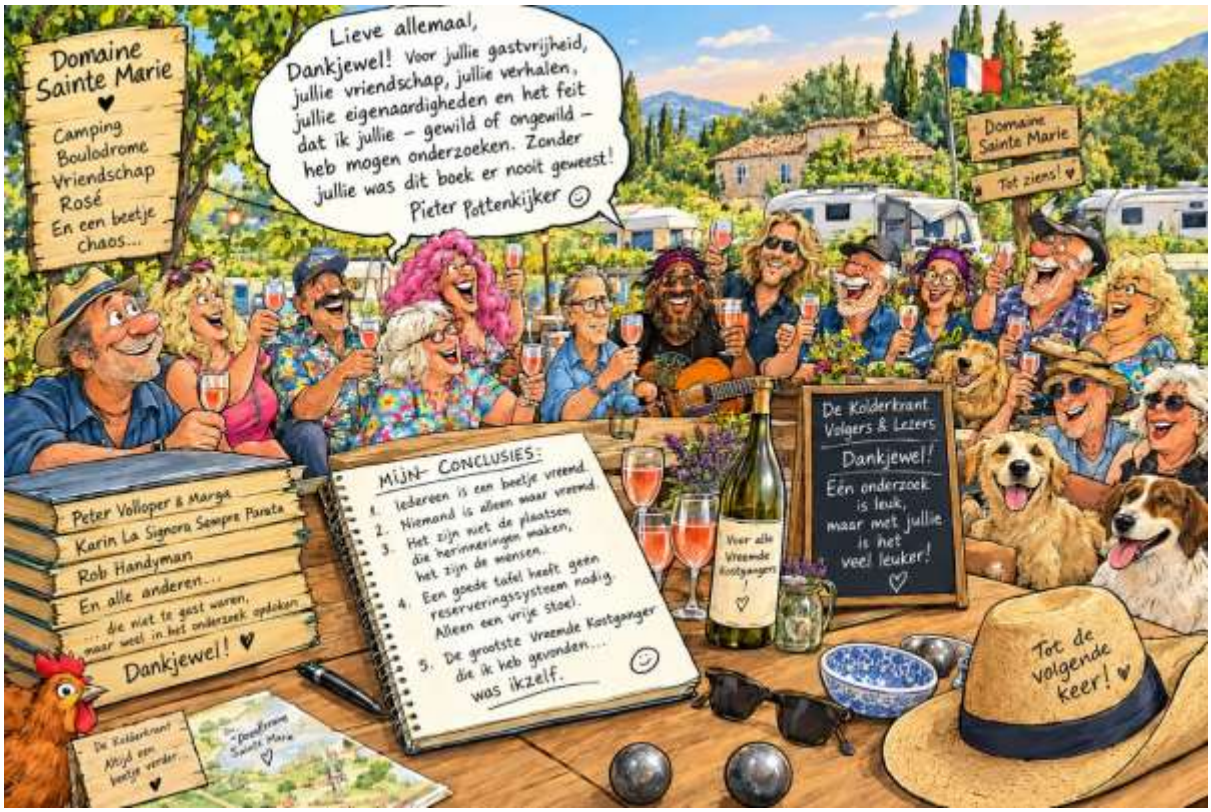
Daarna stond Pieter op. Hij liep naar de koelkast. Zijn lief keek op. "Pieter, kom je erbij?" "Ja." "Rosé?" Pieter dacht even na.

"Voor onderzoeksdoeleinden." Zijn lief keek hem strak aan. "Tuurlijk."

En zo eindigde het grootste onderzoek uit Pieters loopbaan. Niet met een rapport. Niet met een officiële verklaring. Niet met een wetenschappelijk bewijs. Maar met een stoel aan tafel. Een glas in de hand. En de wetenschap dat het leven misschien helemaal niet bedoeld is om normaal te zijn.

Gelukkig maar.

HET LAATSTE WOORD IS AAN PIETER

Er zijn momenten waarop een onderzoeksjournalist moet erkennen dat het onderzoek ten einde is.

Dat is een merkwaardig moment.

Je hebt maandenlang rondgelopen met een vergrootglas, een notitieboek, een pen en een hoeveelheid nieuwsgierigheid waar een gemiddeld mens een straatverbod voor zou kunnen krijgen. Je hebt mensen geobserveerd. Je hebt vragen gesteld. Je hebt antwoorden gekregen die je niet had verwacht en antwoorden die je liever niet had willen krijgen.

Je hebt boules onderzocht. Handdoeken. Stoelen. Baarden. Kippen. Muziek. En vooral mensen. Heel veel mensen.

En nu ligt het onderzoek op tafel. De conclusies zijn getrokken. Het mysterie is ontrafeld. Of in ieder geval zover ontrafeld als een mysterie dat zich afspeelt op Domaine Sainte Marie ooit ontrafeld kan worden.

Pieter Pottenkijker keek naar zijn manuscript. Hij kon het boek bijna sluiten. Bijna. Want één ding moest nog gebeuren.

Dankjewel zeggen.

Allereerst aan alle gasten van Domaine Sainte Marie.

Aan iedereen die gewild of ongewild onderdeel werd van het onderzoek. Aan degenen die bewust een verhaal vertelden en aan degenen die slechts even voorbijliepen en daarmee precies voldoende aanleiding gaven voor een nieuwe onderzoeksactiviteit.

Sommigen wisten dat ze werden bekeken. Anderen hadden daar geen flauw idee van. En een enkeling denkt waarschijnlijk nog steeds dat Pieter gewoon een beetje zat te mijmeren met een glas rosé.

Dat was hij natuurlijk ook. Maar wel wetenschappelijk verantwoord.

Een bijzondere dank gaat naar Peter Volloper en Marga, the lady of the house Hyacinth.

Voor hun gastvrijheid. Voor hun humor. Voor hun bereidheid om Pieter en zijn lief überhaupt toe te laten op hun camping.

Want laten we eerlijk zijn: dat was misschien wel het grootste risico van het hele onderzoek. Je laat één onderzoeksjournalist toe en voor je het weet staat er een hoofdstuk in de Kolderkrant over je handdoeken, je gasten, je stoelen en de manier waarop je "goedemorgen" zegt.

Peter en Marga deden het toch. Sterker nog: ze bleven vriendelijk.

Dat verdient respect. En misschien een standbeeld. Of op zijn minst een extra fles rosé.

Dan zijn er Karin La Signora Sempre Parata – Mevrouw Altijd Paraat – en Rob Handyman. De steunpilaren vóór en van Marga en Peter.

Karin altijd paraat. Rob altijd handyman. Een combinatie waarvan Pieter inmiddels weet dat je daar beter geen huishoudelijk probleem kunt neerleggen. Voor je het weet is het probleem opgelost, het tweede probleem ontdekt en het derde probleem onderwerp geworden van een borrelgesprek.

Ook jullie: dankjewel.

En dan waren er de mensen die niet officieel te gast waren, maar zo nu en dan toch in het onderzoek opdoken. Sommigen slechts als passant. Anderen als verhaal. Weer anderen als verdachte. En een enkeling als verdachte passant met een verhaal.

Pieter dankt ook hen. Want zonder onverwachte mensen bestaan er geen onverwachte verhalen. En zonder onverwachte verhalen bestaat er geen Pieter Pottenkijker.

Tenslotte is er een groep die Pieter misschien wel het meest wil bedanken: de lezers en lezeressen van De Kolderkrant.

Want een onderzoek doen is best aardig. Maar weten dat iemand het met argusogen volgt… Dat maakt het vele malen leuker. Een onderzoeker zonder publiek is uiteindelijk maar een man met een notitieboek. Een onderzoeker mét lezers heeft ineens verantwoordelijkheid.

Pieter heeft geprobeerd niemand te beledigen. Dat meent hij.

Als er desondanks mensen zijn die zich beledigd voelen – omdat ze wél genoemd werden, omdat ze níét genoemd werden, omdat ze zichzelf anders herinneren of omdat Pieter toevallig een waarheid heeft opgeschreven die zij liever als fictie hadden beschouwd – dan spijt hem dat.

Oprecht.

Maar één kleine troost moet hij de betrokkenen wel meegeven. Het was nooit persoonlijk. Nou ja… Bijna nooit.

Pieter sloeg het manuscript dicht. Hij keek in gedachten nog één keer over Domaine Sainte Marie.

Daar zat het mysterie. Daar waren de verhalen. Daar zaten de vreemde kostgangers. En daar zat hij zelf. Want uiteindelijk had zijn onderzoek één ding onomstotelijk bewezen: **de Vreemde Kostganger bestaat niet.**

We zijn allemaal een beetje vreemd. We hebben allemaal onze eigenaardigheden. Onze verhalen. Onze tekortkomingen. Onze eigenaardige gewoontes.

En gelukkig maar. Want juist daardoor hebben we elkaar iets te vertellen.

Pieter stond op. "Zo," zei hij. "Boek dicht?" Adri keek hem aan. "Voor vandaag."

Pieter glimlachte. Want zij kende hem. En dus wist ze: een boek kan dicht. Een onderzoek kan eindigen. Maar een Pottenkijker… die blijft kijken.

Hij stopte zijn pen in zijn zak. Het laatste woord was geschreven. Het onderzoek was afgerond. Het mysterie mocht rusten. Voorlopig. Want ergens op Domaine Sainte Marie of elders in de wereld stond ongetwijfeld alweer iemand klaar om iets vreemds te doen.

En Pieter Pottenkijker zou Pieter Pottenkijker niet zijn als hij daar geen onderzoek naar deed. Maar eerst… een glas rosé.

Onderzoeksdoeleinden, uiteraard.

EPILOOG

En dan is het stil

De camping werd langzaam stiller.

De stoelen stonden nog buiten. Een glas stond vergeten op tafel. In de verte rolde ergens een boule over de baan, gevolgd door het geluid van iemand die vond dat die boule toch echt anders had moeten liggen.

Pieter glimlachte. Hij keek om zich heen.

Domaine Sainte Marie was nooit zomaar een camping geweest. Het was een verzameling verhalen.

Van mensen die elkaar soms nauwelijks kenden en toch binnen een paar dagen het gevoel hadden alsof ze elkaar al jaren ontmoetten. Van gesprekken die nergens begonnen en uiteindelijk overal eindigden. Van lachen om dingen die eigenlijk helemaal niet grappig waren. Van verdriet dat tussen twee glazen wijn ineens een gezicht kreeg. Van mensen die kwamen, mensen die gingen en mensen die een stoel achterlieten die nog lang warm bleef.

Pieter dacht aan zijn onderzoek.

Hij had geprobeerd het mysterie te vinden. Maar misschien had hij het mysterie al die tijd verkeerd begrepen.

Het mysterie zat niet in de vreemde kostgangers. Het zat in het feit dat zoveel verschillende mensen samen aan één tafel konden zitten.

Dat iemand met een heel ander verhaal toch precies wist wanneer een ander behoefte had aan een lach. Dat een grap soms meer troost kon bieden dan een goedbedoeld advies. Dat een hand op een schouder soms voldoende was. En dat een mens, hoe oud ook, nooit te oud wordt om erbij te horen.

Pieter sloeg zijn notitieboek dicht. Definitief. Tenminste, dat was de bedoeling.

Hij keek naar Adri. Zij glimlachte. "Ben je klaar?" Pieter dacht even na. "Ja." Een korte stilte. "Denk ik." Adri lachte.

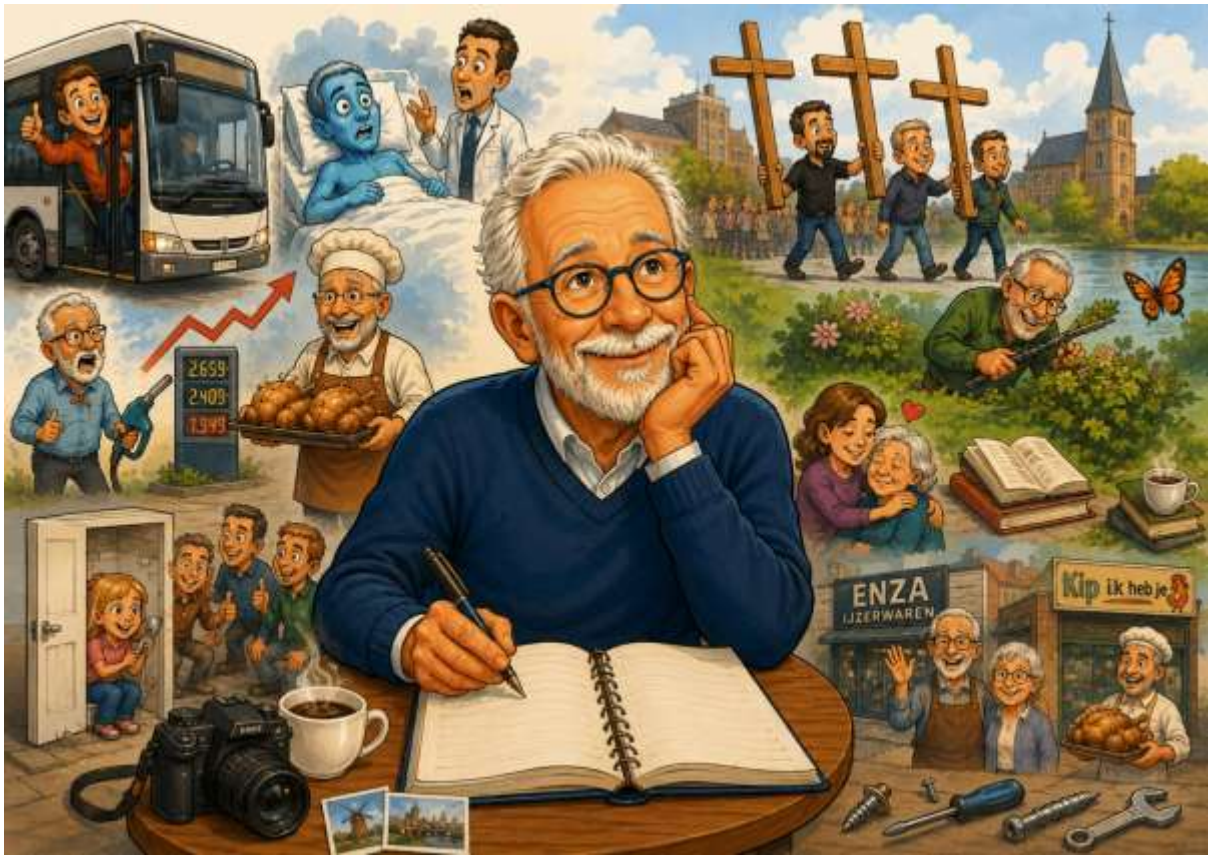
Pieter keek nog één keer naar de camping. Toen stopte hij zijn pen weg. Niet omdat er niets meer te schrijven was. Maar omdat sommige verhalen niet op papier hoeven te eindigen. Sommige verhalen gaan gewoon verder. In herinneringen. In vriendschappen. In een lach die jaren later nog klinkt.

En misschien was dát uiteindelijk zijn belangrijkste conclusie. Dat het leven niet vraagt om perfectie. Het vraagt om mensen. Om een beetje moed. Een beetje mildheid. Een beetje humor. En vooral om een stoel die vrij blijft voor degene die nog moet aanschuiven.

Pieter stond op. De avond viel. De camping werd stil. Heel even. Want ergens verderop klonk een stem. "Wie heeft mijn boule?"

Pieter keek Adri aan. Adri keek Pieter aan. Pieter zuchtte. Hij pakte zijn pen weer. "Zie je wel," zei hij. "Het onderzoek is nog niet afgelopen."
En zo begon, ergens tussen de laatste zonnestralen en de eerste sterren, misschien wel het mooiste mysterie van allemaal: **het volgende verhaal.**

OVER DE SCHRIJVER

Pieter Pottenkijker is het soort man waar je niet zozeer kennis mee maakt, maar waar je langzaam in rolt: eerst een glimlach, dan een gedachte, en voor je het weet zit je midden in een mysterie dat nét buiten je blikveld begon.

WIE IS PIETER POTTENKIJKER?

Pieter Pottenkijker is onderzoeksjournalist en chroniqueur van het onwaarschijnlijke, een penvoerder die liever langs de rafelranden wandelt dan over de keurige middenstrook. Zijn werkgebied loopt van campings tot raadhuizen in het sociaal domein: overal waar rook is, is Pieter – niet om te blussen, maar om te kijken wat er eigenlijk smeult.

Hij werkt voor De Kolderkrant, zonder vaste redactie, zonder deadline en zonder gêne, en dat is precies waarom hij de wonderlijke logica van beleid, praktijk en menselijk gedrag zo trefzeker weet te vangen. Met milde spot en scherpe pen legt hij het verhaal onder de steen bloot: nooit om mensen te kijk te zetten, altijd om ze een beetje dichter bij zichzelf te brengen.

PIETERS' DAGLICHT OVER DENKDINGEN

Elke dag schuift Pieter een denkraam open in zijn blog "Pieters' Daglicht over Denkdingen", een eigenwijze blog voor grote en kleine gedachten. Hier verschijnen verhalen met een glimlach, een rafelrand en altijd een streepje daglicht: het soort teksten dat beleid vergelijkt met een plank waar je weer eens tegenaan loopt, om vervolgens liefdevol uit te leggen waar de spijker eigenlijk zit.

“Pieters’ Daglicht over Denkdingen” is geen meningenmachine maar een lichtlaboratorium: hij bundelt daglicht rondom Denkdingen, zodat je beleid, vrijwilligerswerk, ego’s en kleine dagelijkse beslommeringen net even anders ziet dan je gewend bent. De toon is vrolijk, cabaretesk en soms heerlijk over de top, maar altijd met een serieuze onderstroom die uitnodigt tot nadenken, niet tot wegkijken.

MYSTERIES VOOR DE KOLDERKRANT

Voor De Kolderkrant is Pieter de vaste speurder naar het onwaarschijnlijke: hij onderzoekt mysteries op het snijvlak van sport, absurditeit en de menselijke geest, zoals de Knikkersaga op camping Domaine Sainte Marie en het raadsel van de Vreemde Kostgangers in de bovenkamer. Met een vergrootglas vol verwondering en een knipoog loopt hij over campings en door raadhuizen, op zoek naar fenomenen die iedereen ziet maar niemand echt bekijkt.

In reeksen als “Het mysterie van het ego – Pieter Pottenkijker en het raadsel van de grootspraak” fileert hij grootspraak, machtsvertoon en egotische slaapuren alsof het een detective gaat om een spoor van menselijke kwetsbaarheid. Zijn stijl is ongepolijst maar onontkoombaar: observeren, vragen stellen, opnieuw vragen stellen en dan onthullen – of op z’n minst stijlvol suggereren.

VROLIJK, CABARETESK ÉN RESPECTVOL

Wie Pieter leest, merkt al snel dat de lach nooit goedkoop is: achter elke cabaretzin schuilt een serieuze vraag over hoe we met elkaar samenleven, besturen en zorgen. Hij is een fijnproever van rafelranden, maar geen sloper: hij prikt luchtballonnen door, niet mensen; hij zet systemen te kijk, niet de levens die daarin gevangen raken.

Zo wordt zijn werk een uitnodiging om mee te kijken: naar beleid dat soms plank voelt, naar vrijwilligersacties die twee dagen deugd in zich dragen, naar ego’s die een hele telefooncentrale kunnen vullen en naar knikkers die meer vertellen over ons mens-zijn dan menig beleidsnota. Wie met Pieter kennismaakt, maakt eigenlijk kennis met een manier van kijken: vrolijk, licht over de top, maar altijd met een diepe buiging voor de werkelijkheid en de mensen die daarin hun weg zoeken.

BIBLIOGRAFIE

Peter Paul/Pieter publiceerde eerder bij Uitgeverij De Overkant de volgende werken:

9789080412538	Peter Paul J. Doodkorte	Als ik stil ben / versjes, gedichten op de dood / druk 1	De Overkant
9789080412521	Peter Paul J. Doodkorte	Even stilstaan / lichtpuntjes en vreugdevuurtjes van en voor mensen / druk 1	De Overkant
9789080412545	Peter Paul J. Doodkorte	Kunststukjes / overwegingen en ver-dichtjes naar aanleiding van kunst(-beleving) / druk 1	De Overkant
9789080412576	Peter Paul J. Doodkorte	In ongewone stilte / ver-dichtjes in dagen van coronapandemie / druk 1	De Overkant
9789080412552	Peter Paul J. Doodkorte	Van harte jarig zijn / ver-dichtjes bij een verjaardag / druk 1	De Overkant
9789080412507	Peter Paul J. Doodkorte	Het stille ervaren / ver-dichtjes bij de dood / druk 1	De Overkant
9789080412583	Peter Paul J. Doodkorte	Met hart en Ziel / Het mysterie van niks en oneindig genot / druk 1	De Overkant
9789080412590	Peter Paul J. Doodkorte	Scheefpoepen / Pieter Pottenkijker en Het mysterie van het vreemdgaan / druk 1	De Overkant
9789083348308	Peter Paul J. Doodkorte	De magie van Domaine Sainte Marie / Pieter Pottenkijker op zoek naar magie / druk 1	De Overkant
9789083348315	Peter Paul J. Doodkorte	De stilte fluistert / ver-dichtjes over onvergetelijk leven / druk 1	De Overkant
9789083348322	Peter Paul J. Doodkorte	Oud, maar zeker niet out! / Het mysterie van de Krasse Knarren / druk 1	De Overkant
9789083348346	Peter Paul J. Doodkorte	Prikkelende overdenksels / Pieters gebundelde kijk op de zaak | 2 / druk 1	De Overkant
9789083348360	Peter Paul J. Doodkorte	Pieters' prikkelspraak / Pieter's provoking speech | Le discours Provocateur de pieter / druk 1	De Overkant
9789083348339	Peter Paul J. Doodkorte	Prikkelende gedachten / stimulating thoughts | pensées stimulantes / druk 1	De Overkant
9789083348384	Peter Paul J. Doodkorte	De Knikkerkronieken / Pieters' tractaat over tactiek en tranen / druk 1	De Overkant
9789083348353	Peter Paul J. Doodkorte	Geen vergeefs beroep / Een hulpverleningsvorm dreigde te verdwijnen. De daarop geattendeerde Tweede Kamer der Staten-Generaal voorkwam dat. / druk Heruitgave	De Overkant
9789083348377	Peter Paul J. Doodkorte	Het Mysterie van het Ego / Pieter Pottenkijker en het raadsel van de grootspraak / druk 1	De Overkant
9789083348391	Peter Paul J. Doodkorte	Noa 18 / 17 augustus 2025 / druk 1	De Overkant
9789083609409	Peter Paul J. Doodkorte	Het mysterie van het bonzend hart / druk 1	De Overkant
9789083609416	Peter Paul J. Doodkorte	Gebundeld daglicht / Pieters' Daglicht over Denkdingen / druk 1	De Overkant
9789080412569	Peter Paul J. Doodkorte	Het mysterie van de en het Lot / Pieter Pottenkijker en de speling van het lot / druk 1	De Overkant
9789083609423	Peter Paul J. Doodkorte	De avonturen van Binkie Toto	De Overkant
9789083609430	Peter Paul J. Doodkorte	Boaz – Dromen tussen straat en stadion	De Overkant
9789083609447	Peter Paul J. Doodkorte	Tussen beleid en leefwereld – Verruim de horizon	De Overkant
9789083609454	Peter Paul J. Doodkorte	Team Glans – Avonturen op de piste	De Overkant
9789083609461	Peter Paul J. Doodkorte	Verzameld Daglicht / Pieters' Daglicht over Denkdingen	De Overkant
9789083723211	Peter Paul J. Doodkorte	Au grand jour sur la pétanque – in vol daglicht over de pétanque	De Overkant
9789083723228	Peter Paul J. Doodkorte	Het mysterie van de illusie	De Overkant

9789083723204	**Peter Paul J. Doodkorte**	**Een ander daglicht – Pieters' Daglicht over Denkdingen - 3**	**De Overkant**
9789083723242	**Peter Paul J. Doodkorte**	**Het Mysterie van de Vreemde Kostgangers**	**De Overkant**

Uitgeverij De Overkant
Ringvaarpark 1
2907 LH Capelle aan den IJssel
De-Overkant@Doodkorte.nl

9789083723242

HET MYSTERIE VAN DE VREEMDE KOSTGANGERS

Op Camping Domaine Sainte Marie gebeuren dingen die een gewoon mens nauwelijks kan verklaren. Mensen staan vrijwillig vroeg op, boulesballen verdwijnen onder verdachte omstandigheden, baarden blijken een muzikaal doel te dienen en een onschuldige vakantie verandert geregeld in een zaak van nationaal belang. Onderzoeksjournalist Pieter Pottenkijker volgt het spoor van de Vreemde Kostgangers: een bont gezelschap van levensgenieters, doorzetters, muzikanten, kritische brommers, Krasse Knarren en andere opmerkelijk normale mensen met opvallend veel verhalen.

Het Mysterie van de Vreemde Kostgangers is een warme, humoristische en licht absurdistische ode aan vriendschap, campingleven, muziek, pétanque, sterke verhalen en de kunst om het gewone leven nét iets bijzonderder te maken. Want soms schuilt het grootste mysterie niet in wat er gebeurt, maar in de mensen met wie je erom kunt lachen.

Uitgeverij De Overkant
Ringvaarpark 1
2907 LH Capelle aan den IJssel
De-Overkant@Doodkorte.nl

9789083723242